

Giới thiệu Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời

Chuyện xưa cũng viết, “Apollo theo đuổi tiên nữ Daphne, nhưng bị nàng từ chối. Sự đam mê cuồng dại này của Apollo bắt nguồn từ việc thần trúng một mũi tên của thần Eros, người rất tức giận vì Apollo đã chế giễu tài bắn cung của mình. Eros cũng tức giận vì những lời hát của Apollo. Vì thế, Eros cũng bắn một mũi tên ghét bỏ vào người Daphne làm cho nàng cự tuyệt tình cảm của Apollo. Bị Apollo theo đuổi quá mức, Daphne cầu xin Mẹ đất giúp nàng và được biến thành một cây nguyệt quế. Sau này, cây nguyệt quế luôn được Apollo đeo trên trán và trở thành loài cây được dùng để cúng tế cho Apollo.”

Thực ra, Apollo là một kẻ si tình, nhưng tình yêu của chàng cũng hết sức cực đoan và chiếm hữu. Sau khi Daphne hóa thành cây nguyệt quế, Apollo – với sự si mê cuồng dại - đã hóa thân thành người, xuống trần gian với quyết tâm tìm kiếm bằng được Daphne chuyển thể. Vị thần si tình ấy vẫn không ngừng tìm kiếm, tìm kiếm và tìm kiếm, cho tới tận ngày hôm nay...

Tác phẩm có tên gọi - Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời thuộc thể loại ngôn tình, mang đến những câu chuyện thần tiên đầy mới lạ. Dành cho những ai thích khám phá, truyện mang đến cái kết đầy bất ngờ và thuyết phục.

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chuyện Cũ Trên Đỉnh Olympus

Từ cổ chí kim, mỗi một quốc gia, mỗi một đất nước đều lưu truyền rất nhiều huyền thoại, truyền thuyết về những thế lực siêu nhiên mang trong mình những sức mạnh phi thường.

Ở phương Đông, người ta gọi những thế lực đó với cái tên như Tiên, Thánh, Phật,...

Người phương Tây thì tôn thờ những đấng quyền năng ấy. Từ đó xuất hiện Chúa, Thiên Thần,...

Còn ở đất nước Hy Lạp xa xôi nằm bên bờ Địa Trung Hải, từ ngàn năm trước đã lưu truyền rất nhiều thần thoại... kể về những đấng tối cao mà họ gọi là THẦN.

Thần thoại Hy Lạp là tập hợp của rất nhiều truyền thuyết về nhiều vị thần tượng trưng cho nhiều phương diện khác nhau trong đời sống thường ngày của họ. Trong đó, quyền lực cao nhất thuộc về 12 vị thần ngự trị trên đỉnh Olympus...

Đỉnh Olympus ngàn năm tràn ngập ánh sáng, mờ trong mây phủ. Đó là nơi 12 vị thần tối cao của Hy Lạp ngự trị. Vị vua của Olympus không ai khác chính là Zeus – vị thần của bầu trời và cai quản sấm sét. Dưới quyền của Zeus là 11 ngôi vị khác.

Ngồi trên cái ghế thần của Olympus không phải là vợ thì cũng là con của Thần Sấm Sét. Nhưng ngoài thần Chiến Tranh Ares với bản chất hiếu chiến của mình, thì hầu hết các vị thần khác đều không quan tâm đến việc tranh giành ngôi vị hay quyền lực. Niềm vui để trải qua ngàn năm của họ không phải là binh đao chém giết, mà là những cuộc tình có cảm động, có đau thương, có chiếm đoạt, có bi lụy.

Chuyện tình được lưu truyền nhiều nhất trên đỉnh Olympus chính là tình yêu của chàng hoàng tử mặt trời Apollo với nàng tiên nữ Daphne...

Apollo là vị thần ánh sáng, chân lý và nghệ thuật trong thần thoại Hy Lạp. Chàng được miêu tả là một người đàn ông trẻ, đẹp trai, có mái tóc vàng nhưng không có râu và thường cầm một cây đàn lia hay một cây cung bạc. Apollo là một vị thần bất tử và trẻ mãi không già, và cũng nằm trong mười hai vị thần trên đỉnh Olympus. Apollo là con trai của Zeus và nữ thần Leto. Người trần thường quen gọi chàng với danh xưng “Thần Mặt Trời”.

Apollo sẽ là mơ ước của mọi thiếu nữ, nếu chàng không sở hữu tính cách độc đoán và sự lạnh lùng trái ngược lại với ngoại hình ấm áp.

Không phải kẻ hiếu chiến như Ares, nhưng Apollo chưa bao giờ tha thứ cho bất kỳ kẻ thù nào. Chàng là thần ánh sáng, thần chân lý, nhưng chàng không nhân đạo, không dung thứ cho bất kỳ kẻ tội đồ nào. Nhân đạo không phải là từ có thể nhắc tới khi nói về thần Mặt Trời.

Truyền thuyết Olympus kể lại rằng:

“Khi còn trẻ Apollo đã giết Python con của Gaia vì dám cố hãm hiếp Leto khi mang thai.”

“Apollo đã nổi cơn thịnh nộ và bắn những mũi tên mang mầm bệnh sang doanh trại của quân Hy Lạp trong suốt cuộc chiến thành Troy, vì Agamemnon dám tỏ lời khinh bỉ một thầy tế của Apollo.”

“Apollo đã giết những người không lồ Aloadae khi họ tìm cách gây nên bão tố trên đỉnh Olympus.”

“Apollo dùng tên tẩm độc giết bảy người con trai và Artemis giết bảy người con gái của Niobe – hoàng hậu xứ Thebes – kẻ ngạo mạn tự nhận là hơn mẹ Leto của chàng vì sinh được những 7 người con.”

Tương truyền, Apollo sinh thời vốn không thích gần gũi phụ nữ. Nếu như các vị thần khác đều trải qua dăm bảy cuộc tình với các mợ tình nhân đủ thể loại, thì người phụ nữ duy nhất mà Apollo gần gũi lại chỉ có em gái chàng – nữ thần săn bắn Artemis.

Truyền thuyết Olympus cũng viết:

“Có lần, quân Hy Lạp đã bắt Chryseis - con gái của thầy tế cho Apollo – để dâng cho vị thần này. Nhưng Apollo yêu cầu quân Hy Lạp thả cô gái ra và cuối cùng họ cũng thực hiện điều đó.”

Có lẽ Apollo sẽ mãi độc thân và độc đoán như vậy, nếu không có chuyện sinh sự giữa chàng và thần tình yêu Eros – vị cai quản tình duyên cho cả thế gian, và tất nhiên, không ngoại trừ chuyện tình ái của cả các vị thần trên đỉnh Olympus...

Một sáng nọ trên đỉnh Olympus, khi Apollo đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong khu vườn thần, thì bất gặp vị thần Ái Tình Eros đang dạo chơi nhàn rỗi.

Eros tuy đã ngàn tuổi, vậy nhưng hình hài vẫn là một bé trai. Tính cách của vị thần này vốn nghịch, đã gây nên lắm chuyện dờ khóc dờ cười trên Olympus này. Thần Eros luôn mang một cây cung và những mũi tên ái tình bên mình. Khi Eros bắn những mũi tên này vào một ai đó thì người đó ngay lập tức sẽ yêu người khác giới đầu tiên gặp được nếu không phải là người có quan hệ huyết thống hay họ hàng.

Apollo vốn không ưa kẻ gây chuyện thị phi, bản thân chàng lại càng không thích dính vào bất cứ chuyện phiền phức nào, nhất là chuyện tình ái. Vì vậy, khi bắt gặp Eros mỉm cười chào hỏi, Apollo chọn cách làm như không thấy.

Nhưng vị thần trẻ con Eros nào có bỏ qua cơ hội trêu đùa người vốn được mệnh danh là lạnh lùng nhất trên đỉnh Olympus này:

“Chào Apollo, hôm nay trời đẹp quá!”

Một câu chào hỏi dở tệ mà ngay đến cả người trần ngu ngốc cũng chả bao giờ dùng. Đồ ngốc ngếch! – Apollo nghĩ thầm.

Biết khó tránh được kẻ nhiều chuyện này, Apollo cũng cất tiếng:

“Chào!”

Eros nhìn thái độ không cảm xúc trên mặt Apollo, càng được đà lấn tới:

“Trời ơi Apollo, trong khi mà các vị thần khác đang dạo chơi với người tình xinh đẹp của mình, thì ngài lại ở đây một mình cô độc như thế này sao? Nhìn thấy ngài như vậy, thần Ái Tình tôi đây cảm thấy mình thật vô dụng.”

Apollo im lặng không trả lời. Tình yêu là một loại phiền phức mà chàng thậm chí không muốn nhắc tới nó.

Eros tỏ vẻ thân mật, vỗ vai vị thần nọ:

“Hay là để tôi...”

Chưa nói dứt câu, cánh tay của Eros dội lên cảm giác bông rớt. Chết tiệt! Apollo dám dùng hào quang từ ánh mặt trời của hắn để thiêu đốt bàn tay chàng.

“Tránh ra, Eros. Đừng gây phiền phức cho ta với những trò đùa ngớ ngẩn của ngươi.”

Khuôn mặt trẻ con của Eros méo mó đi trong nỗi tức giận:

“Apollo, ngài...”

Apollo xoay người, ném lại cho kẻ đang tức điên sau lưng vài câu nói ít ỏi:

“Nếu ngươi dám đùa bỡn ta, thì hãy xem xem mũi tên ánh sáng của ta có lấy mạng ngươi, hay là mũi tên tình ái của ngươi lợi hại.”

“Tên ngạo mạn chết tiệt!” – Eros quát lên.

Nhanh như cắt, hắn vói tay lấy mũi tên vàng của mình - mũi tên của sự si tình - bắn vào Apollo.

Vị thần Mặt Trời vốn ngay thẳng không ngờ tới thần Tình Ái dám giờ trò đánh lén. Trái tim chàng lãnh trọn mũi tên của Eros.

Nhanh chóng rút mũi tên vàng của Eros ra khỏi người mình, Apollo giương cung, nhắm thẳng một mũi tên ánh sáng vào Eros. Mũi tên chỉ kịp chạm tới hào quang của tên trẻ con đó, rồi xuyên qua không khí, cắm phập vào thân cây trước mặt chàng.

Eros đã nhanh chân biến mất, rồi xuất hiện trên đỉnh một thân cây bạch đàn. Nụ cười trẻ con nở rộ trên môi thần Tình Ái. Hắn bay lượn trên cây cao, ném cho Apollo cái nhìn khiêu khích:

“Nào nào, để ta xem thần Mặt Trời vốn cao ngạo nhà ngươi khi yêu thì sẽ trở nên như thế nào đây.”

Apollo cau mày. Chàng thực sự nổi giận.

Thích thú nhìn vẻ mặt của chàng, Eros bồi thêm:

“Trong khu vườn này có vô số loài thú, ta nên cho ngươi yêu loài vật gì hả Apollo? Một con nai, một con gấu, hay là một con rắn cực độc đây?” – Eros cười ha hả.

Như nhớ ra điều gì, hắn lấy tay vuốt cái cằm bóng loáng của mình, làm ra vẻ ngẫm nghĩ:

“Ta vừa nhớ ra đây cũng là đất của nữ thần Săn Bắn Artemis. Ngươi có muốn thử một cuộc tình đồng huyết không Apollo? Giống như cha ngươi vậy! Đây vốn là sở thích của ta.”

“Chết đi!” – Apollo nói.

Cùng lúc đó, mũi tên ánh sáng của chàng xé gió, lao vun vút về phía Eros đang đắc chí trên ngọn cây. Eros quay một vòng tránh mũi tên của Apollo. Ngay lập tức, hắn rút một mũi tên bằng chì – mũi tên của sự căm ghét – nhắm thẳng về phía con nai cái đang đi lại bên một dòng suối.

Vậy là thần Apollo sẽ bắt đầu chuyện tình với một con nai. Eros vui vẻ cười thầm.

Nhưng đúng lúc mũi tên sắp chạm tới con vật bé nhỏ, thì một thiếu nữ chạy qua, hứng trọn mũi tên của sự căm ghét từ Eros.

Eros thấy vậy, gất lên: “Hồng rồi!”

Câu nói vừa dứt, cánh tay của hắn cũng lãnh mũi tên ánh sáng của Apollo. Eros thấy tay mình bỏng rát như muốn đứt lìa, vội vã biến mất...

Khu vườn chỉ còn lại Apollo cùng nàng Daphne ngất bên bờ con suối. Máu từ vết thương của nàng thấm ướt chiếc váy màu trắng, tạo nên những vết đỏ loang lổ dọa người.

Apollo vốn định bỏ đi. Nhưng sức mạnh vô hình cứ kéo bước chân chàng về phía bờ suối. Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của mũi tên tình ái từ Eros. Apollo cau mày.

Tới gần bờ suối, Apollo thấy một thiếu nữ đang mê man, trên ngực nàng còn ghim một mũi tên bằng chì – mũi tên của sự căm ghét. Máu từ vết thương của nàng thấm ướt chiếc váy màu trắng, tạo nên những vết đỏ loang lổ dọa người.

Apollo như bị hút hồn vào gương mặt đang mê man của cô gái. Đôi mắt nhắm nghiền. Hàng mi dài lay động. Nàng đang cau mày vì đau đớn. Môi mấp máy câu từ gì đó mà Apollo không nghe ra được.

Trái tim vẫn bình yên cả ngàn năm của Apollo bỗng nhiên rung động dữ dội. Một thứ cảm xúc khác lạ dâng lên trong chàng. Apollo đưa tay chạm vào gương mặt mơ màng của người thiếu nữ. Ngón tay sáng lấp lánh của chàng khẽ chạm vào làn da trắng mỏng manh của Daphne, chạm vừa giữa mi tâm đang nhú lại, rồi theo song mũi thẳng, rồi dừng lại ở đôi môi đỏ tươi như màu quả ô – liu.

Những suy nghĩ lạc dòng trong đầu Apollo nhanh chóng bị lý trí của chàng đẩy lùi bằng cái nhú mày và cái lắc đầu cương quyết.

Không có hào quang bảo vệ, nhưng lại xuất hiện trên đỉnh Olympus này, chắc nàng là một tiên nữ. Apollo vừa nghĩ vừa bồng cô gái lên. Chàng nhẹ tay rút mũi tên trên ngực của Daphne, rồi dùng thảo dược cầm máu cho nàng.

“Trước nhất cứ nên đưa nàng về trị thương.” Bước chân Apollo hướng về ngôi đền của mình, với một suy nghĩ chưa bao giờ xuất hiện trong đầu vị thần lạnh lùng nhất Olympus.

Cuộc gặp gỡ định mệnh giữa thần Mặt Trời Apollo và tiên nữ Daphne đại loại chính là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nút Thắt

Apollo bế Daphne đi dọc theo những chiếc cột đá to lớn trong ngôi đền của mình. Bước chân của chàng vô cùng vững chãi. Cái ôm của chàng với cô gái bất giác ngày càng chặt hơn. Trái tim của chàng như không nghe lời lý trí của chủ nhân nó, đập ngày càng rộn ràng.

“Eros. Tên khốn kiếp!” – Apollo nguyên rủa tên Thần Tình Ái chết tiệt đã khiến chàng sa vào những cảm xúc oái oăm mà ngàn năm qua chàng chưa từng trải qua này.

Khẽ đặt cô gái lên giường, Apollo nhanh chóng dùng phép thuật trị thương cho nàng. Vết thương đang chảy máu trên ngực Daphne biến mất nhanh chóng không để lại một dấu vết.

Chàng nhẹ nhàng ngồi bên thành giường, say sưa ngắm nhìn cô gái vẫn đang chìm trong giấc mộng.

Lẽ ra chàng có thể dùng phép thuật trị thương cho nàng ngay ở bên bờ suối, nhưng Apollo không làm vậy.

Lẽ ra chàng chỉ cần phù phép đưa nàng lập tức trở về bên chủ nhân của nàng, nhưng Apollo lại cất công đưa nàng về đây – về vùng đất của mình.

Lẽ ra chàng có thể tìm đến Eros, dùng ánh sáng mặt trời của chàng để thiêu đốt hắn, ép hắn hóa giải quyền phép tình yêu trên người mình, nhưng nãy giờ tâm trí của chàng lại đặt cả lên người cô gái trước mắt.

Quá nhiều thứ cảm xúc ập tới, những thứ cảm xúc xa lạ chưa bao giờ hiện hữu trong tim chàng, làm Apollo vốn lạnh lùng, giờ đây lại cảm thấy bối rối.

Chàng đã yêu rồi sao? Apollo lại nhìn người con gái bên cạnh.

Cảm xúc hồi hộp ban đầu giờ đây thay bằng ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ.

Trái tim đập điên cuồng của Apollo mỗi khi nhìn thấy người con gái trước mắt đã mách bảo cho chàng biết, chàng nhất định phải có được nàng.

Thực ra, có vợ lúc này cũng không phải là ý tồi. Đền thờ của chàng cũng cần có người coi sóc mỗi khi chàng đi chinh chiến. Hơn nữa, các vị thần khác bằng tuổi chàng đã con đàn cháu đống, tình nhân ở khắp mọi nơi, thì cuộc hôn nhân mà Apollo đang tính tới đây đã bị coi là muộn màng rồi.

Apollo không phải là một người thích đùa. Nhất là trong chuyện tình yêu, dù cho chàng chưa bao giờ trải qua nó. Chàng ghét thói lẳng nhăng của bọn thánh thần. Tình yêu của chàng nếu đã xuất hiện, thì đích đến của nó chắc chắn phải là hôn nhân.

Trong lúc vị thần Mặt Trời đang chìm đắm trong những suy nghĩ về tương lai của mình, thì nàng Daphne từ trong mơ màng đã dần thanh tỉnh. Nàng khẽ mở mắt. Thứ ánh sáng quá chói lóa của ánh mặt trời trong đền Apollo làm nàng cau mày, khẽ rên rỉ:

“Ồi...”

Apollo bị đánh động bởi tiếng nói thanh thoát ấy. Chàng quay lại nhìn nàng.

Lúc Daphne hoàn toàn tỉnh lại, trong mắt nàng là hình ảnh của một thanh niên tuyệt mỹ với mái tóc vàng óng và vầng hào quang sáng rực rỡ. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy người đàn ông nào đẹp tới vậy!

Thế nhưng, ánh mắt đang rẩy lên ham muốn chiếm hữu của Apollo lại đánh động tới Daphne. Linh tính mách bảo nàng đây không phải là người có thể động tới. Chưa kể là... tại sao mới lần đầu gặp nhau... người kia lại nhìn nàng với ánh mắt nóng bỏng như vậy?

Apollo vươn tay tới, định chạm vào Daphne. Như con nai nhỏ đầy sợ hãi, Daphne nhanh chóng lùi lại phía cuối giường, đôi tay níu chặt viền chiếc chăn mỏng trên người. Ánh mắt nàng ánh lên sự hoảng loạn.

Apollo nhíu mày hỏi:

“Nàng sợ ta?”

Đó là điều dĩ nhiên, khi nàng đã trúng mũi tên chì của Eros. Vậy nhưng Daphne không rõ điều ấy, nàng chỉ rõ những cảm xúc sợ hãi trong nàng là sự thật. Nghe câu hỏi của Apollo, nàng không dám từ chối, cũng không dám thừa nhận, chỉ biết cúi đầu im lặng. Trong mắt nàng sự hoảng loạn càng tăng thêm.

“Không cần tỏ thái độ như vậy. Người vừa cứu nàng sẽ không có lý do gì để làm hại nàng.”

Daphne ngẩn ngơ trước lời nói của Apollo. Trong ký ức của nàng hiện lên hình ảnh lò nơ của mũi tên từ trên ngọn cây bay xuống, kẻ đó là cảm giác đau nhói trên ngực. Và bây giờ thì nàng xuất hiện ở đây, với một thân thể lành lặn. Thì ra là nhờ người trước mắt.

Daphne thầm cảm kích chàng, nhưng khí chất lạnh lùng cùng ánh mắt nóng rực của Apollo vẫn khiến nàng sợ hãi. Nàng thỏ thẻ:

“Cảm... Cảm ơn ngài.”

Apollo thấy thái độ của Daphne không có gì thay đổi, chàng hừ lạnh không đáp.

Hai người im lặng hồi lâu, Daphne đánh liều cất tiếng:

“Tôi...Bây giờ tôi đã khỏe rồi. Có thể phiền ngài...đưa tôi về với chủ nhân của mình được không?”

“Nàng định bỏ đi?” – Trong đầu Apollo hiện lên suy nghĩ ấy. Và chàng tức giận.

Nén cơn giận vô cớ đang trào dâng trong mình, Apollo hỏi:

“Chủ nhân của nàng là ai?”. Bất kể kẻ đó là ai, chàng đều có thể chiến đấu với kẻ đó để biến nàng thuộc về mình.

“Nữ thần Săn Bắn Artemis.” Daphne kính cẩn đáp.

“Không cần trở về. từ nay nàng ở lại thần điện làm tiên nữ của ta.” Apollo trả lời một cách hiển nhiên.

Nghe những lời ấy, Daphne hoảng loạn: “Nhưng... nhưng...”

“Ta là anh trai của Artemis.” Apollo cau mày nhìn thái độ của nàng.

Anh...Anh trai của Artemis...chẳng phải là...là...thần Mặt Trời Apollo sao? Rơi vào tay của vị thần độc đoán nhất Olympus này...Trời ơi!!! Thảm! Thảm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cưỡng Hôn

Suốt quãng thời gian ở lại trong thần điện của Apollo, Daphne cảm thấy mình sắp bị bức đến phát điên rồi.

Vị thần lạnh lùng ấy bữa nào cũng bắt nàng ăn chung bàn, đêm nào cũng ép nàng ngủ chung giường. Daphne cố chống cự đến đâu, nhưng đứng trước gương mặt không cảm xúc cùng ánh mắt nâu thẫm tĩnh lặng của Apollo, Daphne sợ tới mức bủn rủn tay chân.

Đã 3 ngày, Daphne ăn ngủ cùng Apollo. Thần Mặt Trời như thể rất nhân rồi, cả ngày ở trong thần điện cùng nàng.

Khi Daphne ngắm hoa sau vườn, thì Apollo nằm dưới gốc cây, tầm mắt không rời người tiên nữ trước mặt.

Biết Daphne thích tắm nắng, Apollo dùng phép thuật khiến cho mặt trời trên đỉnh Olympus tới giữa trưa vẫn dịu mát lạ thường.

Đêm về, khi Daphne hướng mắt về phía những vì sao, thì Apollo ở bên cạnh, say sưa ngắm nàng, bàn tay tấu lên những khúc tình si từ cây đàn lyra.

Thế nhưng những điều ân cần ấy lại làm cho thâm tâm Daphne càng thêm hoảng sợ.

Tiên nữ trên Olympus đông như vậy, tại sao chỉ mình nàng bị ở đây? Thần điện của Apollo ngàn năm nay chỉ có hầu cận nam, giờ một mình nàng là tiên nữ, đi tới đâu cũng bị dòm ngó.

Chưa hết, trên trời dưới đất phụ nữ đông như vậy, thế nào chỉ có mình nàng bị vị thần mặt lạnh này nhìn trộm chứ? Ngày ngày đối diện với ánh mắt nóng rực cùng khuôn mặt băng giá của Apollo, nàng đúng thật là ăn không dám ăn nhiều, ngủ không dám ngủ sâu. Cuộc sống thật bị kịch!

Còn nữa, tại sao chủ nhân Artemis lại dễ dàng nhẫn tâm bỏ nàng đi tới chỗ người anh nổi tiếng khó tính này vậy chứ?

Lúc Artemis tới phủ “đòi người”, nghe yêu cầu của Apollo để Daphne ở lại thần điện, nữ thần Săn Bắn lúc đầu còn tưởng tai mình nghe nhầm.

“Anh nói muốn để Daphne ở thần điện của mình?” – Artemis mơ mơ hồ hồ hỏi lại.

“Có vấn đề gì sao?” – Apollo hừ lạnh.

“Tất nhiên là có!” – Artemis quả quyết.

“Em định không giao nàng ấy?” – Thần Mặt Trời cau mày nhìn em gái.

“Em có bản lĩnh ấy sao? Nhưng...từ trước đến nay anh chưa bao giờ giữ phụ nữ bên người...”

“Bây giờ khác.” – Apollo nhàn nhạt đáp.

“Anh định nuôi tình nhân?” – Artemis ngạc nhiên.

Apollo thần nhiên: “Anh định nuôi vợ của mình.”

Artemis không rõ mình đã đi ra khỏi thần điện Apollo bằng cách nào. Nhưng trong đầu nữ thần Săn Bắn vốn bản lĩnh, giờ chỉ còn lại mấy chữ:

“Anh trai nàng yêu rồi.”

“Anh trai nàng yêu rồi.”

“Anh trai nàng đã yêu thật rồi.”

Chỉ đến sáng hôm sau, cả đỉnh Olympus vốn chả mấy khi yên lặng, giờ lại thêm ồn ào với cái tin thần Apollo say đắm một cô tiên nữ.

Khi đó, ở thần điện của Apollo, hai nhân vật trung tâm của tin đồn đang mặt đối mặt ăn sáng.

“Nàng muốn tổ chức hôn lễ như thế nào?”

Cái thìa trong tay Daphne rơi cách xuống bàn sau câu nói nhàn nhạt của Apollo.

“Cái gì?” – Daphne xanh mặt sợ hãi hỏi lại.

“Ta nói hôn lễ.” – Apollo nhướn mày nhìn Daphne.

Daphne cúi mặt. Dưới gầm bàn, hai tay nàng nắm chặt. Nàng cắn môi, lấy hết dũng khí của mình đối mặt với gương mặt lạnh như tượng của Apollo.

“Apollo...tôi...tôi không nói là sẽ lấy ngài...”

Đôi mắt của Apollo hướng về phía nàng. Daphne sợ hãi ánh mắt ấy. Ánh mắt đầy tính chiếm hữu của kẻ đi săn nhìn con mồi.

Nhấp nhẹ một ngụm trà, Apollo nhẹ nhàng hỏi:

“Không lấy ta? Vậy nàng định lấy ai?”

“Tôi...tôi đã có người trong lòng. Xin lỗi ngài.” – Daphne vẫn chưa dám ngẩng đầu.

“Có thể nói cho ta biết không?” – Giọng điệu Apollo tỏ ra mềm mỏng.

“Nói ra ngài có thể để cho tôi đi sao?”

“Ta có thể suy nghĩ đến điều đó.”

Cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, Daphne ngập ngừng đáp:

“Chàng tên là Orion...”

Nhìn thấy vẻ mặt đỏ hồng xấu hổ của nàng khi nhắc tới người mình yêu thương, lửa giận trong Apollo bùng lên dữ dội. Vầng hào quang ánh hoàng kim của chàng dần đổi thành màu đỏ tía chói mắt.

Daphne nhận ra sự thay đổi của Apollo cùng ánh mắt tối thẫm của chàng, nàng lùi lại, định rời khỏi bàn ăn tránh nạn. Daphne chỉ vừa kịp lùi một bước, Apollo đã nhanh chóng kéo tay nàng lại.

Mặt đối mặt với Daphne, Apollo gần giọng:

“Là Orion con trai thần Poseidon sao?”

Daphne cố gắng tránh né hơi thở đang gần kề của Thần Mặt Trời, nàng quay mặt đi không đáp.

“Chỉ là một Á Thần *, Nàng không sợ ta giết hấn sao?”. Đôi mắt Apollo lóe lên tia lửa giận.

Câu nói dội vào tâm trí của Daphne. Tay nàng cố hết sức giằng ra khỏi bàn tay cứng như thép cuội của Apollo, nàng nói như hét:

“Ngài không thể làm vậy. Ngài không được làm vậy.”

“Ai nói ta không thể?” – Apollo càng nắm chặt tay của Daphne. Chàng quay mặt của Daphne lại phía mình, bắt nàng nhìn sâu vào ánh mắt thẫm lại vì tức giận của chàng.

“Nếu ngài làm vậy, tôi sẽ chết cho ngài xem.” – Daphne trừng mắt.

Hay lắm! Vì một gã đàn ông, cô gái vốn nhút nhát trước mặt Apollo giờ đây dám chống lại chàng. Apollo tức giận đến sắp mất đi lí trí. Tay kia của chàng kéo Daphne về phía mình. Hai tay của chàng giam giữ vòng eo Daphne:

“Ta cho nàng hai lựa chọn: một là chấp nhận một hôn lễ linh đình và vui vẻ làm vợ ta. Hai là ta sẽ tặng nàng xác của Orion làm quà tân hôn của chúng ta.”

Daphne như không thể tin nổi vào tai mình, nàng mở to mắt nhìn Apollo.

Đáp lại cái nhìn ấy, Apollo lạnh lùng:

“Nàng cứ thử chết xem. Ta không ngại xuống âm phủ tìm Hades* để đòi lại linh hồn nàng.”

Câu nói vừa dứt, Apollo áp môi mình lên đôi môi đỏ mọng màu oliu của Daphne.

Trong giây phút, Daphne cảm nhận được hơi thở đầy nắng gió của Apollo. Nàng nhắm mắt, liều mình cắn vào môi của Thần Mặt Trời.

Apollo cảm thấy một trận đau đớn từ môi mình. Chàng nhanh chóng cảm nhận được vị tanh nồng của máu xộc vào vòm họng. Cô gái nhỏ ấy vậy mà lại dám cắn chàng. Apollo càng xiết chặt vòng tay, khiến Daphne áp sát vào người chàng. Mỗi hai người vẫn dây dưa không dứt.

Cho tới khi Daphne không còn sức phản kháng gãy dựa, Apollo mới buông nàng ra. Đôi môi chàng giờ đây đỏ rực sắc máu, trông quý dị lạ thường.

Ánh mắt chàng vẫn tối thẫm. Buông Daphne ra, Apollo nói:

“Daphne, ta yêu nàng. Đó là sự thật nàng không thể chối cãi. Và nàng đừng thách thức ta, bởi lòng kiên nhẫn của Apollo này cũng có giới hạn thôi.”

Dứt lời, Apollo xoay người bỏ đi khỏi thần điện, để lại phía sau Daphne vẫn đang thần thờ.

Chú giải:

Á thần: Đứa con được sinh ra bởi một vị thần với một người trần gian. Orion là một á thần, con trai của Poseidon với một phụ nữ trần gian.

Poseidon: Vị thần cai quản biển cả và nguồn nước. Là anh em ruột với Zues và Hades, thuộc vào hàng chú bác của Apollo

Hades: Vị thần cai quản Âm phủ và linh hồn người chết, anh em ruột của Poseidon và Zues. Thuộc vào hàng chú bác của Apollo

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bỏ Trốn

Tối hôm đó, Apollo không về.

Không có những cái ôm siết chặt của vị Thần Mặt Trời, Daphne cảm thấy dễ thờ hơn biết nhường nào. Nằm co mình trên chiếc giường làm từ gỗ bạch đàn to lớn, Daphne nghĩ đến lời đe dọa của Apollo lúc ban sáng.

“Là Orion con trai thần Poseidon sao?”

“Chỉ là một Á thần, Nàng không sợ ta giết hấn sao?”

“Ta cho nàng hai lựa chọn: một là chấp nhận một hôn lễ linh đình và vui vẻ làm vợ ta. Hai là ta sẽ tặng nàng xác của Orion làm quà tân hôn của chúng ta.”

“Daphne, ta yêu nàng. Đó là sự thật nàng không thể chối cãi. Và nàng đừng thách thức ta, bởi lòng kiên nhẫn của Apollo này cũng có giới hạn thôi.”

Tiếng nói lạnh lùng của Apollo cứ vang vẳng bên tai Daphne, dội vào tim nàng những cơn sóng sợ hãi.

Không! Nàng không thể để Apollo làm hại người đó. Nàng lại càng không muốn lấy vị thần lãnh khốc mà nàng không có chút tình cảm nào cả.

“Nếu ta còn ở đây, cả Orion và ta sẽ không thể yên lành.” Suy nghĩ ấy lóe lên trong đầu Daphne. Bất chấp nỗi sợ Apollo vẫn thường trực trong tim nàng,

Daphne đưa ra một quyết định liều lĩnh: BỎ TRỐN.

Nghĩ là làm, Daphne liền biến thành một bông hoa nguyệt quế, nương theo làn gió, bay tới khu vườn thần trên đỉnh Olympus.

Vườn thần Olympus vẫn luôn sáng rực rỡ, bất kể là ban đêm hay ban ngày. Đây là nơi duy nhất trên đỉnh Olympus luôn tràn ngập trong ánh mặt trời. Đó cũng là đặc ân của Thần Mặt Trời Apollo dành cho mảnh đất của em gái mình là nữ thần Artemis – Thần Săn Bắn.

Nhanh chóng bay vào khu rừng ngút ngàn, Daphne rảo mắt tìm kiếm thứ có thể đưa nàng xuống trần gian. Tầm mắt nàng dừng lại ở một con kỳ lân* với cái bờm trắng mượt mà cùng chiếc sừng nhọn óng ánh. Con vật hiền lành đang thoi thóp ăn cỏ, đôi cánh trắng như thiên thần của nó dù đang khép lại nhưng vẫn tỏa ra vàng hào quang ánh bạc rực rỡ.

Kỳ lân là sinh vật quý trên đỉnh Olympus. Nó đẹp và hiền lành hơn bất kỳ loài vật nào trên thế gian này. Đôi cánh của nó có thể bay nhanh hơn cả chiếc giày thần của vị thần đưa thư Hermes*. Vàng hào quang ánh bạc có thể giúp nó đi tới bất cứ nơi nào, dù đó là đỉnh Olympus của Zues, là biển cả của Poseidon hay là cả trần gian.

Nhìn thấy con vật ấy ngay trước tầm mắt mình, Daphne cảm thấy bản thân ít ra vẫn còn chút may mắn, xem ra các nữ thần Moirai * vẫn chưa bỏ rơi nàng.

Nhẹ nhàng bước tới trước mắt chú kỳ lân, Daphne lấy tay xoa nhẹ đầu nó. Con vật cảm nhận được sự trìu mến từ nàng, nó cúi đầu xuống hơn nữa để hưởng thụ những cái vuốt ve. Daphne vỗ về con vật, rồi từ từ ngồi lên lưng nó. Nàng ghé vào tai con kỳ lân, cất lời dịu dàng:

“Kỳ Lân, xin hãy nể tình ta là tiên nữ của nữ thần Artemis – chủ nhân của khu vườn người sống – và đưa ta tới bên chàng Orion, con trai của thần Poseidon ở dưới lòng đại dương sâu thẳm kia được không?”

Con vật như thấu hiểu lời nói của Daphne, nó hí lên hai tiếng. Hai chân trước đạp trên mặt đất lấy đà. Đôi cánh vốn khép của nó sải rộng, hào quang màu bạc tỏa ra càng rực rỡ.

Nhanh hơn một làn gió, con vật chở nàng Daphne trên lưng bay lên rồi biến mất sau những làn mây dày đặc trên đỉnh Olympus.

Apollo vội vã trở về khi người hầu cận của chàng báo tin không tìm thấy nàng Daphne.

Cốc trà làm từ cẩm thạch trong tay chàng trong nháy mắt vỡ vụn.

Olympus rộng lớn, nhưng không phải là nơi có thể dễ dàng đi lạc, vì bất cứ thần điện nào cũng có người canh gác và cai quản. Vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất xảy ra: Vị hôn thê của Thần Mặt Trời bỏ trốn!

Trong nháy mắt, Olympus vốn đang yên bình giờ đây như nổi giông tố. Ánh nắng mặt trời trở nên chói chang vô cùng, như muốn thiêu đốt tất cả dưới sức nóng của nó. Đó chính là cơn cuồng nộ của Apollo mà cả đỉnh Olympus đang phải gánh chịu.

Bỏ ngoài tai những lời khuyên từ Zues, Apollo lật tung từng thần điện của các vị thần để tìm kiếm vị hôn thê của mình. Chưa bao giờ người ta thấy Thần Mặt Trời cuồng nộ tới vậy. Kể cả khi đi chinh chiến, khuôn mặt của chàng dù có bị vấy máu kẻ thù, thì trên đó vẫn là một biểu cảm lạnh băng. Còn giờ đây, Apollo đã bị mũi tên si tình của Eros hại tới mất đi lý trí.

Biểu hiện của Apollo kinh động tới em gái Artemis. Nàng vội tới can ngăn anh trai của mình.

“Anh! Em biết anh lo cho Daphne, nhưng anh cũng không thể làm náo động cả Olympus này vì một cô gái như vậy được.” Artemis khẩn thiết giang tay ngăn anh mình đi tới một thần điện khác để tìm kiếm.

“Vị hôn thê của ta mất tích. Nếu em giỏi thì mang cô ấy về bên ta. Còn nếu không thể thì mau tránh ra.” Đôi mắt Apollo rực cháy lửa giận. Vàng hào quang của chàng giờ đây trở nên đỏ rực đầy giận dữ.

“Anh...” Artemis còn chưa kịp nói dứt câu, thì một cận vệ của nàng đã chạy vào phá tan bầu không khí căng thẳng giữa hai anh em.

“Thưa nữ thần Artemis, trong khu vườn thần vừa báo tới là bị mất một con kỳ lân ạ.”

“Kỳ lân?” Artemis quay phắt lại. Ai lại muốn lấy cắp con vật bay nhanh nhất trên đỉnh Olympus này chứ?

“Là nàng ấy.” Giọng của Apollo lạnh dần.

“Daphne? Nhưng cô ấy muốn đi đâu chứ?” Artemis vẫn chưa nhận ra.

“Đi tìm tên Á Thần chết tiệt đó. Orion – con trai của Poseidon.” Apollo nghiêng rang. Tay chàng nắm chặt. Giờ đây cơn nóng giận có thể khiến chàng lao xuống biển và giết chết ngay kẻ tình địch ấy.

“Anh nói chàng Orion? Tại sao cô ấy lại đi tìm Orion?”

“Em biết hần?”

“Chàng là người em yêu.” Artemis nhìn thẳng vào mắt anh trai và thú nhận. Nàng đã phải lòng Orion ngay từ lần đầu được chứng kiến tài bắn cung của chàng. Nếu nàng không nói cho anh trai biết, Orion có thể chết trong cơn cuồng nộ của Apollo bất cứ lúc nào.

“Vậy thì em nên quản giáo người đàn ông của mình cho tốt.” Apollo phát tay bỏ đi. Lấy cổ xe ngựa của mình, chàng hướng về phía biển cả sâu thẳm – nơi ngự trị của thần biển Poseidon, cũng là nơi mà vị hôn thê Daphne của chàng đang lẫn trốn cùng tên người tình.

“Daphne, ta đã nói với nàng rằng sức chịu đựng của ta cũng có giới hạn, nàng lại dám qua mặt ta sao?” Quất dây cương thật mạnh, Apollo lao như bay khỏi đỉnh Olympus.

Theo sau chàng, nữ thần Artemis cũng vội vàng đi về phía biển. Nàng đã lỡ mờ nhận ra mối quan hệ giữa Daphne với Orion. Nếu nàng không đi, chỉ sợ lần này tính mạng Orion – người mà nàng yêu đơn phương bấy lâu – e rằng khó giữ.

Vậy là, quyết định bông bột của nàng tiên nữ Daphne đã gây sóng gió trên đỉnh Olympus, và là nguồn cơn của mọi bi kịch dai dẳng theo đuổi nàng tới tận những kiếp sau này.

Chú giải:

- Kỳ lân: Kỳ lân trong văn hóa châu Âu, là một sinh vật thần thoại, với hình dáng phổ biến được biết đến như là con ngựa trắng có một sừng trên trán hoặc có thể có 2 cánh.

- Hermes: Người đưa tin của các thần; thần thương nghiệp và trộm cắp. Biểu tượng: y hiệu (quyền trượng có hai con rắn quấn nhau), mũ và đôi dép có cánh, cò và rùa (thần từng dùng mai rùa để chế tạo ra đàn lia). Con trai của Zeus và tiên nữ Maia.

Anh em cùng cha khác mẹ với Apollo.

- Các nữ thần Moirai: Ba nữ thần cai quản số mệnh của mọi cõi.

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sự Bất Chấp Của Orion

Đáy biển Địa Trung Hải là nơi đặt thủy phủ Atlantis của thần Biển Cả Poseidon. Ánh mặt trời trên đỉnh Olympus chẳng thể nào soi sáng tới tận nơi này, nhưng cung điện làm từ pha lê của thần Biển luôn tỏa sáng rực rỡ nhờ những cây san hô tỏa hào quang kỳ diệu.

Đặt chân xuống nơi đây lần đầu, Daphne vô cùng ngỡ ngàng. Lúc thì nàng đụng phải đôi rắn biển đang đi tuần. Khi thì suýt dẫm phải con cá nhím với những chiếc gai tua tủa bốn phía. Mò mẫm ở vương quốc của Poseidon, Daphne chẳng biết phải tìm Orion ở đâu giữa lòng đại dương mênh mông này.

Bất giác, nàng chợt nhớ đến món quà mà Orion đã trao cho nàng trong lần đầu gặp mặt...

“Bất cứ khi nào nàng cần ta, hãy đến nơi gần nhất có nguồn nước, và thổi chiếc Syrinx này. Ta sẽ tới bên cạnh nàng ngay lập tức.”

Lời nói của Orion vang lên trong tiềm thức, giống như một tia sáng lóe lên trong đầu Daphne. Nàng lấy rút từ trong chiếc túi vải đeo ngang eo ra một thứ nhạc cụ được ghép từ nhiều ống tre, trông giống như một đàn sáo trúc được tia tốt và gắn lại với nhau vậy. Đó chính là thứ nhạc cụ được gọi là Syrinx – “sáo cháo” trong dân nhạc của người Hy Lạp cổ đại.

Đỡ chiếc Syrinx lên môi, Daphne thổi một khúc nhạc với nỗi niềm nhớ mong tha thiết gửi tới Orion. Nàng nhắm mắt lại hòa vào điệu nhạc. Từ sâu trong trái tim, nàng mong mỏi tha thiết rằng khi mở mắt ra, người nàng nhìn thấy sẽ là chàng – Á thần Orion tài ba mà nàng yêu say đắm.

Điệu nhạc còn chưa kết thúc, Daphne đã cảm nhận được một đôi tay ấm áp cùng mùi gỗ đàn hương nhẹ nhàng vây lấy mình. Nàng vui mừng mở mắt. Và quả nhiên, trước mặt cô tiên nữ ấy là một chàng trai cao lớn với nước da màu mặt khỏe mạnh. Mái tóc nâu của chàng đang đưa theo từng làn nước. Một nụ cười ấm như ánh dương nở trên gương mặt tuấn tú của chàng. Chàng chính là con trai thần Biển – Á thần Orion.

“Quả thật là em sao Daphne? Ta còn tưởng ta nghe nhầm. Ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới việc sẽ gặp em ở đáy đại dương này.” Orion ôm chầm Daphne vào lòng trong niềm vui sướng khôn tả. Cái ôm của chàng khiến cho Daphne như tạm quên đi mọi rắc rối cùng lo âu đã ập đến với mình trong suốt mấy ngày qua.

Nhắm mắt hưởng thụ vòng tay ấm áp từ chàng hoàng tử đại dương, Daphne cũng vươn tay ôm lấy tấm lưng vững chãi của chàng. Nàng ước giây phút này có thể kéo dài cả thế kỷ...

Đưa Daphne về cung điện của mình, Orion tự tay mang cho nàng một bát canh rong biển. Chờ cho nàng bình tâm lại, chàng mới nhẹ nhàng hỏi:

“Có chuyện gì vậy Daphne? Việc gì nghiêm trọng tới mức em phải xuống tận đáy biển tìm ta thế này?”

Daphne nhớ tới lời những lời đe dọa của Apollo khi nói về Orion, nàng hốt hoảng đứng bật dậy. Daphne vội kéo tay Orion, nói như van lơn:

“Orion. Chàng hãy đưa em đi. Đi tới nơi nào mà ánh mặt trời trên đỉnh Olympus không thể soi chiếu tới. Nếu không... Nếu không...”

Nước mắt chảy thành hàng trên gương mặt diễm lệ của Daphne. Nàng cắn môi, nghẹn ngào cất tiếng:

“Nếu không... em sẽ phải lấy Thần Mặt Trời Apollo, và chàng sẽ bị ngài giết mất.”

Nụ cười biến mất trên gương mặt Orion. Nắm lấy bờ vai của Daphne, chàng quả quyết:

“Bình tĩnh Daphne. Em sẽ không lấy Thần Mặt Trời. Vì giữa chúng ta đã có hôn ước được cha ta chứng giám”

Daphne mở to mắt nhìn gương mặt cương nghị của Orion, nàng như không thể tin nổi chuyện mình vừa được nghe:

“Hôn ước? Orion, chàng nói gì vậy?”

“Ta xin lỗi Daphne, xin lỗi vì đã giấu em mọi chuyện cho tới tận bây giờ.”

Mấy trăm năm trước, khi Poseidon chiến tranh với Arthena* để tranh giành Athen, vị thần Biển Cả cuối cùng đã bị thất thế trước nữ thần Trí Tuệ. Arthena muốn đuổi cùng giết tận Poseidon, nên đã truy đuổi ông trên khắp Athen dù cho trận chiến đã kết thúc. Poseidon bị dồn tới bên bờ sông thiêng của thành Athen. Dù là thần Biển Cả, nhưng trên trần gian vẫn có một số nơi không thuộc quyền quản lý của ông. Cùng với vùng biển quái vật, sông thiêng thành Athen là một trong số đó. Để tránh khỏi sự truy đuổi của nữ thần Trí Tuệ, Poseidon đã khẩn cầu thần sông nơi này giúp đỡ. Vị thần của dòng sông thiêng trong thành Athen chính là Peneus – cha của nàng Daphne.

Sau này, để trả ơn cứu mạng của Peneus, Poseidon đã hôn ước cho con gái của thần sông với một trong số những hoàng tử của mình. Và người may mắn ấy không ai khác chính là Orion. Để con trai có thể nhận ra vị hôn thê, Poseidon đã đánh dấu vào Daphne một vết bớt hình lá nguyệt quế. Chỉ cần Orion gặp được Daphne, vết bớt nguyệt quế trên lưng nàng sẽ phát sáng.

Hoàng tử Orion đã từng nghe điều này về cha mình, nhưng bản thân chàng không mấy bận tâm, cho tới một lần chàng đi dạo bên bờ biển và cứu được một nàng tiên nữ bị rấn cần. Nhan sắc trong veo của Daphne đã khiến Orion cảm mến ngay từ cái nhìn đầu tiên. Khi trị thương cho nàng, nhìn thấy vết bớt hình lá nguyệt quế trên lưng, Orion đã thầm cảm ơn thần Số Mệnh và thần Ái Tình. Đó là lần đầu tiên chàng cảm thấy cuộc sống thật kỳ diệu.

Vậy nhưng Orion không nói những điều ấy cho Daphne. Chàng không muốn ép buộc nàng với một cuộc hôn nhân được định sẵn như vậy. Chàng yêu nàng và tôn trọng sự tự do cũng như lòng tự nguyện của nàng. Lần chia tay ấy, Orion để lại cho Daphne một cây sáo chào Syrinx với mong muốn sẽ có lúc Daphne nhớ đến mình. Suốt quãng thời gian không gặp nàng, Orion rầu rĩ trong nỗi tương tư tưởng như đơn phương của mình. Hoàng tử biển cả đâu biết rằng, người con gái thần sông cũng đã yêu chàng, yêu từ cái nhìn đầu tiên...

Giờ đây, thần Số Mệnh cho họ cơ hội tương phùng, nhưng giây phút vui vẻ chưa qua, giông tố đã đang chầu chực ập tới...

“Daphne. Ta đã từng sợ em không yêu ta, từng sợ em sẽ không bao giờ thổi cây Syrinx này. Nhưng giờ đây em đã tìm đến ta. Giữa ta và nàng có hôn ước được thần Biển Poseidon và các thần Số Mệnh Moirai chứng giám. Ta sẽ không để bất cứ kẻ nào, dù cho hắn có là thần Mặt Trời hay bất kỳ ai khác tới cướp em đi.”

Tay Orion ghi chặt vai Daphne để trấn an nàng. Ánh mắt cương quyết của chàng giúp cô tiên nữ dần trấn tĩnh.

“Nhưng Orion, Apollo sẽ gây chiến...” Daphne vẫn lo sợ.

“Daphne, hãy tin ở ta. Ta dùng tính mạng và danh dự của hoàng tử đại dương này quyết bảo vệ em. “Orion quả quyết.

Nhưng chàng hoàng tử của biển cả quên mất rằng, sự rắc rối trong cuộc tình của chàng không chỉ dừng lại ở tình địch Apollo, mà còn bởi sự si mê của Artemis – nữ thần Săn Bắn đã ái mộ tài năng của chàng suốt ngàn năm qua.

Chứng kiến con giông tố sắp khuấy đảo biển trời, ba vị nữ thần số mệnh Moirai nở nụ cười bí hiểm:

“Thật là một câu chuyện tình rắc rối...”

Câu nói vừa dứt, cây kéo trong tay một trong ba người được giơ lên. Trong chốc lát, bốn sợi dây số mệnh của bốn người Apollo, Daphne, Orion và Artemis được căng ra.

“Nên cắt sợi dây số mệnh của ai đây...” Nụ cười của ba vị nữ thần càng thêm sâu sắc.

“Tách!” Một sợi dây số mệnh đã đứt lìa

Đôi bàn tay trong bóng tối lại buộc phần còn lại của sợi dây vừa cắt, cùng ba sợi dây trước đó vào nhau.

Liệu ai sẽ là người bị cắt đứt số mệnh. Và liệu rằng số mệnh của họ sẽ bị ràng buộc vào nhau...cho tới kiếp nào đây?

Chú thích:

- Thần Athena: Trinh nữ và nữ thần trí tuệ, thủ công, quốc phòng và chiến tranh chính nghĩa. Biểu tượng: cú và cây olive. Con gái của Zeus và Hải tinh (Oceanid) Metis. Athena trưởng thành phóng ra từ đầu của Zeus với đầy đủ trang bị vũ khí sau khi Zeus nuốt mẹ bà. Bà là một trong mười hai vị thần tối cao trên đỉnh Olympus

- Syrinx: Thường được gọi là sáo chào (Panflute). Syrinx là một nhạc cụ hơi có nguồn gốc ở Hy Lạp. Nó bao gồm nhiều ống tre có kích thước khác nhau, liên kết với nhau trong theo thứ tự tăng dần của kích thước, đường kính và chiều dài. Người chơi phải thổi vào đầu ống và mỗi ống sẽ tạo ra một nốt khác nhau. Syrinx được coi là nền tảng cho Harmonica hiện đại

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Kết Cục Một Kiếp Đau Thương

Cung điện Atlantic bỗng nhiên bị một trận dung chuyển dữ dội. Kỳ lạ ở chỗ, vị thần cai quản động đất vốn dĩ chính là thần Biển Poseidon, bởi vậy như những nơi khác dư chấn liên miên, nhưng thủy phủ Atlantic này chưa một lần rung chuyển. Vậy rốt cuộc chuyện gì đã gây chấn động cả lòng đại dương?

Lúc này trong chính điện của thủy cung Atlantic, tình thế đang vô cùng căng thẳng...

“Apollo, cháu không thể làm như vậy. Daphne từ trăm năm trước đã được định sẵn là cô dâu của Orion.” Cây đinh ba* trong tay Poseidon đập mạnh xuống nền. Atlantic lại một lần nữa rung chuyển.

“Cháu chỉ biết rằng cô ấy là hôn thê của cháu. Dù có là bác hay con trai của bác, bắt kẻ ai cướp cô ấy khỏi tay cháu, cháu sẽ san bằng lãnh thổ của kẻ đó.” Apollo lạnh lùng giương cung lên chĩa thẳng về phía Orion.

“Cháu...” Poseidon tức giận không nói nên lời. Từ trước đến nay, Apollo vốn là đứa cháu mà ông yêu quý nhất. Sức mạnh của nó có thể sánh ngang với bậc cha chú như ông và Zues hay Hades, hơn nữa tính cách của thằng bé vô cùng cương trực. Tại sao giờ lại thành kẻ không hiểu lý lẽ như thế này?

Lúc này, Orion tiến lên phía trước. Chàng giơ tay ngăn cha mình lại:

“Cha! Đây là cuộc chiến của con và thần Mặt Trời. Con sẽ không để cho ai cướp đi cô dâu của mình.”

Lời nói còn chưa dứt, một mũi tên ánh sáng đã lao về phía Orion, nhanh như cắt, hoàng tử biển cả dùng kiếm đánh bật mũi tên thần.

“Ai cho phép ngươi nói nàng là cô dâu của ngươi?” Đôi mắt vốn bình lặng của Apollo giờ đây lóe lên ánh lửa giận giữ.

“Ta chỉ nói sự thật.” Orion hất tay về phía Apollo. Ngay lập tức, một làn sóng như mũi dao cắt về phía thần Mặt Trời. Vậy nhưng làn sóng đó nhanh chóng bị đánh bật bởi vàng hào quang ánh sáng quanh người Apollo.

Đáy biển Atlantis như rung động. Những làn sóng và những quả cầu ánh sáng lao vào nhau, như muốn san bằng của nơi này.

Apollo như mất đi lý trí, hai tay chàng hướng lên mặt biển. Trong phút chốc, cả Poseidon và Orion đều hoảng hốt.

“Dừng lại Apollo! Ngươi không thể kéo mặt trời xuống biển này được!” Poseidon quát lên giận dữ.

“Không được. Nếu ngươi kéo mặt trời xuống đây, những người trần gian sẽ đều chết hết dưới sức nóng của nó. Ngươi điên rồi sao Apollo?” Orion cũng hoảng loạn.

Đôi mắt Apollo hướng về phía nàng Daphne đang nép phía sau Orion. Trông vị thần Mặt Trời giờ đây giống như một kẻ khát máu. Đôi mắt chàng cuộn lên giông tố, nhưng chàng vẫn bình thản cất tiếng:

“Sinh linh trần gian không liên quan tới ta. Các ngươi sống chết thế nào cũng không liên quan tới ta. Ta chỉ cần nàng.” Ánh mắt Apollo như xuyên thấu

qua người Daphne, khiến nàng cảm thấy một trận nóng bỏng

Bỗng nhiên Daphne cảm thấy mình bị một làn sóng dội ra xa. Orion đã đẩy nàng đi?

“Trốn đi Daphne! Trốn thoát khỏi hắn! Hắn mất lý trí rồi!” Orion hét lên, càng đẩy Daphne ra xa.

“Trốn đi! Rồi ta sẽ đi tìm nàng!” Những lời quả quyết cuối cùng của Orion vang đến bên tai Daphne. Nàng mím môi, gật đầu. Nàng quay lưng, huyết sáo gọi chú kỳ lân. Khi kỳ lân cất cánh rời khỏi đáy biển, cũng là lúc Daphne nghe thấy tiếng đồ rầm trong cung điện Atlantic.

“Orion, ta tin chàng, ta tin chàng!” Nước mắt chảy dài trên gò má Daphne. Nàng tự nhủ với lòng mình như vậy. Orion sẽ không bao giờ nói dối nàng. Nhất định chàng sẽ sống sót! Nhất định chàng sẽ tìm thấy nàng! Nhất định! Nhất định!

“Bay nhanh lên! Nhanh lên kỳ lân! Hãy giúp ta trốn thoát khỏi kẻ cuồng nộ kia!” Bàn tay Daphne run rẩy khi bất giác nhớ đến ánh mắt rực lửa của Apollo. Nếu bị bắt lại... Daphne không dám nghĩ đến điều xấu nhất xảy ra ấy.

Kỳ Lân lao như bay, thoáng chốc đã đưa Daphne đã rời khỏi đáy biển. Khi nó vừa đặt chân đến một hòn đảo, lập tức một quả cầu lửa bay tới, hất văng con vật ra. Daphne mất đi kỳ lân, nàng ngã sóng xoài trên mặt đất.

Trước mắt Daphne là một quãng sáng đỏ rực cùng sức nóng dồn dập ập tới. Nàng lấy tay che mắt để nhìn cho rõ. Từ trong luồng sáng, Apollo hiện ra. Trên tay chàng còn cầm một cây cung dính máu. Vầng hào quang của chàng chói lóa hơn bao giờ hết.

Chậm rãi bước tới phía Daphne, Apollo mỉm cười. Nụ cười trên đôi môi đỏ rực của chàng càng thêm dọa người. Daphne kinh hãi lùi về phía sau. Toàn thân nàng run rẩy.

“Sao rồi vị hôn thê của ta? Nàng còn định trông chờ tên hoàng tử đó tới cứu nàng sao?”

“Ta nói cho nàng nghe: Ta đã giết chết hắn rồi. Mũi tên ánh sáng của ta đã đâm xuyên qua hắn. Nàng nhìn xem. Nơi này vẫn còn dính máu của hắn...” Apollo cúi người nhìn vào mắt Daphne. Nụ cười của chàng càng thêm sâu. Chàng giơ mũi tên lên trước mặt nàng tiên nữ. Một giọt máu trên đầu mũi tên nhỏ xuống má Daphne.

Trong giây phút đó, Daphne cảm thấy trái tim mình ngưng đập.

“Chàng chết rồi sao?”

“Orion chết rồi sao?”

“Chàng chết rồi... Chết rồi...”

Daphne như người mất hồn. Miệng nàng nói đi nói lại những lời ấy.

“Chàng chết rồi. Chính ngươi! Chính ngươi đã giết chàng!” Daphne căm phẫn nhìn Apollo, nàng hét lên trong tuyệt vọng.

Ném mũi tên dính đầy máu tươi xuống đất. Apollo gần từng tiếng:

“Ta đã nói, nếu nàng không vui về làm vợ ta, thì ta sẽ lấy xác tên Orion đó là quà tân hôn cho nàng.”

“Không! Không!” Daphne như người mất hết lý trí. Nàng rút chiếc gài tóc từ trên đầu, đâm phía đầu nhọn về phía Apoll. Ngay lập tức, chiếc gài tóc bị đánh bật bởi hào quang của vị thần Mặt Trời.

Hất tay Apollo khỏi bờ vai mình, Daphne quay người chạy thục mạng. Nàng chạy về phía khu rừng trước mặt. Hoi nóng hằm hằm sau lưng cho nàng biết thần Mặt Trời đang đuổi theo nàng.

Daphne cảm đầu chạy. Nàng chỉ biết nàng phải chạy thoát khỏi kẻ điên cuồng sau lưng, và rồi người đó sẽ tới đón nàng, Orion sẽ tới đón nàng...

Bỗng nhiên, Daphne cảm thấy những rễ cây ở dưới đất dường như đang di chuyển. Rễ cây cuốn lấy chân nàng, kéo nàng ngã quỵ trên mặt đất.

Trước mắt Daphne, nữ thần Săn Bắn Artemis hiện ra. Ánh mắt nàng ta cháy lên sự thù hận cùng ghen tuông.

“Chỉ tại ngươi, chỉ tại ngươi mà chàng chết. Tất cả là tại ngươi!” Artemis run run chỉ tay về phía Daphne.

Nỗi đau đớn khi chứng kiến cung điện Atlantis đổ vỡ, cùng hình ảnh Orion nằm gục trong vòng tay Thần Biển Poseidon khiến nữ thần Săn Bắn trở nên điên cuồng. Tất cả là tại người đàn bà đó. Nếu nàng ta không trốn khỏi Apollo, thì anh trai cũng sẽ không phần nỡ tới mức giết chết Orion của nàng. Nàng phải trả thù!

Sự ghen tuông cùng suy nghĩ trả thù dấy lên trong đầu khiến Artemis trở nên điên cuồng. Trong người nàng chảy chung dòng máu với Apollo. Bởi vậy trong tình yêu, nàng cũng là kẻ cố chấp và cực đoan vô cùng.

Rút mũi tên bạc phía sau lưng, Artemis giương cung nhắm thẳng về phía Daphne đang bị trói ở gốc cây trước mặt. Mũi tên xé gió lao thẳng tới trái tim

của Daphne, nhưng chưa kịp chạm tới da thịt nàng thì đã bị một luồng ánh sáng đánh chệch hướng, cắm phập vào thân cây ngay cạnh Daphne.

“Anh!” Artemis hét lên.

“Ai cho em làm vậy với cô dâu của anh?” Giọng của Apollo chứa đầy giận dữ

“Cô ta là tai họa!” Nữ thần Săn Bắn nghiêng răng,

Trong lúc hai anh em đang đối đầu, Daphne nhanh chóng rút mũi tên từ phía thân cây ra.

Nàng nhớ tới hình ảnh mũi tên rớm máu của Orion mà Apollo chia cho nàng. Nàng nhớ tới lời nói bị phẫn của Artemis.

“Chàng chết rồi... Thật sao...”

Daphne như chìm trong tuyệt vọng.

Cuộc đời nàng đã từng rất buồn tẻ. Xuất thân tầm thường, không mang trong mình sức mạnh vượt trội nào, Daphne đã sống vô danh trong suốt mấy trăm năm qua. Cho tới khi linh hồn của nàng sắp bị Hades nắm lấy trong lần rấn cắn đó, thì chàng xuất hiện. Orion là tia sáng duy nhất của Daphne, là mộng tưởng bao đêm, là ao ước cả đời của nàng. Daphne yêu chàng... yêu bằng tất cả lòng nhiệt thành của một thiếu nữ.

Và giờ... thì chàng chết rồi... Trái tim nàng cũng tan nát theo... Nàng sẽ phải làm vợ của kẻ đã giết chết người mình yêu ư?

Không bao giờ!

Daphne hướng mũi tên bạc về phía lưng. Ngay lập tức, mũi tên ghim mạnh vào vết xăm hình nguyệt quế trên lưng nàng – dấu vết mà Poseidon đã đánh dấu hôn ước của nàng và Orion.

Máu từ vết thương chảy dọc theo lưng nàng tiên nữ. Mùi máu lan tỏa trong không khí, đánh động đến hai vị thần còn đang tranh cãi.

Apollo hoảng hốt quay đầu lại. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, chàng gào lên đau đớn rồi lao về phía Daphne.

Kỳ lạ thay, máu của Daphne chảy tới đâu, thân thể nàng biến thành thân cây tới đó.

Đôi môi đã nhợt nhạt vì mất máu của Daphne mỉm cười. Nàng nhìn vào đôi mắt đang ánh lên sự đau đớn của Apollo, yếu ớt nói:

“Thần Mặt Trời, kiếp này ta không bao giờ làm vợ người. Cả kiếp sau, kiếp sau nữa cũng vậy. Dù người có xuống âm phủ đòi lại linh hồn ta từ Hades, hay ép buộc các nữ thần Moirai buộc sợi dây số mệnh của ta và người lại với nhau, thì mãi mãi... ta cũng sẽ không bao giờ yêu người.”

“Đừng nói nữa!” Apollo hét lên như một con thú bị thương.

“Ta lấy danh nghĩa con gái thần sông thành Athen... nguyên rủa người... không bao giờ có được tình yêu... của... Daphne này.” Câu nói dứt cũng là khi Daphne hoàn toàn hóa thành một cây nguyệt quế.

Apollo ngã quỵ xuống. Đôi tay chàng vẫn ôm chặt thân cây không rời. Nỗi đau đớn hằn lên ánh mắt của vị thần quyền uy. Chàng quỳ ở đó. Phía sau là nữ thần Săn Bắn Artemis vẫn đang sững sờ...

Không biết cho tới bao lâu sau, Apollo mới từ từ đứng dậy. Chàng ngắt từng cành nguyệt quế, nhẹ nhàng như lúc chạm lên da thịt của người con gái chàng yêu vậy. Đôi bàn tay khéo léo của Apollo đan từng cành nguyệt quế thành một vòng. Đôi môi chàng hôn nhẹ vào chiếc vòng nguyệt quế ấy, rồi đặt nó cẩn thận lên đầu của mình.

Apollo lại ôm lấy thân cây lần nữa, chàng nói như thì thầm:

“Cho dù nàng có là thứ gì, thì nàng vẫn mãi mãi phải ở bên cạnh ta, Daphne!”

Tới khi đó, chàng mới quay lại Artemis phía sau:

“Em gái, Orion chưa chết! Mũi tên của ta chưa xuyên qua tim của hắn. Và ta có một món quà muốn tặng cho em.”

Kéo tay Artemis về phía bờ biển, Apollo kéo một thứ gì đó từ đáy biển lên. Đứng từ bờ biển, nhìn ra xa chỉ thấy đó là một chấm đen mờ mờ không rõ.

“Artemis. Đã lâu rồi ta và em chưa thi bắn cung.”

“Anh! Anh có ý gì?” Sau những mắt mắt vừa rồi, vẻ bình tĩnh tới lạnh lẽo trên gương mặt của Apollo làm cho Artemis hoảng sợ.

“Nhìn ra xa đi Artemis, nếu em bắn trúng chấm đen ngoài kia, ta sẽ tha mạng cho Orion và tác thành cho hai đứa.”

Artemis như không tin vào tai mình:

“Anh nói thật sao?”

“Ta có lừa em bao giờ chưa?”

Nghe lời khẳng định của Apollo, Artemis vui mừng nắm lấy mũi tên bạc trong tay, giương về phía chằm đen xa xa. Tàì bắn cung của nữ thần Săn Bắn, ngoài anh trai Apollo của nàng, liệu có mấy ai bì được. Mũi tên bay về phía xa, biến mất.

Nhưng ngay sau đó, từ phía chằm đen ngoài mặt biển, một luồng sáng xanh chói lọi tỏa ra.

Chằm đen mà Apollo dùng làm đích thách đấu cho mũi tên của Artemis, lại chính là Orion.

Từ phía luồng sáng xanh rực rỡ ấy, linh hồn của Orion bay lên không trung... rồi từ từ... tan biến...

Artemis vỡ òa, sóng xoài trên mặt đất, gào khóc trong đau đớn.

“Đó là để bảo vệ cho trinh tiết* của em, và trả thù cho sự mất mát đau đớn của ta.”

Apollo quay lưng, từ từ biến mất. Vầng hào quang của chàng nhạt nhòa đi trong ánh sáng.

Cho tới khi vầng hào quang ấy tan đi, vắng vắng trong không gian vẫn là tiếng nói bi thương của vị thần Mặt Trời:

“Daphne... Ta sẽ đi tìm nàng!”

Từ đó về sau, vòng nguyệt quế luôn là thứ Apollo đeo trên trán và trở thành loài cây được dùng để cúng tế cho Apollo.

Và cho tới thế kỷ XXI này, vị thần si tình ấy vẫn không ngừng tìm kiếm... tìm kiếm cô dâu của mình!

Chú thích:

- Đỉnh ba: Đỉnh ba hay còn gọi là ba chĩa là một loại vũ khí lạnh thời cổ có hình dáng dài giống cây giáo nhưng bao gồm 3 lưỡi nhọn hướng về phía trước (có thể ở đầu lưỡi có mấu quặt ngược lại giống như mũi tên), cấu trúc của đỉnh ba theo nguyên tắc đối xứng. Cây đỉnh ba trong văn hóa gắn liền với hình tượng của Vua Thủy tề hoặc thần biển Poisedon, theo đó cây đỉnh ba này là một vũ khí lợi hại có thể bắn ra luồng sét cực mạnh

- Trinh tiết: Artemis là trinh nữ, là nữ thần tượng trưng cho săn bắn và trinh tiết.

Vừa trải qua một cuộc tình đau khổ với tiên nữ Daphne và để bảo vệ cho sự trong trắng vĩnh hằng của nữ thần, Apollo thách nữ thần bắn trúng một vật trôi nổi trên biển. Không do dự, Artemis liền giương cung lên và bắn những mũi tên tuyệt đích. Nhưng oái ăm thay, vật mà nữ thần bắn trúng chính là cái đầu của Orion. Thần Zeus sau đó đã biến Orion thành 1 chòm sao trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Số Mệnh Xoay Vần

Bước sang thế kỷ XXI, người ta dần ít tin vào những chuyện thần thoại. Những vị thần dường như chỉ còn xuất hiện trên màn ảnh.

Vậy nhưng, người trần gian chúng ta quên rằng, những người với danh xưng là THẦN – là những kẻ **BẤT TỬ**.

Ngàn năm qua đi, mặc cho những biến động của trần gian, đỉnh Olympus vẫn luôn ngập trong ánh dương, mờ trong mây phủ. Đó vẫn là nơi ngự trị của 12 vị thần tối cao. Và mặc kệ những thay đổi chóng mặt dưới hạ giới, các vị thần vẫn luôn tiếp nối những công việc thường ngày của mình. Trong đó có cả những cuộc tình vốn dĩ không nên tồn tại.

Vài thiên niên kỷ qua đi, thần Mặt Trời của chúng ta vẫn chưa bao giờ ngừng tìm kiếm vị hôn thê của mình.

Chàng đã từng náo loạn âm phủ của Hades để tìm được linh hồn Daphne, nhưng Daphne không chết. Linh hồn của nàng không nằm trong tay Hades.

Chàng thậm chí đã liều mình tìm đến những nữ thần Moirai cai quản số mệnh để tìm kiếm chuyển kiếp của Daphne, nhưng những thứ chàng nhìn thấy chỉ

là một mớ dây số mệnh buộc được buộc với nhau, cùng lời nói dửng dưng:

“Nàng vẫn ở ngoài kia, trong biển người mê mông dưới trần gian. Có tìm được nàng hay không còn phải tùy vào bản lĩnh và tình yêu của thần Mặt Trời nhà ngươi!”

Cho tới bây giờ, vị thần si tình ấy vẫn chưa bao giờ ngừng tìm kiếm. Chàng xuống trần dưới lốt một người thanh niên với mái tóc vàng cùng khuôn mặt tuyệt đẹp. Chàng lang thang khắp các xứ sở, hòa mình vào vòng quay sinh – lão – bệnh – tử của loài người chỉ để tìm kiếm bóng hình của người con gái ấy!

Thoắt cái đã ngàn năm! Cho tới giờ, Apollo vẫn chưa tìm được nàng. Và chàng vẫn không ngừng tìm kiếm, tìm kiếm, tìm kiếm cho tới tận ngày hôm nay.

Trong những đêm dài cô độc, lặng lẽ ngắm chiếc vòng nguyệt quế trong tay, Apollo vẫn thường tự nhủ:

“Chỉ cần có thể tìm được nàng, ta sẽ dùng cả cuộc đời ta để bù đắp cho nàng. Chỉ cần có thể tìm được nàng, ta sẽ không bao giờ để nàng rời đi nữa. Chỉ cần có thể tìm được nàng...Daphne!” Mỗi lần như vậy, đôi môi Apollo lại áp vào từng chiếc lá nguyệt quế. Nỗi nhung nhớ của chàng, có lẽ còn nhiều hơn mây trên đỉnh Olympus, còn sâu nặng hơn đại dương của Poseidon.

Cuối cùng, những nữ thần Moirai cũng đã thương xót cho vị thần Mặt Trời si tình ấy.

Thế kỷ XXI.

Học viện Âm nhạc Hoàng gia Anh (RAM) là cái nôi đào tạo của không ít thiên tài âm nhạc trên thế giới. Những tòa nhà với phong cách cổ điển xa hoa là nơi học tập của hàng ngàn sinh viên với đủ mọi quốc tịch trên thế giới. Dù đến từ những phương trời khác nhau, nhưng những sinh viên ở đây đều là những hạt giống quý trong giới âm nhạc.

Lúc này đây, trong phòng đọc sách trong khuôn viên của Học viện Âm nhạc...

“Đỗ Phồn, cậu lại đang đọc thần thoại Hy Lạp ư? Người phương Đông các cậu thật kỳ lạ!” Cô bạn người Anh vừa nói vừa vỗ vai cô bé tên “Đỗ Phồn” đang cúi đầu đọc sách.

“Tôi cũng có một nửa dòng máu Hy Lạp mà!” Cô gái ngẩng đầu. Mái tóc dài vàng óng được vén ra sau tai. Cô gái có khuôn mặt nửa Âu Á, với đôi mắt đen huyền, làn da trắng mịn màng, cùng đôi môi đỏ mọng như màu quả oliu. Một sắc đẹp vừa dịu dàng vừa thanh thoát, tựa như một khối pha lê trong suốt dễ vỡ.

“Tôi bảo cậu nghe! Cậu có thể dùng cái tên tiếng Anh của mình được không? Để phát âm được hai chữ “Đỗ Phồn” tên cậu, tôi đã phải uốn lưỡi tập mất mấy tối đó!” Cô bạn người Anh than thở.

Đỗ Phồn mỉm cười nói:

“Cái tên của mỗi người nhiều khi quyết định số mệnh của người đó. Không thể tùy tiện nói đổi là đổi.”

“Người phương Đông các cậu nhiều khi thật thần bí. Vậy cậu nói xem, số mệnh của cậu là gì?”

“Số phận của tôi...” Cậu nói còn chưa dứt, tiếng chuông vào lớp đã reo lên.

“Đi thôi. Tiết Lịch sử âm nhạc phương Tây này không thể tới trễ đâu.” Bỏ qua câu chuyện về số mệnh còn dang dở, Đỗ Phồn đã nhanh chóng đeo ba lô chạy về phía giảng đường.

Có lẽ vì vội vã, tới chỗ rẽ phía hành lang, cô va phải một người. Chiếc túi trong tay anh ta rơi xuống đất. Rối rít xin lỗi, Daphne cúi xuống nhặt những đồ vật bị rơi ra từ chiếc túi của người nọ.

Bỗng nhiên, tay cô chạm phải thứ gì đó thô nhám. Nhìn kỹ vật trong tay mình, cô mới nhận ra đó là một chiếc vòng nguyệt quế. Nhưng ai lại giữ thứ này cơ chứ?

Ngập ngừng ngẩng mặt, Đỗ Phồn mới nhận ra người mà mình va phải là một chàng trai. Một chàng trai tóc vàng với khuôn mặt đẹp như tạc tượng. Xung quanh anh như tỏa ra ánh hào quang lấp lánh. Trên người anh tỏa ra hương thơm của nắng, của gió...Trông anh giống như...một vị thần!

Sững sờ vài giây trước vẻ đẹp lấp lánh ấy, Đỗ Phồn mới nhận ra mình luống cuống. Cô chìa chiếc vòng nguyệt quế về phía chàng trai, cất tiếng:

“Xin lỗi anh, nhưng vật này có phải của anh không?”

“Là của tôi.” Đôi môi đỏ rục của chàng trai nở một nụ cười nhàn nhạt.

Apollo đưa tay cầm lấy chiếc vòng nguyệt quế. Ngón tay của chàng như vô tình lướt qua bàn tay trắng ngần của cô gái trước mắt. Cái chạm tay ấy bất giác khiến trái tim Đỗ Phồn dâng lên một nhịp. Từ sâu thẳm tiềm thức của cô, có thứ gì đó vừa lóe lên, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

“Cảm ơn cô!” Chàng trai tóc vàng mỉm cười càng sâu. “Và hẹn gặp lại.”

Cho tới khi mùi hương của nắng gió không còn trong không gian nữa, tiếng nói của chàng trai ấy vẫn cứ văng vẳng bên tai Đỗ Phồn...thấp thoáng giống như một tiếng vui mừng, lại vừa như một lời cảnh báo.

“Có lẽ mình nghĩ quá nhiều rồi!” Đỗ Phồn lắc đầu, chạy nhanh về phía lớp học.

“Xin chào các em, hôm nay tôi có một tin mới cho các em”

Trước giờ Lịch sử Âm nhạc Phương Tây, giáo viên chủ nhiệm cả năm không thấy mặt của lớp bỗng dung xuất hiện với nụ cười rạng rỡ như bất được vàng.

“Từ hôm nay, lớp chúng ta sẽ có giáo viên mới đảm nhiệm môn Lịch sử Âm nhạc Phương Tây. Đó là thầy...”

“Apollo!”

Thầy giáo chủ nhiệm vừa dứt lời cũng là lúc cánh cửa lớp học bị đẩy ra. Một chàng trai cao lớn, với mái tóc vàng lấp lánh cùng khuôn mặt đẹp như tạc tượng bước vào. Trong phút chốc, cả lớp chìm trong im lặng. Không gian chỉ còn lại từng tiếng bước chân lạnh lùng, dứt khoát của người thầy giáo mới.

“Xin chào các em, tôi là giáo viên mới đảm nhiệm môn Lịch sử Âm nhạc Phương Tây. Tôi tên Apollo, người gốc Hy Lạp.” Thứ tiếng Anh chuẩn mực được cất lên với giọng điệu thanh trong lạnh lùng của vị thầy mới đến.

“Cạch!” Chiếc bút trong tay Đỗ Phồn rơi xuống sàn. Apollo hướng mắt về phía cô, nụ cười trên khuôn mặt lạnh nhạt của anh càng nở rộng. Trông có chút... hơi đáng sợ...

“Được rồi! Tôi sẽ để các em giao lưu với thầy giáo mới!” Thầy chủ nhiệm nói lời tạm biệt.

Lúc thầy chủ nhiệm bước ra khỏi cửa, không khí trong lớp như vỡ òa! Đám con gái phương Tây bạo dạn nhao nhao lên đặt những câu hỏi cho người giáo viên mới.

“Thầy ơi, thầy bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

“25.” Apollo nhàn nhạt trả lời.

“Thầy ơi, thầy đã có gia đình chưa?”

“Tôi vẫn đang đi tìm người vợ đã biến mất của mình.”

Liệu có phải ảo giác không? Tại sao khi thầy giáo trả lời câu hỏi ấy, Đỗ Phồn lại cảm thấy ánh mắt của anh như lướt về phía mình?

“Vợ thầy sao lại biến mất?”

“Cô ấy bỏ trốn!”

Như tưởng đó là một trò đùa, cả lớp ồ lên cười ngặt nghẽo.

“Thầy ơi, thầy biết tiếng Hy Lạp đúng không. Tên của em trong tiếng Hy Lạp đọc là gì?”

Như gặp phải chủ đề thú vị, lũ sinh viên nhao nhao lên hỏi Apollo về cái tên tiếng Hy Lạp của mình.

Không ngại ngần, Apollo cầm danh sách đọc tên từng người bằng tiếng Hy Lạp.

“Số 26, Đỗ Phồn...Tên tiếng Hy Lạp của em là...Daphne!”

Đỗ Phồn cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Ánh mắt của Apollo nhìn người khác vốn lạnh nhạt, nhưng hướng tới cô thì lại trở nên nóng rực đầy ẩn ý.

Daphne? Không thể nào!

Người khác không đọc thần thoại Hy Lạp sẽ không biết. Nhưng với một người mang nửa dòng máu Hy Lạp như Đỗ Phồn, thì cái tên ấy chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Daphne? Đó chẳng phải...chẳng phải là tiên nữ mà thần Mặt Trời Apollo si mê điên cuồng, tới nỗi nàng ta phải hóa thành cây nguyệt quế hay sao?

Vị thầy giáo mới tên là Apollo. Tên tiếng Hy Lạp của cô lại là Daphne. Cả hai cùng là người gốc Hy Lạp...Không có chuyện trùng hợp đến vậy chứ?

Ngay lúc đó, Đỗ Phồn như có dự cảm không lành! Sự xuất hiện của vị thầy giáo cùng những sự trùng hợp này, liệu có liên quan gì tới số mệnh được định sẵn là sẽ không yên ổn của cô hay không?

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Diễm Báo

Ngày đầu tiên Apollo “ghé thăm” Đỗ Phồn, cuộc sống của cô bỗng nhiên nảy sinh rất nhiều điều kỳ lạ.

Bố mẹ đều ở Hy Lạp, một mình cô lang thang trên đất nước xa lạ này. Vậy nhưng hai năm qua cuộc sống của Đỗ Phồn vốn không có gì kỳ lạ hay xáo trộn. Cô thuê căn phòng trên tầng hai của một ngôi nhà cổ ba tầng nằm gần trường.

Ngôi nhà năm xưa vốn là một tòa nghỉ dưỡng của quý tộc Anh từ những năm trước thế chiến. Những bức tường sập ong bên ngoài ngôi nhà đã nhuốm màu cổ kính. Những dây leo của cây trường xuân từ ban công căn phòng của Đỗ Phồn tỏa xuống bao phủ lấy mặt trước của ngôi nhà bằng một màu xanh mướt, chỉ chờ đợi cánh cửa gỗ ra vào. Người láng mạn nhìn thấy nơi ở của Đỗ Phồn thì gọi đó như ngôi nhà cô tích. Còn đa số những người khác lại cho rằng ngôi nhà mang một không khí kỳ dị... giống như... cổng vào của một thế giới u tối.

Đỗ Phồn vốn không phải là người quan tâm tới mấy lời bình luận ấy. Căn nhà được một người bạn Hy Lạp của bố cô giới thiệu. Giá thuê rất phải chăng. Bên trong tiện nghi lại đầy đủ. Có lò sưởi, có ban công... thi thoảng những pho tượng cổ, những bức họa mẫu từ rất xưa đều khiến người ta cảm thấy như lạc vào không gian cổ xưa, trầm mặc của Paris.

Cuộc sống thường nhật của Đỗ Phồn hai năm qua vô cùng lặng lẽ. Trường học, nhà, và thư viện là những địa chỉ quen thuộc của cô. Học viện Âm nhạc Hoàng gia vốn rất nghiêm khắc, gần như hôm nào cũng phải tám, chín giờ tối cô mới có thể trở về nhà.

Điều ngạc nhiên là Đỗ Phồn không có bạn trai. Cô đề ý rằng từ nhỏ tới giờ, những chàng trai có mục đích tiếp cận cô đều gặp phải chuyện xui xẻo.

Hồi cô học tiểu học, có cậu bạn cùng lớp tặng hoa cho cô, hôm sau nghe nói cậu ta bị bóng nửa người, nguyên nhân không rõ.

Cấp 2, cũng có người tán tỉnh cô nhưng không thành. Một thời gian sau, Đỗ Phồn nghe nói cậu ta suýt bị chết đuối mấy lần.

Tới cấp 3, dù cô đã trở thành một thiếu nữ rất xinh đẹp, nhưng tiếng xấu vốn dĩ đồn xa. Chẳng có bất cứ một chàng trai nào dám tới gần Đỗ Phồn, tránh cô như thể tránh tai họa.

“Giống như bị nguyên rủa vậy.” Đỗ Phồn đã nghĩ như vậy. Vì thế để tránh mang lại xui xẻo cho người khác, lên đại học, dù sống giữa một thành phố phồn hoa và đầy sức hút như Paris, cô lại luôn cố làm mình trở nên nhạt nhòa. Từ chối mọi lời rủ rê, lao đầu vào việc học,... Vì thế mà tới giờ cô vẫn là một “quý cô độc thân quyền rũ” – đó là biệt danh mà cô bạn người Anh thân thiết đặt cho cô.

Thế nhưng gần đây, Đỗ Phồn ngày càng cảm thấy cuộc sống của mình gặp phải nhiều điều kỳ lạ.

Dù ở trường, ở nhà, hay trên phố, chỉ cần cô đi một mình, thì Đỗ Phồn luôn cảm thấy sau lưng mình có ánh mắt nóng rực luôn chăm chú nhìn theo. Đi tới những quảng vắng, thi thoảng cô nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn đằng sau mình. Mỗi lần như vậy, Đỗ Phồn đều cố gắng quay đầu thật nhanh. Nhưng những gì cô nhìn thấy đằng sau lưng lại luôn là một khoảng không gian lạnh lẽo vắng ngắt.

Những đêm gần đây, Đỗ Phồn luôn ngủ không được ngon. Những giấc mộng quái dị cứ đeo bám cô. Trong mơ, Đỗ Phồn thấy mình chìm dưới đáy biển, đứng trước một tòa cung điện đồ sộ. Những giọng nói với những thanh điệu khác nhau cứ vang lên quanh cô:

“Trốn đi Daphne! Trốn thoát khỏi hắn! Hắn mất lý trí rồi!”

“Trốn đi! Rồi ta sẽ đi tìm nàng!”

“Sinh linh trần gian không liên quan tới ta. Các ngươi sống chết thế nào cũng không liên quan tới ta. Ta chỉ cần nàng.”

“Cho dù nàng có là thứ gì, thì nàng vẫn mãi mãi phải ở bên cạnh ta, Daphne!”

Một giọng điệu vừa ấm áp vừa hiền hòa. Một thanh âm vừa lạnh lùng vừa độc đoán. Đỗ Phồn trong mơ như bị giăng co giữa những tiếng nói ấy. Cô ôm đầu, nhắm mắt, gương mặt đầy đau đớn.

“Làm ơn! Làm ơn để tôi yên!” Đỗ Phồn hét lên, bật dậy.

Giấc mơ bao giờ cũng khiến cô tỉnh dậy trong hoảng hốt giữa đêm khuya. Và lần nào cũng thế, căn phòng của Đỗ Phồn tựa như vừa bị thiêu đốt. Không

khí nóng rực khiến cho không gian trở nên quý dị, bí bức lạ thường.

Tất cả mọi chuyện ấy đều bắt đầu từ khi vị “thầy giáo” Apollo xuất hiện.

Lại là vào một buổi tối, khi Đỗ Phồn đang từ thư viện trở về nhà.

Gần tới giáng sinh, Paris bắt đầu có tuyết. Thời tiết dần trở nên khắc nghiệt với những cơn mưa tuyết diễn ra thường xuyên, cùng những cơn gió như muốn đóng băng bất cứ ai cản trở đường bay của chúng.

Đường phố Paris hôm nay vắng và lạ thường.

Một mình bước đi dưới làn mưa tuyết, Đỗ Phồn thả vào đôi bàn tay mình cho bớt lạnh. Cô kéo chiếc mũ len trên đầu xuống dưới vành tai. Trong không gian yên ắng, cô dường như chỉ nghe thấy tiếng gió, tiếng thở, cùng tiếng bước chân của mình.

Bỗng nhiên, phía sau lưng cô vang lên những tiếng bước chân trầm ổn chẳng biết xuất hiện từ đâu ra. Tiếng giày nện xuống đường đầy tuyết, vốn dĩ phát ra những âm thanh rất nhỏ. Nhưng người học nhạc như cô lại đặc biệt mẫn cảm với âm thanh.

“Cộc”

“Cộc”

“Cộc”

Chậm rãi. Đều đặn. Trầm ổn.

“Có lẽ là một người đi đường.” Đỗ Phồn tự trấn an mình như vậy. Cô làm bộ như cần tìm thứ gì trong túi, dừng lại.

Tiếng bước chân cũng dừng lại theo.

Đỗ Phồn hoảng hốt. Cô quay phắt đầu lại phía sau mình.

Một mảng trống không. Trên nền tuyết còn in rõ dấu giày đàn ông.

Đỗ Phồn hoảng loạn. Cô chạy như bay về phía trước, cố gắng để không nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập phía đằng sau.

Tới khúc cua, không kịp xoay người, Đỗ Phồn đâm sầm vào cánh cửa của một cửa hiệu nào đó.

“Tiên đoán số phận”. Mấy chữ viết tay bằng tiếng Anh rơi vào tầm nhìn của cô gái.

Như có ai xui khiến, cô đẩy cửa đi vào bên trong cửa hiệu.

Qua tấm màn che, Đỗ Phồn thấy một đôi tay đưa ra, cùng giọng nói phụ nữ cất lên chậm rãi:

“Muốn xem số phận sao, cô gái?” Giọng nói ẩn chứa ý cười.

“Tôi... Vâng!” Đã vào rồi, thì cứ thử một lần vậy! Đỗ Phồn trả lời.

“Tôi đây... Đưa bàn tay của cô cho tôi.”

Chậm rãi bước tới, Đỗ Phồn đặt bàn tay của mình vào đôi tay chìa ra. Cảm giác thô ráp cùng nóng rực từ đôi bàn tay người lạ khiến cô khẽ nhũn mày.

“Chà chà...” Tiếng cười khẽ vang lên.

“Một số phận rắc rối đây...”

“Cô gái... Linh hồn cô mang trong mình... tương là của cô... mà hóa ra lại không hoàn toàn thuộc về cô.”

“Linh hồn của cô bị săn đuổi bởi những kẻ quyền uy tối thượng.”

“Hãy chuẩn bị cho tốt, còn rất nhiều điều đang chờ cô phía trước.”

Ba giọng nói vang lên lần lượt. Phía sau tấm rèm, những nữ thần số mệnh Moirai nở nụ cười quý dị.

Đỗ Phồn không biết cô đã về nhà như thế nào. Bên tai cô chỉ còn vang lên những lời tiên đoán nửa thực nửa hư ấy...

Đã rất lâu rồi, Đỗ Phồn mới có một giấc ngủ ngon không bị ám ảnh bởi mộng mị. Cô gái nhỏ đầu biết, ác mộng thực sự đang ở phía trước châu chực ôm

cô vào lòng.

Trưa hôm sau, Đỗ Phồn bị đánh thức bởi tiếng ồn từ dưới nhà.

“Có lẽ là bác chủ nhà tới.” Mắt nhắm mắt mở, Đỗ Phồn mở cửa định đi xuống lầu.

Đi xuống cầu thang, bước chân đều đặn của cô bỗng hụt một nhịp. Theo quán tính, Đỗ Phồn mất đà lao thẳng về phía trước.

Trong khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy như có ai đó nắm tay mình kéo lại. Ngay lập tức cô gái nhỏ rơi vào lồng ngực ấm nóng của một ai đó. Mùi hương của nắng gió thoảng thoảng xung quanh khiến Đỗ Phồn mơ hồ nhớ tới một hình dáng...

“Em vẫn không cẩn thận như vậy!” Tiếng cười trầm thấp vang lên trong không gian. Đỗ Phồn có thể cảm thấy được khuôn ngực phập phồng theo lời nói của người đó.

Giọng nói quen thuộc ấy... Có lẽ nào...

Ngẩng đầu lên, cô gái nhìn thấy khuôn mặt sắc nét như tạc tượng, mái tóc vàng óng cùng nụ cười ẩn hiện nơi khóe môi quen thuộc...

“Là... thầy sao?” Cô gái nhỏ ngây ngốc.

Apollo khẽ khép chặt vòng ôm của mình.

“Chào em! Hân hạnh được cùng em... sống – chung – dưới – một – mái – nhà”

Mấy chữ cuối cùng được chàng trai trước mắt chậm rãi cất lên, làm Đỗ Phồn ngẩn người.

Cùng... cùng nhà sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Gõ Cửa Lúc Đêm Khuya

Từ ngày thầy giáo chuyển tới tầng trên nhà Đỗ Phồn, cô luôn luôn cảm thấy căng thẳng.

Những tiếng bước chân theo sau trong đêm tối rồi đột ngột biến mất, hay những mộng mị quái gở không không còn quấy nhiễu cô, nhưng cái cảm giác luôn luôn có ánh mắt dõi theo ngày một nhiều.

Còn kỳ lạ hơn ở chỗ, từ khi Apollo dọn tới, cả nhà dường như trở nên ấm hơn, theo đúng nghĩa đen của nó. Không khí lạnh lẽo của mùa đông Paris dường như chỉ có thể dùng chân nơi cửa nhà, còn bên trong là một không gian ấm áp như xuân về.

Trước những thắc mắc của cô, Apollo chỉ nhàn nhạt đáp:

“Tôi đã sửa lò sưởi.”

Nhưng lò sưởi bao nhiêu năm nay nào có hỏng? Đỗ Phồn cũng không hỏi thêm.

Sự xuất hiện đột ngột của Apollo ở ngôi nhà này khiến Đỗ Phồn càng cảm thấy bí ẩn.

Cô đã từng trở lại cửa hàng xem số mệnh lần trước, nhưng tấm biển “Đoán trước vận mệnh” đã không cánh mà bay. Hỏi người xung quanh, Đỗ Phồn càng thêm kinh ngạc, bởi nơi mà vài tối trước cô còn xem số, hóa ra chục năm nay vẫn luôn là cửa hàng đồ cổ, chưa bao giờ đổi chủ, chứ đừng nói đổi nghề.

Thật kỳ lạ! Thắc mắc nọ chồng chất nghi vấn kia, khiến Đỗ Phồn càng thêm bối rối. Trong thâm tâm cô nảy sinh cảm giác sợ hãi với vị thầy giáo chung nhà của mình...

“Cốc. Cốc. Cốc” Tiếng gõ cửa chậm rãi vang lên.

Đã muộn như vậy rồi, người đó gõ cửa phòng cô làm gì vậy?

Mặc thêm chiếc áo cao cổ kín đáo, Đỗ Phồn bước tới mở cửa. Trước mắt cô là Apollo trong bộ Pijama kẻ sọc. Mái tóc vàng của anh còn hơi ướt. Vài giọt nước nghịch ngợm lăn trên sống mũi cao thẳng lạnh lùng của anh.

Trông thầy giáo của cô lúc này... thật có chút toát lên vẻ lười biếng.

“Xin hỏi... thầy gọi tôi có việc gì vậy?” Chi hé cánh cửa ra một khoảng, Đỗ Phồn cảnh giác hỏi.

“Tôi tự hỏi có thể xin học trò của mình một tách cà phê được chẳng?” Đôi môi mỏng khẽ nhếch, Apollo nhìn thẳng vào ánh mắt rụt rè của Đỗ Phồn, chậm rãi hỏi.

“Xin lỗi thầy, tôi không uống cà phê bao giờ.” Điều này thì Đỗ Phồn nói thật, vì cô luôn giữ thói quen ngủ đúng giờ.

“Vậy sao?” Tiếng cười của Apollo như có như không...

“Vậy tại sao tôi lại thấy hộp cà phê trên bàn của em vậy?” Apollo lười nhác đưa tay chỉ vào mặt bàn.

Đỗ Phồn mở to mắt, nhìn theo tay của anh. Trên mặt bàn của cô... đúng là... có một hộp cà phê!

Buổi tối cô có đi tiệm tạp hóa, nhưng rõ ràng là cô đâu có mua cà phê?

“Tôi có thể vào chứ?” Phớt lờ cái mím môi dè chừng trên khuôn mặt cô gái, Apollo tựa tay vào cửa. Thân hình to lớn của anh như phủ lấy vóc dáng nhỏ bé của Đỗ Phồn.

Phân vân vài giây, cuối cùng cô bắt đầu đi mở cửa.

“Mời thầy.”

Cánh cửa đóng lại trong nụ cười thỏa mãn của Apollo.

Ngồi trên chiếc ghế trong gian phòng nhỏ của Đỗ Phồn, Apollo cảm thấy như mình có thể nghe thấy cả hơi thở của người con gái ấy. Vóc dáng kia, bóng lưng kia, cả mái tóc dài như thác ấy... Đã nghìn năm rồi, chàng không được hưởng thụ nó.

Ánh mắt nóng rực của Apollo dán lên lưng, dù đang pha cà phê, nhưng Đỗ Phồn vẫn bất giác run nhẹ. Ánh mắt đang hiện hữu sau lưng mang cho cô cảm giác y như cảm giác sợ hãi mà cô vẫn nghĩ mình đang bị theo dõi. Cảm giác bức bách!

Quay lưng lại, quả nhiên Apollo đang nhìn cô. Cái nhìn quá mức lộ liễu. Đôi mắt nâu thăm lại, phảng phất dục vọng chiếm hữu...

Khuấy nhẹ cốc cà phê vừa được Đỗ Phồn rót, Apollo đưa lên môi của mình nhấp nháp vị đắng của thứ chất lỏng ấy.

“Tôi nghe nói em là người Hy Lạp?”

“Một nửa dòng máu, thưa thầy.”

“Nhà em ở thành phố nào?”

“Athen, thưa thầy.”

“Cũng gần nhà tôi.”

“Gần nhà thầy?”

“Nhà tôi ở... Olympus.”

Chiếc thìa đang khuấy cốc cà phê của Đỗ Phồn bỗng ngưng lại. Nhìn thẳng vào người phía trước, thanh âm của cô mang chút khó chịu. Cô không thích kiểu đùa của người này.

“Chắc thầy khéo đùa.” Đỗ Phồn gằn nhẹ.

“Có lẽ...” Apollo mỉm cười bí ẩn.

Căn phòng rơi vào một khoảng im lặng. Đỗ Phồn cúi đầu khuấy cà phê. Còn Apollo chăm chú nhìn nàng.

“Em nên đóng cửa sổ, Đỗ Phồn. Bóng tối là con đường ẩn thân của nhiều kẻ.” Apollo chuyển đề tài.

“Có thầy không?” Đỗ Phồn hỏi vặn. Trong thâm tâm cô mong sao vị thầy giáo trước mặt tức giận bỏ đi, và không bao giờ tìm đến phòng cô để “trò

chuyện” căng thẳng như thế này nữa.

“Thì thoải. Nhưng tôi thích ánh sáng hơn.” Apollo nghiêm túc.

Đỗ Phồn hừ nhẹ. Cô lại chăm chú vào cốc cà phê của mình, như thể chất lỏng đắng ngắt màu nâu còn thú vị hơn gương mặt đẹp đẽ của người ngồi trước mắt.

“Đỗ Phồn...” Đột nhiên giọng Apollo nhẹ hẳn...

Cô ngẩng đầu...

Bàn tay của Apollo bỗng đặt tách cà phê xuống, và...chậm rãi...hướng về phía gương mặt của cô.

Ngay lập tức, Đỗ Phồn đứng bật dậy. Ánh mắt ngày càng tối lại của Apollo khiến cô hoảng sợ. Lùi dần về phía sau, cô không hề để ý rằng mình đang tiến gần tới cửa sổ.

“Thầy...định...” Lời nói còn chưa dứt, Đỗ Phồn cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Còn chưa kịp quay đầu lại, tay chân Đỗ Phồn đã bị tóm chặt. Những sợi dây leo trường xuân đang như những xúc tua bắt lấy cô, kéo cô về phía cửa sổ.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Những thứ cây cối này bị làm sao vậy?

Hoảng hốt cùng sợ hãi, Đỗ Phồn cố giằng co cùng những sợi dây leo chẳng chịt, cô nhắm mắt hét lên:

“Không! Không! Không....”

Rồi bỗng nhiên, cô thấy trước mắt mình sáng lòa. Thứ ánh sáng màu vàng chói mắt khiến cô chỉ có thể nhắm chặt mắt lại. Sức nóng khủng khiếp từ trong gian phòng bùng lên, khiến Đỗ Phồn...ngất xỉu...

Trong giây phút nửa tỉnh nửa mê, cô thấy mình ngã vào một vòng tay rắn chắc của ai đó, phảng phất trong không gian lại là mùi hương của nắng gió...

“Nếu còn động thủ, ta sẽ không bỏ qua cho em...em gái ạ.”

Em...gái?

Đó là những thanh âm cuối cùng phảng phất trong tiềm thức của cô, trước khi Đỗ Phồn chìm vào mê man.

Bụi cây trường xuân lại trở về nguyên vị trí của nó, như chưa hề xuất hiện bất cứ một xáo trộn nào.

Trong bóng tối, có tiếng nói nữ giới trong trẻo nhưng lạnh lẽo vang lên, thanh âm u uẩn như một lời nguyện...

“Ngươi đã hại chàng.”

“Ta sẽ trả thù...”

“Ta sẽ...trả thù...”

Đêm tối bên ngoài càng trở nên lạnh lẽo. Gió quất như từng lưỡi giao đập vào cửa sổ gian phòng Đỗ Phồn...

“Ta sẽ...trả thù...trả thù...”

Lần khuất trong tiếng gió, những thanh âm rung rợn kia...vẫn cứ...rít gào...

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tái Ngộ

Khi Đỗ Phồn tỉnh dậy đã là quá trưa ngày hôm sau.

Ngồi ngẩn ngơ trên giường một lúc lâu, cô vẫn chưa hoàn hồn sau những việc kinh sợ đã xảy ra với mình đêm hôm qua.

Xấu chuỗi lại những sự việc tối qua, Đỗ Phồn càng nghĩ càng thấy rối rắm.

Đầu tiên là tiếng gõ cửa bất chợt lúc đêm khuya của Apollo, rồi hộp cà phê không biết ở đâu ra xuất hiện trên bàn.

Kế đó là những lời nói đầy ẩn ý của người thầy giáo ấy. Anh ta nói nhà anh ta ở Olympus. Anh ta nói anh ta thích ánh sáng. Anh ta nói bóng tối là con đường ân thân của nhiều kẻ...

Và còn...

Đưa ánh mắt về phía cửa sổ, nơi bụi trường xuân đang yên bình đung đưa theo gió, Đỗ Phồn mơ hồ nghĩ liệu lẽ nào chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ? Nhưng không! Những vết bầm đỏ trên cổ tay nhắc nhở cô rằng tất cả đều là sự thật.

Rồi cả quang sáng màu vàng chói mắt. Cả hai giọng nói với hai thanh âm lẫn lộn vang lên trước khi cô chìm vào mộng mị. Một giọng nói trầm ấm nhưng đầy rắn đe cho kẻ gọi là “em gái”. Thanh âm ấy... hình như là của Apollo? Còn một giọng nữ lạnh lẽo đầy sát khí vang lên, nói rằng sẽ... trả thù...

Càng suy nghĩ, Đỗ Phồn cảm thấy như mình bị lôi vào một mớ bong bóng rồi tung rơi mù.

Chà nhẽ... cô bị... ma ám?

Không phải chứ?

Lắc mạnh đuôi những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, Đỗ Phồn ngồi dậy chuẩn bị cho ca học buổi chiều. Tầng trên của căn nhà đặc biệt yên ắng. Apollo đã đi khỏi từ lúc nào không hay. Cũng đúng, vì chiều nay là tiết Lịch sử Âm nhạc Phương Tây của anh ta dạy.

Lớp học là nơi yêu thích của Đỗ Phồn, nhưng lại không phải là một nơi yên tĩnh như cô mong muốn.

Đám sinh viên trợn mắt nhìn Âu Á hầu hết đều là tinh anh, và tất nhiên, lắm tài thì nhiều tật. Kỷ luật là một khái niệm ít khi xuất hiện trong đầu của đám anh tài này.

Tuy nhiên, vẫn có một số ít những tiết học được họ xếp vào loại “ngoại lệ”. Trong những tiết ấy, bạn có thể thoải mái lắng nghe bài giảng mà không sợ những âm thanh ồn ào hay thái độ đối phó từ phía những người bạn cùng lớp của mình.

Tiết học Lịch sử Âm nhạc Phương Tây là một trong số hiếm hoi đó.

Trước đây thì không phải như vậy. Những thứ dính tới “Lịch sử” là thứ mà sinh viên luôn muốn tránh né nhất. Nhưng từ khi thầy giáo điển trai Apollo trở thành giáo viên bộ môn mới, thì Lịch sử Âm nhạc Phương Tây là tiết được mong chờ nhất cả tuần, ngoại trừ Đỗ Phồn.

Là một học sinh chăm học, lại có năng khiếu thiên bẩm về âm nhạc, Đỗ Phồn hầu như yêu thích tất cả mọi môn ở học viện này. Trong khi mà đám sinh viên bận rộn với vui chơi, tiệc tùng, với những câu chuyện về các chàng trai, thì cô luôn chăm chú hướng mắt lên bảng, lắng nghe kĩ từng lời của giảng viên. Âm nhạc là tình yêu của cô. Hơn nữa, nếu không học, cô có thể làm gì trong cuộc sống tẻ nhạt của mình đây?

Vậy nhưng, cô sinh viên chăm học Đỗ Phồn lại luôn cúi đầu xuống trong tiết Lịch sử Âm nhạc Phương Tây kể từ khi Apollo tới dạy.

Lúc này đây, người thầy giáo mà cô luôn tránh né đang đứng ngay ngắn trên bục giảng.

“Hôm nay tôi sẽ giới thiệu cho các em một nhạc cụ của người Hy Lạp cổ.” Apollo giới thiệu.

Anh kéo thừ gì đó từ dưới bàn, đặt nhẹ nhàng lên trên mặt bàn trước ánh mắt trầm trồ của lũ sinh viên.

Đó là một cây đàn Lia*! Một cây đàn Lia vô cùng tinh xảo.

Đôi tay Apollo lướt nhẹ trên từng dây đàn, tạo thành những âm điệu trong trẻo những đút quãng. Anh từ tốn kể:

“Thần thoại Hy Lạp kể lại, cây đàn này chính là vật đã được chàng Orpheus* mang theo xuống âm phủ để tìm kiếm vợ của mình...”

Cầm cây đàn, Apollo chậm rãi bước xuống phía dưới, đi quanh lớp học để mọi người có thể chiêm ngưỡng nó.

“Truyện kể rằng Eurydice, vợ của Orpheus, bị rắn cắn chết trong ngày cưới. Đau lòng trước cái chết của nàng, Orpheus cất lên tiếng ca đau thương, khiến cho thiên nhiên, thần tiên phải rơi lệ. Tìm đường xuống địa phủ, với cây đàn lia (lyre) và tài âm nhạc của mình, Orpheus đã thuyết phục Hades và Persephone, vị vua và hoàng hậu của âm phủ, động lòng thương, cho phép Eurydice về lại dương gian, với một điều kiện: cho đến khi cả hai lên đến được dương thế, Orpheus phải giữ im lặng và không được ngoái lại nhìn người vợ đi đằng sau...”

“Vậy nhưng với niềm thương nhớ sâu nặng và tình yêu quá mãnh liệt của mình, Orpheus đã không làm được điều đó...”

“Sau cái quay đầu của chàng, linh hồn vợ Orpheus đã biến mất...mãi mãi...”

Câu nói kết thúc cũng là lúc đôi chân Apollo dừng lại ở phía bàn Đỗ Phồn. Đặt cây đàn lên chồng sách vở trước mặt cô, Apollo mỉm cười hỏi:

“Đỗ Phồn, em còn biết truyền thuyết nào về cây đàn này nữa không?”

“Đó chẳng phải là vật biểu tượng của vị thần cùng tên với thầy sao, thưa thầy?”

“Chỉ vậy thôi ư?” Không hiểu sao cô cảm thấy giọng của Apollo có chút...mong đợi?

“Chỉ vậy thôi, thưa thầy.” Đỗ Phồn nhàn nhạt đáp.

“Vậy để tôi nhắc em nhớ. Cây đàn này không chỉ là vật mà Apollo luôn mang theo bên mình. Bằng cây đàn Lia này, ngài đã tấu lên những khúc tình si để bày tỏ tình cảm với nàng Daphne. Không chỉ vậy, ngàn năm sau khi Daphne biến thành nguyệt quế, Apollo vẫn đêm đêm gảy lên những bài nhạc...mong chờ người vợ của mình sẽ trở về...” Giọng điệu Apollo đều đều, nhưng ẩn trong đó có chút nỗi niềm bi thương.

“Đã là chuyện ngàn năm, sao thầy còn rõ như vậy, thưa thầy?” Đỗ Phồn gặng nhẹ. Cô thực sự không thích ai đó mang thần thoại quê hương ra làm trò đùa.

“Tôi suy ra...từ tâm lý của một kẻ si tình...như tôi chẳng hạn!” Bốn chữ “như tôi chẳng hạn”, Apollo ghé vào tai Đỗ Phồn, nói nhỏ chỉ đủ để cô nghe thấy.

Hơi thở mát lạnh của Apollo phả bên tai, Đỗ Phồn lại cảm thấy khó chịu và bức bách. Cô nhanh chóng quay mặt tránh né sự đụng chạm ấy.

“Xem ra thầy không chỉ giỏi việc dạy học.” Cô mĩa mai.

“Tôi giỏi cái gì, rồi em sẽ còn rõ hơn nữa.” Apollo cười bí ẩn.

Lúc vị thầy giáo qua lưng đi lên bảng, cô bạn người Anh cạnh Đỗ Phồn mới đẩy nhẹ tay cô:

“Sao cậu có vẻ ác cảm với thầy giáo vậy?” Cô bạn thắc mắc.

“Vì tớ thấy anh ta nguy hiểm!” Đỗ Phồn nói nhỏ.

Không hiểu sao, sau lời nói của cô, bước chân đang hướng lên bục giảng của Apollo bỗng ngưng lại.

Sẽ không phải là anh ta nghe thấy đấy chứ? Không thể nào!! Khoảng cách...xa như vậy?

Trước nỗi sợ hãi của cô gái, Apollo tiếp tục hướng về phía bục giảng. Bên tai anh vẫn văng vẳng câu nói của Đỗ Phồn.

“Vì tớ thấy anh ta nguy hiểm...”

Nguy hiểm? Anh mang lại cho người khác cảm giác bức bách vậy sao? Lẽ nào bởi vậy, mà cô đã trốn chạy khỏi anh từ kiếp trước?

Lớp học trở lại yên ắng. Nhưng không khí dường như có vẻ trầm xuống hơn hẳn lúc nãy.

Đúng lúc đó, những tiếng bước chân từ hành lang vang lên. Cánh cửa lớp được đẩy ra, thầy giáo chủ nhiệm vốn cả năm không thấy mặt, lúc này đây lại xuất hiện, lần thứ hai trong tháng!

“Chào các em, xem ra tháng này lớp ta được đón tiếp nhiều người mới!” Thầy giáo hò hời.

Lũ sinh viên lại được dịp nhao nhao! Sau sự xuất hiện của Apollo, bọn họ đều mong “người mới” kế tiếp đây sẽ là một mỹ nam, hay một mỹ nhân cũng được.

“Xin giới thiệu với các em một người bạn mới cũng đến từ Hy Lạp như thầy Apollon đây. Bạn...Orion!”

Cánh cửa lớp học lại một lần nữa được đẩy ra.

Một bóng dáng cao lớn bước vào.

Làn da màu mật khê khoắn...

Mái tóc nâu nhẹ nhàng bay theo làn gió...

Nụ cười ấm áp như ánh dương...

Trái tim Đỗ Phồn lúc này bỗng cảm thấy đau nhói.

Giữa sự vỡ òa của đám sinh viên, cô gái nhỏ thần thờ nhìn chàng trai đang đứng trên bục giảng. Tại sao... cô lại cảm thấy quen thuộc đến vậy? Tại sao... trái tim cô bỗng dưng lại đau đớn như vậy? Tại sao?

Cùng lúc đó, ánh mắt của Orion dừng lại nơi Đỗ Phồn. Ngay sau đó... cậu tiến về phía cô gái nhỏ đang thần thờ ấy.

Chống hai tay lên bàn, Orion cúi sát vào mặt Đỗ Phồn. Giọng nói ấm áp của cậu xen lẫn vui mừng khôn tả:

“Cuối cùng... cũng tìm được em rồi.” Orion ôm chầm lấy Đỗ Phồn trong sự ngỡ ngàng của cô, và của cả lớp!

Lúc này đây, không ai chú ý tới vầng sáng màu đỏ rực ẩn hiện xung quanh người thầy trên bục giảng. Đôi mắt của Apollo ngày một tối thẫm lại. Cái nhàu mảy của anh mang theo sự tức giận đang cố kìm nén.

Viên phấn trong tay Apollo giờ đây đã... vỡ vụn!

Chú thích:

- Đàn Lia: Từ thời Hy Lạp, đàn lia gắn liền với một thể loại âm nhạc thời bấy giờ - thi ca, và nó cũng trở thành biểu tượng của âm nhạc từ khi ấy. Theo thần thoại, người góp phần lớn nhất trong việc sáng tạo ra cây đàn lia và thi ca là Orpheus, con trai của vua Oeagrus xứ Thrace và nữ thần thi ca Calliope.

Đàn Lia cũng là một trong những biểu tượng của thần Apollo

- Chàng Orpheus: Orpheus (tiếng Hy Lạp: Ορφεύς) là một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, con trai của vua Oeagrus xứ Thrace và nữ thần thi ca (muse) Calliope. Trong một số truyền thuyết khác thì Orpheus là con trai của Apollo và Calliope. Orpheus không được đề cập đến trong các tác phẩm của Homer và Hesiod, nhưng được biết đến vào thời của Ibycus (khoảng 530 TCN), một trong 9 thi sĩ danh tiếng của Hy Lạp cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Sự Thách Thức Của Orion

Do là sinh viên nhập học muộn, lại cùng là người Hy Lạp, nên Orion được xếp chỗ ngồi ngay cạnh Đỗ Phồn.

Cũng bởi vì vậy, mà trong giờ học cô càng khó có thể tập trung hơn.

Tất nhiên rồi, ai có thể chăm chú học khi mà có một người cứ liên tục nhìn chằm chằm vào mình rồi mỉm cười như vậy chứ.

Đã mấy lần Đỗ Phồn định quay sang nhắc nhở Orion. Nhưng chỉ cần ánh mắt của cô chạm tới khuôn mặt cậu, thì đón chào cô lại là một nụ cười rạng rỡ như ánh dương. Mỗi lúc như vậy, tim Đỗ Phồn lại đập nhanh hơn bao giờ hết. Và cô lại đỏ mặt, quên bống ý định nhắc nhở của mình.

Chuông hết tiết vừa reo lên, Đỗ Phồn còn chưa kịp ra ngoài thì Orion đã xoay ghế ngồi quay về phía cô. Chiếc ghế của cậu vừa vặn chặn hết lối đi của cô.

Tặng cho Đỗ Phồn một nụ cười híp mí, Orion vui vẻ:

“Chào em!”

“Chào... chào cậu!” Đỗ Phồn không hiểu sao mình lại ngập ngừng như vậy.

“Anh tự hỏi tại sao em lại nhìn anh như thể sinh vật lạ vậy. Còn có ý né tránh anh nữa. Em không nhớ anh sao?”

“Tôi... rất xin lỗi, tôi thực sự không nhớ...” Đỗ Phồn lại đỏ mặt.

“Biết ngay mà!”

Đôi tay của Orion bắt chợt đặt lên bàn tay trắng ngần của Đỗ Phồn. Đôi mắt đen em ả của cậu nhìn sâu vào mắt cô. Giọng cậu chợt trở nên tha thiết:

“Em còn nhớ...hồi bé vẫn thường dạo chơi bên bờ sông Athen không?”

Không đợi Đỗ Phồn trả lời, đôi mắt Orion như nhìn về một nơi xa xôi nào đó ẩn hiện trong ký ức.

“Khi đó em còn rất nhỏ, chắc chỉ khoảng 4, 5 tuổi. Ngày nào em cũng nghịch nước ở bờ sông Athen.”

“Em rất bất cẩn. Đi trên bờ rất hay vấp ngã. Có một lần, em ngã từ trên bờ xuống dưới lòng sông...”

“Khi đó bờ sông Athen rất vắng người. Chẳng có ai nghe thấy tiếng em quấy đạp. May mắn anh...đi ngang qua đó. Chính anh đã nhảy xuống nước cứu em lên bờ.”

“Suốt một tháng kể từ hôm đó, ngày nào em cũng hẹn anh ra bờ sông Athen chơi. Anh đã từng công em đi tới tận thượng nguồn của con sông ấy, cùng em đi bắt cá, cùng em ngắm sao...”

“Em còn nhớ anh đã chỉ cho em chòm sao mang tên anh trên bầu trời không?” Thanh âm của Orion vang lên đầy mong đợi.

Như chìm đắm vào câu chuyện của chàng trai trước mắt, trong đầu Đỗ Phồn hiện ra hình ảnh của những bãi cỏ rậm rạp, của con sông Athen hiền hòa trong vắt. Đầu đó trong ký ức hiện ra một hình bóng mờ ảo, với mái tóc nâu dài tung bay trong gió...

“Chòm sao...Orion?” Đỗ Phồn mơ hồ hỏi.

“Đúng vậy! Anh đã chỉ cho em chòm sao mang tên anh trên bầu trời. Anh còn nói, nếu em có chuyện gì, hãy hướng lên chòm sao ấy và cầu nguyện, nhất định em sẽ đạt được điều mình mong ước.” Orion hồ hởi.

“Em...hình như em có nhớ một chút...”

Trước sự ngập ngừng của Đỗ Phồn, Orion siết chặt bàn tay nàng trong đôi tay ấm áp của mình.

“Không sao...dù sao khi đó em cũng còn quá nhỏ. Hơn nữa em cũng chơi cùng anh có một tháng.”

Quả đúng như vậy. Năm Đỗ Phồn 5 tuổi, nhà cô chuyển vào khu trung tâm thành phố Athen. Nơi đó cách xa con sông ngoại thành. Số lần Đỗ Phồn về thăm con sông ấy không còn được nhiều. Cô cũng không gặp lại Orion thêm lần nào nữa. Có lẽ bởi vậy mà những ký ức về cậu bị chôn vùi vào quên lãng.

“Anh đã luôn đi tìm em! Bao năm qua vẫn vậy, anh đã luôn đi tìm em!” Orion nhìn sâu vào đôi mắt Đỗ Phồn. Ánh mắt đen huyền của anh như chất chứa gì đó giống như là xót xa, giống như là ân tình...

“Nhưng thật may mắn, các nữ thần Moirai cuối cùng cũng đã cho anh gặp lại em. Ký ức trong quá khứ có quên cũng không sao. Bây giờ chúng ta sẽ tạo dựng thêm thật nhiều kỷ niệm.” Orion vui vẻ.

Đúng lúc đó, một giọng lạnh lùng gần nhẹ vang lên, phá vỡ cuộc nói chuyện của hai người:

“Sinh viên Đỗ Phồn, em có thể tới phòng đàn gặp tôi một chút được không?” Ngẩng đầu lên, Đỗ Phồn bắt gặp khuôn mặt lạnh băng của Apollo. Và hình như anh ta...đang cố kìm nén sự giận dữ của mình sao?

Trong phòng đàn...

Đôi tay Apollo khẽ lướt trên những dây thanh của chiếc đàn Lia. Một điệu nhạc mà Đỗ Phồn không biết tên vang lên.

Mặc cho cô gái nhỏ đang đứng chờ đợi. Apollo vẫn say sưa trên cung đàn. Dường như anh đang nhờ tới âm nhạc để trút hết những bức bối của bản thân, để con giận của anh không trút lên người cô gái trước mặt. Chuyện của ngàn năm trước đã khiến vị thần Mặt Trời vốn không biết nhường nhịn nay đã học được cách kìm chế.

Điệu nhạc réo rất tương như không có hồi kết. Khi Đỗ Phồn đang quay người chuẩn bị bỏ đi, thì giọng nói lạnh băng của Apollo vang lên:

“Em đứng lại đó.”

Đỗ Phồn không nói, cô quay người lại, lạnh lùng nhìn người thầy đang ung dung ngồi đó.

Đột nhiên, Apollo đặt cây đàn Lia xuống bàn. Anh tiến về phía Đỗ Phồn. Đôi mắt nâu vẫn phảng phất nổi tức giận.

Đỗ Phồn lùi lại đằng sau. Nhưng chỉ được vài bước, lưng cô đã chạm phải bức tường lạnh lẽo.

Apollo nhanh chóng bước tới. Hai tay anh chống vào tường, giam cô vào khoảng không nhỏ bé do anh tạo ra.

“Em quen biết tên Orion đó?” Giọng nói Apollo phảng phất sự ghen tỵ.

“Bạn từ nhỏ của tôi.” Đỗ Phồn lạnh lùng đáp trả.

Apollo hừ lạnh một tiếng. Không vòng vo thêm nữa, anh hỏi thẳng:

“Em định hẹn hò với nó?”

“Tôi nghĩ đây không phải là vấn đề thuộc phạm vi của thầy.” Đỗ Phồn ném cho Apollo một cái nhìn không mấy thiện cảm.

Khuôn mặt lạnh lùng của Apollo ghé sát vào Đỗ Phồn hơn, hơi thở lạnh lạnh của anh phả trên gương mặt cô:

“Tôi nghĩ sau những hành động và lời nói của tôi, em lẽ ra phải hiểu được tôi đối với em như thế nào.”

Đỗ Phồn cắn môi, lại định quay mặt đi tránh né. Cảm giác bức bách của người trước mặt hiện hữu ngay cả trong hơi thở của anh ta làm cô thấy khó chịu. Nhưng gương mặt vừa quay đi của Đỗ Phồn đã bị Apollo cản lại. Bàn tay anh nắm lấy chiếc cằm bóng mịn của cô khiến cho Đỗ Phồn không thể cử động. Đôi môi đỏ của anh ngày càng gần lại... gần lại... Khi Đỗ Phồn tưởng mình không thể tránh khỏi nụ hôn của Apollo, thì trong phòng lại vang lên một giọng nói khác:

“Tôi nghĩ thầy đang quấy rối học sinh của mình đấy, thầy giáo Apollo ạ.” Không biết từ bao giờ, Orion đã ung dung đứng ở trong phòng. Khác với giọng ấm áp trước đó, lời nói của anh trở nên sắc lạnh.

Tạm thời rời khỏi Đỗ Phồn, Apollo quay lại phía Orion, buông lời đe dọa:

“Ta nghĩ việc của ta và cô ấy không phải chuyện để tên nhãi ranh như ngươi xía vào.”

Không khí ngày càng trở nên nặng nề...

Trước lời đe dọa của Apollo, Orion mỉm cười. Cậu bước tới, kéo tay Đỗ Phồn về phía mình và... ôm cô. Orion cúi đầu, nụ hôn của cậu rơi trên má của cô gái trong vòng tay mình.

Trước sự ngạc nhiên của Đỗ Phồn và sự tức giận ẩn chứa trong ánh mắt của Apollo, Orion nhàn nhã đáp:

“Tất nhiên là rất liên quan đấy thầy giáo. Vì cô ấy là bạn gái của tôi. Bạn gái... từ rất lâu rồi...” Nụ cười của Orion càng thêm ấm áp.

Nhưng trong mắt Apollo, đó là nụ cười thách thức. Khốn kiếp! Tên Á thần đó dám... hôn người phụ nữ của Apollo này sao.

Nhận thấy tay của Apollo đang siết lại thành nắm đấm, Orion đẩy Đỗ Phồn về phía cửa ra vào.

“Em đi đi, tôi ở lại nói chuyện với thầy giáo một chút.”

Nhận ra không khí bất thường giữa hai người, Đỗ Phồn lo lắng:

“Nhưng... cậu...”

“Yên tâm. Cuối giờ tôi đợi em ở cổng trường. Hãy để tôi mời em một bữa xem như tiệc mừng tái ngộ.” Orion nháy mắt.

Không hiểu sao, khi nghe lời khẳng định của Orion, trong tiềm thức của Đỗ Phồn như vang lên một giọng nói từ xa xăm vọng lại:

“Em mau chạy đi. Tên đó đã mất lý trí rồi.”

“Trốn đi, ta nhất định sẽ đi tìm em.”

Người đó... cũng đã từng đẩy cô ra khỏi vòng tay mình như vậy...

Đợi đến khi Đỗ Phồn đi khỏi, Orion mới quay lại phía Apollo. Lúc này vị thần Mặt Trời đã không còn e dè gì nữa. Vầng hào quang đỏ rực đầy giận dữ phát sáng chói mắt.

“Xem kìa thần Mặt Trời, nghìn năm rồi ngài vẫn nóng nảy như vậy.” Orion mỉm cười hòa nhã.

“Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi cướp cô ấy...” Apollo nghiêng rang.

“Cô ấy vốn là của tôi.” Ánh mắt kiên định của Orion đáp trả lại đôi mắt đang thăm lại của vị thần Mặt Trời trước mặt.

Ngay lập tức, một quả cầu ánh sáng bay về phía cậu.

Cùng lúc đó, ánh hòa quang màu tím quanh Orion phát sáng, đánh bật quả cầu nóng bỏng ấy.

“Tôi không còn là một Á thần dễ dàng bị ngài bóp chết nữa đâu Apollo. Nghìn năm qua, tồn tại dưới lốt một chòm sao, tôi đã hấp thụ được tinh hoa của vũ trụ này.”

“Tôi sẽ không để ngài cướp cô ấy thêm một lần nào nữa.” Dứt lời, những tia sáng bạc như những lưỡi dao từ Orion phóng về phía Apollo.

Thần Mặt Trời xoay người tránh né.

Cuộc chiến giữa hai người diễn ra nảy lửa. Những quả cầu ánh sáng cùng những tia sáng bạc lao về phía nhau, tạo thành cảnh tượng chói mắt vô cùng. Giữa căn phòng, Apollo và Orion đang ở thế đối địch. Ánh mắt của Apollo giờ đây nảy lửa, trong khi Orion thì đang siết chặt nắm tay của mình.

Không một ai chịu thua, không một ai bỏ cuộc.

Nhưng nếu cứ tiếp tục, sức mạnh của họ có thể phá tan ngôi trường này mất!

Thật may mắn, ngay lúc đó, cánh cửa phòng học nhạc lại được đẩy ra.

Chỉ trong giây lát, hai vàng hào quang đỏ - tím biến mất không một dấu vết, chỉ để lại một phòng học đồ nát không người. . .

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Phần Nộ

Khi Đỗ Phồn đang chuẩn bị ra về, cũng là lúc Orion quay trở lại lớp học.

Vốn định hỏi giữa cậu và Apollo có xảy ra chuyện gì không, thì Orion đã mỉm cười hiền hậu. Nắm lấy tay Đỗ Phồn, cậu kéo cô đi về phía cổng trường:

“Đi thôi. Hôm nay tôi mời cậu đi ăn tiệc tái ngộ của hai chúng ta.”

Còn chưa kịp lên tiếng, Đỗ Phồn đã bị Orion kéo đi. Sự vui mừng của cậu khiến cô không nỡ từ chối.

Nhưng khi hai người vừa ra tới cổng trường, một bóng người cao lớn đã đợi sẵn ở đó. . .

Ánh hoàng hôn chiếu lên dáng người cao ráo của anh. Chiếc bóng cô độc đồ dài trên sân ánh lên một vệt cô quạnh.

Trong ánh chiều bàng lãng, khí chất thần thánh của Apollo như bộc lộ rõ ràng hơn. Mái tóc vàng của anh nhuộm một màu tằng nằng dịu dàng trở nên lấp lánh.

Gương mặt anh lạnh lùng. Đôi môi đỏ mím lại. Ánh mắt anh nhìn về phía mặt trời xa xăm như đang hồi tưởng về một nơi hư ảo nào đó. . .

Lúc Đỗ Phồn cùng Orion bước tới cũng là khi Apollo hướng mắt về phía họ.

Đôi mắt anh nhìn sâu vào Đỗ Phồn. Không khó để nhận ra sự nghi kỵ trong ánh mắt của người con gái anh đã yêu nghìn năm qua.

Bao thế kỷ qua đi. . .cô vẫn vậy. . .Thậm chí cô đã dùng cả tính mạng để nguyên rửa tình yêu của anh, để ép buộc mình không yêu anh.

Mùi tên của Eros liệu có tác dụng tới tận kiếp này ư? Tại sao. . .anh vẫn yêu cô say đắm điên cuồng như vậy? Tại sao. . .cô vẫn sợ hãi và chán ghét anh như thế? Tại sao?

Trái tim Apollo đau đớn. Sự cô quạnh ngàn năm qua đã khiến tim anh tưởng như héo úa. Cho tới khi gặp lại cô, những tưởng nó sẽ được lấp đầy bởi hạnh phúc đoàn tụ, nhưng hóa ra lại nhận lấy toàn đau thương. . .

Tiến về phía trước căn lối đi của hai người, Apollo làm như không thấy Orion, anh nhìn thẳng vào Đỗ Phồn:

“Tôi đang đợi em về.”

“Tôi không nghĩ thầy có nghĩa vụ phải đợi tôi, thưa thầy!” Đỗ Phồn cứng rắn.

“Tôi là thầy giáo của em. Em cũng sống chung nhà với tôi. Đảm bảo an toàn cho em cũng là việc tôi nên làm.” Vừa nói, Apollo vừa liếc về phía Orion thị ụy.

“Việc chung nhà...” Không muốn bạn học hiểu nhầm quan hệ giữa mình và thầy giáo, Đỗ Phồn định lên tiếng giải thích.

Nhưng chưa kịp nói, bàn tay Orion đã siết tay cô, cậu tiếp lời:

“Cô ấy có hẹn với em đi ăn tối bây giờ. Em sẽ đưa cô ấy về nhà an toàn.” Nụ cười nở rộ trên khuôn mặt tuấn tú của chàng trai trẻ.

“Và em nghĩ... những việc như thế này, tốt hơn hết là để bạn trai như em làm thì hơn, thầy giáo ạ!”

Lời nói vừa dứt, Orion kéo Đỗ Phồn đi qua Apollo. Quay đầu nhìn lại, Đỗ Phồn thấy Apollo đang hướng mắt nhìn theo họ. Đôi tay anh nắm chặt...

Nhìn theo bóng dáng hai người dần xa, Ánh mắt anh ngưng lại ở tay của Orion và Đỗ Phồn. Bàn tay ấy... lẽ ra là của anh... lẽ ra thuộc về anh.

Không! Không phải lẽ ra. Mà là chắc chắn! Chắc chắn cô là của anh, dù ở kiếp trước... hay ngay ở kiếp này!

Bàn tay anh nắm càng thêm chặt. Từ mu bàn tay, từng giọt máu nhỏ xuống, rơi trên nền đất lạnh...

Đã lâu lắm rồi, cô mới có một buổi tối dạo chơi thành thoi như vậy.

Orion đưa cô tới một nhà hàng hải sản. Trước đây, Đỗ Phồn rất ít khi ăn hải sản. Nhưng nhà hàng mà Orion đưa cô tới là một nhà hàng Hy Lạp, thức ăn mang phong vị quê hương làm cô càng ăn càng thấy vừa miệng.

“Em vẫn như vậy...” Orion chống cằm nhìn Đỗ Phồn.

“Tôi như thế nào?” Gắp một miếng cá, Đỗ Phồn hỏi.

“Thích biển, thích sông, thích ăn hải sản... Chỉ còn thiếu...” Orion nhỏ giọng

“Thiếu gì?” Đỗ Phồn nghi hoặc.

“Chỉ còn thiếu mỗi việc em thích tôi.” Orion cười híp mí, múc một bát canh rong biển cho cô.

Đỗ Phồn đỏ mặt.

Bữa ăn trôi qua nhanh chóng. Orion đưa cô đi bộ dạo phố. Đã lâu lắm rồi, cô mới có một buổi tối dạo chơi thành thoi như vậy.

Không hiểu sao khi ở bên Orion, cô luôn cảm thấy một cảm giác quen thuộc. Ấm áp. Và tin tưởng!

Orion đi phía trước chắn gió tuyết cho Đỗ Phồn. Anh nhìn chăm chăm vào những bông tuyết trắng bay lượn trước mắt. Đưa tay đỡ lấy bông tuyết, Orion quay về phía Đỗ Phồn phía sau. Anh chia bông tuyết đang tan thành nước ra cho cô, cất giọng ấm áp:

“Em nhìn xem! Tuyết cũng là nước! Ở nơi nào tôi cũng có thể bên em. Dù ở Hy Lạp... hay ở đất nước lạnh lẽo này!”

“Anh nói gì vậy?” Đang mải suy nghĩ, Đỗ Phồn không kịp tiếp thu những gì Orion vừa nói.

“Không có gì!” Orion thoải mái khoác vai Đỗ Phồn.

Hai người cứ như vậy đi thong dong trên đường phố Paris... giống như một cặp tình nhân đích thực...

Lúc Đỗ Phồn về tới nhà đã là 10h tối. Tới cửa, cô quay người định chào Orion.

Bất chợt... một đôi môi ấm áp chạm vào vầng trán trắng mịn của cô.

Nụ hôn của Orion rơi trên gương mặt Đỗ Phồn. Hơi thở lạnh mát của anh phả nhẹ lên gương mặt cô.

Không cho cô kịp phản ứng, Orion đã nói:

“Chúc em ngủ ngon, cô gái của tôi.”

Tặng cô một nụ cười rạng rỡ, Orion quay người đi, hòa mình vào đêm tối cùng những bông tuyết rơi lặng lẽ...

Cắm chìa khóa vào ổ, Đỗ Phồn giật mình nhận ra cửa nhà vốn không khóa.

Apollo đang ở nhà. Ý nghĩ ấy làm cô thêm cảnh giác.

Bước vào căn nhà ấm áp, Đỗ Phồn bước lên cầu thang.

Một mảng tối làm Đỗ Phồn thấy bí bách.

Đưa tay công tắc, Đỗ Phồn càng thêm bức mình. Đèn cầu thang bị hỏng từ bao giờ không biết.

“Bóng tối là con đường ẩn thân của nhiều kẻ...”

“Có thầy không?”

“Thì thoảng...”

Không hiểu sao trong đầu cô bỗng vang lên đoạn hội thoại giữa cô và Apollo tối hôm trước.

Rõ ràng...ma quỷ không thể làm cô sợ. Nhưng cô lại sợ con người ấy. Sợ ham muốn chiếm hữu hiện rõ ở anh. Sợ ánh mắt nóng rực của anh...Sợ...Và cũng chán ghét...

Dù biết đó là bất công đối với Apollo, vì thực ra anh rất quan tâm tới cô. Nhưng...Đỗ Phồn không thể kiềm chế được những cảm xúc ấy của mình.

Đối với Orion, trái tim cô đập mạnh và ấm áp lạ thường. Nhưng đối với Apollo, tim cô như phủ một tầng băng giá.

Mím môi, Đỗ Phồn bước lên cầu thang. Từng tiếng “Cột kẹt” của bậc cầu thang gỗ vang lên dọa người.

Khi bước tới bậc cuối cùng, Đỗ Phồn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lúc cô tra chìa khóa phòng vào ổ, thì tiếng nói u ám vang lên phía sau lưng làm chìa khóa trong tay cô rơi xuống đất.

“Về rồi sao?” Giọng nói u ám ấy chính là Apollo.

Trong bóng tối, Đỗ Phồn không thể thấy được anh. Nhưng không khí dần trở nên ấm nóng cùng hương thơm của nắng gió phảng phất đâu đây khiến cô biết là anh đang ở gần, rất gần...

“Em đi với nó...thật vui về...” Giọng nói lạnh lẽo lại cất lên.

“Tất...tất nhiên! Tôi...tôi tin tưởng anh ấy.” Đỗ Phồn run nhẹ.

Tiếng cười trầm thấp vang lên trong không gian, Apollo nhắc lại lời cô:

“Tin tưởng hán sao?”

Ngay lập tức, không gian yên tĩnh vang lên một tiếng “Rầm!”

Lưng Đỗ Phồn bị đập mạnh vào cửa phòng khiến cổ đau điếng. Đôi tay cô bị bàn tay cứng rắn của Apollo nắm lấy, dán vào cánh cửa. Chân của cô cũng bị anh kẹp chặt lấy.

Trong vòng vây của Apollo, Đỗ Phồn hoàn toàn không thể cử động.

Ngay lúc đó, đôi môi ấm nóng của Apollo dán lên môi Đỗ Phồn. Không phải là nụ hôn nhẹ nhàng, Apollo như ngấu nghiến đôi môi oliu ngọt ngào của người con gái trước mặt.

Đôi môi ấy không làm anh thỏa mãn, môi anh tiến xuống cổ cô. Cắn nát làn da thơm mịn, môi anh để lại không biết bao nhiêu vết đỏ tím trên cổ cô. Đó là dấu ấn của anh, là thứ chứng minh cô chỉ thuộc về mình Apollo này.

Nhưng anh vẫn không có ý định dừng lại. Rời khỏi cổ Đỗ Phồn, Apollo dùng miệng...cởi từng chiếc cúc trên áo của Đỗ Phồn...

Ngay lúc này, anh chợt cảm thấy như một thứ chất lỏng ấm nóng rơi trên khuôn mặt của anh. Theo gò má, dòng nước ấy lăn xuống, chạm tới đôi môi nồng nhiệt của anh...

Mặn...!

Là nước mắt...của cô sao?

Apollo ngừng lại. Nhưng nước mắt vẫn lăn dài trên gương mặt của người con gái anh yêu...

Anh lại như vậy. Như một ngàn năm trước, không thể kìm chế ham muốn chiếm đoạt cô.

Liệu cô có sợ hãi mà bỏ anh đi nữa không? Liệu anh sẽ mất cô lần nữa ư?

Ý nghĩ ấy khiến Apollo bất giác lo lắng.

Thở dài, anh vùi đầu vào cổ của cô, giọng nói trầm khàn của anh vang lên trong không gian tĩnh lặng...

“Xin em... xin em đừng đem tôi bức tới phát điên như vậy nữa...”

“Xin em... đừng bỏ tôi mà đi...”

“Xin em...”

Giữa bóng đêm trải dài vô tận, giọng nói ấy vang lên... cùng với sự cô quạnh và đau đớn vô cùng trong trái tim Apollo.

Ai bảo thần linh không biết yêu?

Ai bảo thần linh... không biết... đau lòng...

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nhận Lời

Sau đêm hôm ấy, Đỗ Phồn thường xuyên tìm cách tránh mặt Apollo.

Nếu anh ở nhà, cô sẽ tìm mọi cách để hạn chế ra khỏi phòng.

Trong tiết học của anh ở trường, cô luôn viện cớ vắng mặt.

Cô thực sự bối rối. Bối rối vì những tình cảm của anh dành cho mình. Không phải chỉ mới gặp nhau được một tháng sao. Vậy thì vì sao tình cảm của anh lại sâu nặng, lại tha thiết như vậy?

Mỗi khi ngồi một mình trong phòng, tiếng bước chân trầm ổn của anh đi qua phòng cô làm cô nhớ đến giọng nói của anh đêm hôm ấy...

“Xin em... xin em đừng đem tôi bức tới phát điên như vậy nữa...”

“Xin em... đừng bỏ tôi mà đi...”

“Xin em...”

Cô... đã tàn nhẫn tới vậy sao?

Đôi tay của Đỗ Phồn bất giác chạm lên cổ. Những dấu hôn đỏ tím đang mờ dần. Nhưng phảng phất đâu đây vẫn là hơi thở nóng bỏng của anh, vẫn là mùi hương đầy nắng gió mang tên anh...

Cô... quả thực giống như một vật sở hữu của anh vậy. Còn tình cảm của anh, lòng chiếm hữu của anh, lại khiến cô quá sợ hãi...

Lại thêm một tiết Lịch sử Âm nhạc phương Tây mà Đỗ Phồn trốn học.

Cô leo lên sân thượng, bước đi chậm rãi để hưởng thụ những ánh nắng ban mai ấm áp.

Ngay từ nhỏ, Đỗ Phồn đã đặc biệt yêu thích nước và ánh mặt trời. Nói ra có vẻ kỳ lạ, nhưng chỉ cần chạm tới nước, là cô có cảm giác bình yên dễ chịu. Còn đứng trong ánh mặt trời... cô lại có cảm giác được ôm ấp, bảo vệ.

“Ánh nắng mai cho ta biết rằng ngày hôm nay vẫn là một ngày yên bình.” Mỉm cười, Đỗ Phồn bước về phía lan can.

Để mặc cho làn gió mon man từng lộn tóc mượt, Đỗ Phồn hướng mắt về phía xa, nơi chỉ có mây phủ hòa trong ánh dương rực rỡ. Liệu sau những tầng mây kia, có tồn tại một nơi... thuộc về cô hay không?

Giữa thế giới này, cô luôn cảm giác mình cô độc, luôn cảm giác... mình không có nơi để thuộc về...

“Tìm được em rồi!” Giọng nói ấm áp sau lưng kéo Đỗ Phồn ra khỏi những suy ngẫm của cô.

Là Orion! Cô không thể nhầm lẫn được giọng nói mê hoặc của cậu!

Vẫn hướng mắt về phía xa, Đỗ Phồn cất giọng nặng nề:

“Orion, có phải ai cũng có một nơi thuộc về họ không?”

“Đúng vậy.” Orion nhẹ nhàng đáp. Những bước chân vang lên khiến Đỗ Phồn biết cậu đang bước về phía mình.

Hơi thở của Orion ngày một gần lại. Vòng tay ấm áp của cậu ôm lấy bờ vai cô.

“Đỗ Phồn, ai cũng có một nơi để thuộc về. Nhưng “nơi” không thể đo đạc bằng những đơn vị địa lý mà chúng ta biết, Nơi ấy có thể là trong tâm trí, là trong trái tim của một ai đó...”

“Vậy cậu nói xem, tôi thuộc về nơi đâu? Tại sao...tôi luôn cảm thấy cô độc như vậy?”

Vòng tay của Orion khẽ siết. Tựa cằm vào vai Đỗ Phồn, ánh mắt cậu cũng nhìn về phía chân trời xa tắp.

“Em không cô độc, Đỗ Phồn. Nơi em thuộc về chính là toàn bộ tâm trí và trái tim anh!”

Xoay người Đỗ Phồn lại phía mình, cậu nhìn sâu vào đôi mắt bi thương của cô:

“Hãy làm bạn gái của anh. Anh sẽ không bao giờ để em cảm thấy cô độc nữa!”

Đỗ Phồn như ngơ ngẩn trước những lời của Orion. Cô nhìn anh như muốn hỏi “Thật sao?”

Đáp lại cô là một nụ hôn ấm nóng từ bờ môi của chàng trai trước mặt.

Đỗ Phồn cảm nhận được sự dịu dàng của Orion trong nụ hôn ấy. Dịu dàng. Trân trọng. Và ngọt ngào.

Cô nhắm mắt hưởng thụ vòng tay của cậu, nụ hôn của cậu. Cô cuối cùng, cũng có thể tìm một nơi để thoát khỏi nỗi cô đơn rồi!

Nụ hôn kết thúc trong dư vị ngọt ngào. Đôi tay của Orion vẫn đặt trên eo Đỗ Phồn. Như chợt nhớ ra điều gì, cậu lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ.

Đưa nó về phía Đỗ Phồn, cậu nhẹ nhàng mở nắp hộp...

Dưới ánh nắng, những viên đá nhỏ phát sáng lấp lánh. Từng đường nét tinh xảo như cang được tô điểm dưới ánh nắng mặt trời.

Đúng vậy! Là một chiếc nhẫn hình sao biển.

Đeo nhẫn vào ngón tay trắng ngần của Đỗ Phồn, Orion cúi đầu hôn lên chiếc nhẫn trên tay cô.

Có phải cô hoa mắt không? Tại sao...chiếc nhẫn ấy lại như vừa phát sáng...giống như một...ấn ký vậy.

“Có thần linh chứng giám, Đỗ Phồn. Em là của anh. Bây giờ em là bạn gái của anh. Tương lai em là cô dâu của anh.”

Đặt bàn tay lên ngực trái của mình, Orion nói tiếp:

“Anh sẽ dùng cả danh dự và sinh mạng của mình, để bảo vệ cho em!”

Trong tiềm thức của Đỗ Phồn, một mảnh vỡ ký ức lại hiện về...

“Giữa ta và em có hôn ước được thần Biển Poseidon và các thần Số Mệnh Moirai chứng giám. Ta sẽ không để bất cứ kẻ nào, dù cho hắn có là thần Mặt Trời hay bất kỳ ai khác tới cướp em đi.”

“Daphne, hãy tin ở ta. Ta dùng tính mạng và danh dự của hoàng tử đại dương này quyết bảo vệ em”

Tan lớp, Orion nắm tay Đỗ Phồn đi giữa sân trường. Đôi trai gái đẹp đẽ ấy đi bên nhau thật làm cho người khác cảm thấy ghen tị vì sự đẹp đôi của họ.

Tới cổng trường, Orion dừng lại, đặt một nụ hôn lên đôi môi của Đỗ Phồn.

Ở đất nước phương Tây này, những cảnh ấy không còn xa lạ trên đường phố. Nhưng vẻ say đắm của đôi trai gái ấy khiến ai đi qua cũng bất giác quay lại nhìn.

Tất nhiên, cảnh tượng ấy cũng “vô tình” rơi vào tầm mắt của một người.

Đứng từ trên tầng nhìn xuống, qua lớp kính, Apollo vẫn có thể nhìn rõ cảnh Orion ôm hôn Đỗ Phồn.

Đôi tay hắn đặt lên eo của cô ấy.

Đôi môi hắn áp lên môi của cô ấy.

Cô ấy vẫn ung dung hưởng thụ những thứ thuộc về hắn.

Lặng lẽ bỏ đi, chỉ để lại cánh cửa kính sứt sẹo như sắp vỡ vụn, Apollo như vừa đặt một quyết định quan trọng gì đó cho bản thân mình.

Vị thần ấy liệu có bỏ qua cho đôi tình nhân kia hay không?

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Trói Buộc

Lại là lúc đêm khuya. Tiếng gõ cửa phòng Đỗ Phồn vang lên một cách từ từ, chậm rãi...

“Cộc.”

“Cộc”

“Cộc.”

Còn ai trong nhà này có thể đánh thức cô vào đêm khuya như thế này nữa đây?

Linh tính mạch bảo Đỗ Phồn không nên mở cửa. Cô nói vọng ra:

“Có việc gì vậy thưa thầy?”

“Đỗ Phồn, mở cửa!” Giọng Apollo lãnh lẽo.

Bình thường giọng điệu của anh ta cũng không tới mức có ác ý như vậy, giống như... giống như... ần chứa sát khí!

“Đã khuya rồi, tôi rất mệt. Có việc gì để sáng mai rồi nói.”

“Bóng tối là con đường ẩn thân của nhiều kẻ.” Câu nói ấy nhắc nhở Đỗ Phồn không nên làm bất cứ điều gì liều lĩnh trong đêm tối với con người bí ẩn kia.

Nhưng cho dù cô không làm, thì Apollo sẽ làm!

“Rầm!”

Cánh cửa phòng bị hất văng ra bằng một sức lực không thể tưởng tượng.

Trước mắt Đỗ Phồn, Apollo một thân hào quang màu vàng chói mắt. Mái tóc vàng óng rủ xuống che khuất đi nửa gương mặt đang tối đi vì tức giận. Chiếc vòng nguyệt quế như hòa vào ánh sáng chói lọi tỏa ra từ Apollo.

Trên người anh không còn là thường phục mà là kiểu áo quần giống như trang phục Hy Lạp cổ. Cây cung dát vàng được Apollo đeo bên mình, tay phải của anh đang cầm cây đàn Lira. Một quả cầu ánh sáng đang lơ lửng trong lòng bàn tay còn lại của anh.

“Thầy...rốt cuộc...là thứ gì vậy?” Cảnh tượng trước mắt không khỏi làm Đỗ Phồn hoảng hốt đến run rẩy.

“Rồi em sẽ biết ngay thôi.” Apollo lạnh nhạt đáp.

Anh chậm chậm bước tới phía Đỗ Phồn đang hoảng hốt trên giường.

Dồn Đỗ Phồn về phía góc giường, thân hình to lớn của Apollo bao trùm lấy người cô gái nhỏ. Quả cầu ánh sáng từ trong tay anh đã biến mất từ bao giờ.

Nắm lấy tay Đỗ Phồn, Apollo như muốn kéo cô đi đâu đó:

“Đi với tôi.” Anh ra lệnh.

“Không!” Đỗ Phồn giằng tay lại.

Nhưng sức lực của cô gái người trần có thể đấu lại được một vị thần sao?

Bị Apollo lôi về phía cửa, Đỗ Phồn vừa giằng co vừa tuyệt vọng hét lên:

“Orion, cứu em, cứu em!”

Ngay trong giây phút tuyệt vọng nhất, cái tên mà cô nhớ đến vẫn là cậu!

Điều này càng kích thích tới nỗi tức giận của Apollo.

Buông tay Đỗ Phồn ra trong giây lát, Apollo hướng tới cô, dùng phép thuật tạo ra một quả cầu trong suốt bao vây lấy cô.

Đỗ Phồn càng thêm hoảng hốt, cô đập mạnh vào quả cầu trong suốt đang giam giữ mình. Mặt kính của quả cầu không hề suy chuyển, thậm chí không có lấy một vết xước.

Đây là... giam hãm cô sao?

“Apollo, anh không thể làm như vậy!” Đỗ Phồn khóc thét.

“Tôi có thể làm nhiều hơn thế này nữa. Chỗ của em vốn dĩ là ở bên tôi!” Apollo cũng gào lên trong nỗi tức giận.

Không chờ đợi gì thêm nữa, Apollo đưa tay về phía quả cầu đang giữ Đỗ Phồn. Xung quanh hai người nhanh chóng xuất hiện một quang sáng chói mắt.

Chỉ trong nháy mắt, ngôi nhà trở về vẻ yên lặng vốn có. Apollo và Đỗ Phồn biến mất không một dấu vết.

Đó cũng là cảnh tượng lúc Orion đến.

“Tên khốn kiếp đó!” Nắm đấm của cậu khiến bức tường gạch nứt toác ngay tức khắc.

Không khó để Orion nhận ra Đỗ Phồn đang gặp nguy hiểm. Nụ hôn và chiếc nhẫn anh tặng cô đã tạo thành một sợi dây kết nối giữa anh và cô dâu của mình. Nói cách khác, thứ mà anh tặng cô không chỉ là một vật đính ước, mà còn là một ân ký. Bất kể cô có đi tới cùng trời cuối bể nào, anh đều có thể tìm được cô. Bất kể là cô ở đỉnh Olympus hay dưới địa ngục, ai cũng sẽ biết cô là con dâu thần biển Poseidon, là vợ của hoàng tử Orion này.

“Xem ra lần này ta phải đi Olympus một chuyến!”

Bóng dáng của Orion cũng dần nhòa đi rồi biến mất trong đêm tối.

Trên bầu trời Paris, chòm sao Orion tỏa sáng một cách lạ thường, như đón chào sự quay lại của người chủ nhân đã lang thang nơi trần gian lâu ngày của chúng...

Đỉnh Olympus ngàn năm vẫn chìm trong ánh dương, mờ trong mây phủ.

Thần điện của vị thần Mặt Trời đang bận rộn đón tiếp chủ nhân của họ quay trở về.

Có điều hôm nay Apollo không trở về một mình. Trên tay anh đang bế một cô gái nằm mê man, với mái tóc dài óng mượt, nước da trắng như mặt trăng và đôi môi màu oliu đỏ mọng.

Nàng Daphne đã trở về!

Tin tức ấy nhanh chóng được truyền đi khắp Olympus.

Nhưng không ai ngoài Apollo hiểu rõ rằng, người con gái ấy là Đỗ Phồn – chuyển kiếp của Daphne. Và cô không mang bất kỳ ký ức nào của nàng tiên nữ trước kia cả.

Bé nàng đi dọc theo những cột đá to lớn trong thần điện, Apollo lại hồi tưởng về lần đầu chàng với nàng gặp nhau. Cũng là lúc nàng bị thương nằm mê man. Cũng đôi tay của chàng đã ghi ôm chặt nàng như thế này.

Đặt một nụ hôn lên má Đỗ Phồn, Apollo thì thào:

“Ta với nàng liệu có thể bắt đầu lại từ đầu hay không?”

Đúng lúc đó, Đỗ Phồn lơ mơ mở mắt. Đối diện cô là gương mặt gần trong gang tấc của Apollo.

Đỗ Phồn như bị dọa, cô quấy đạp muốn thoát khỏi đôi tay của Apollo. Chưa bao giờ, ý chí phản kháng của cô lại mạnh mẽ như lúc này.

“Thả tôi ra! Thầy mang tôi đi tới đâu thế này?” Nhìn những cột đá to lớn cùng hoa văn trang trí lạ lùng, Đỗ Phồn càng thêm hoảng loạn.

“Nhà của chúng ta. Em không nhớ sao?”

“Giữa tôi và thầy không tồn tại cái gọi là “của chúng ta.” Thả tôi ra. Tôi đã có bạn trai rồi. Trả tôi về với bạn trai của tôi.” Đỗ Phồn càng giãy dụa mạnh hơn.

Đôi tay của Apollo kiềm chặt cô gái ấy. Quả thực siết cô tới ngạt thở, tới khi cái miệng nhỏ kia không còn nói những lời phản bội tình yêu của anh nữa.

“Im miệng!” Apollo gần giọng.

“Tôi có nói sai sao? Tôi và thầy chẳng là cái gì của nhau cả! Thầy như thế này là phạm pháp. Tôi sẽ tố cáo thầy.” Đỗ Phồn đáp trả.

“Cứ kiện tới tận Zues trên đỉnh Olympus này đi, để tôi xem ông ta bênh vực em hay là bảo vệ con trai của mình?” Apollo đe dọa.

Zeus?

Đỉnh...Olympus?

Con trai?

Đỗ Phồn ngỡ ngàng. Móc nối lại những câu nói của Apollo cùng những chuyện bất thường xảy ra từ lúc anh ta chuyển tới, Đỗ Phồn mới lơ mơ nhận ra điều gì đó.

“Anh...anh là...Thần Mặt Trời...” Cô lắp bắp.

Apollo liếc mắt nhìn cô, hừ lạnh không trả lời.

“Nhưng...nếu anh là thần. Vậy...anh bắt tôi làm gì?”

“Chẳng lẽ...anh định...hiến tế?” Suy nghĩ về tập tục hiến tế cho thần linh của người Hy Lạp cổ khiến Đỗ Phồn rung mình sợ hãi.

“Còn nhớ tôi đã nói gì về cái tên Hy Lạp của em không?”

“Tên Hy Lạp của em là...Daphne!”

Một nụ hôn lại rơi trên môi Đỗ Phồn. Đôi mắt cô mở to thần thờ...

Nếu cô là Daphne...vậy chẳng phải cô là người mà vị thần trước mặt si mê tới cuồng dại sao?

Sự điên cuồng của Apollo đã khiến cô đủ sợ hãi lắm rồi! Cô không muốn bị người đó kiểm tỏa mãi mãi.

Suy nghĩ ấy thôi thúc, khiến Đỗ Phồn vừa được Apollo đặt xuống giường đã định quay người chạy tới phía cửa.

Nhưng khi cô vừa bước tới thành cửa, cánh cửa đang mở đã đóng sầm lại ngay trước mặt Đỗ Phồn.

“Vẫn giống như ngàn năm trước...” Tiếng cười lạnh sau lưng làm Đỗ Phồn sớn cả gai ốc.

“Nếu năm xưa sớm biết em sẽ chạy, tôi đã giam em lại từ lâu rồi.”

Lời nói vừa dứt cũng là khi Đỗ Phồn cảm giác cổ chân mình lạnh lạnh. Cúi đầu nhìn xuống, thứ đập vào mắt khiến cô suýt nữa ngất xỉu.

Là...một sợi xích! Một sợi xích vàng đang giam giữ cổ chân cô.

Run rẩy nhìn về phía Apollo, Đỗ Phồn lắp bắp:

“Anh...anh điên rồi sao? Anh không thể...không thể làm như vậy được.”

“Từ khi gặp em, tôi sớm đã điên rồi!”

Vàng hào quang của thần Mặt Trời mờ dần rồi tan biến, chỉ còn tiếng nói của anh vẫn vang vọng trong gian phòng:

“Tôi làm vậy...cũng chỉ vì không muốn mất em...”

Chương 15: Đầu Mối Của Định Mệnh

“Àm!”

Thêm một cây cột đá trong ngôi đền của thần tình yêu Eros bị đổ tan tành.

Trước con thịnh nộ của kẻ vốn không thể trêu đùa trước mặt, Eros rồi rít xin tha thứ:

“Ta xin ngươi mà Apollo. Đã nghìn năm rồi sao ngươi vẫn không tha cho ta chứ? Thần điện cũ của ta đã bị phá hủy rồi, ngươi cũng đã đuổi giết ta tới mấy trăm năm rồi. Còn chưa đủ hay sao?”

“Có muốn ta cho ngươi biết thế nào mới là đủ không?” Nhếch môi nhìn đứa trẻ đang hoảng sợ trước mặt, Apollo giương cung nhắm thẳng về phía Eros đang run rẩy.

“Ta đã nói rồi. Thứ thuốc đó là tối kỵ, ta không thể đưa cho bất kỳ ai, dù là ngươi hay người đó.”

“Người đó?” Apollo nhíu mày.

“Á thần Orion vừa tìm tới ta.” Eros nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt Apollo, liền châm chích thêm vào.

“Apollo. Người ta đã có hôn ước với nhau rồi. Hơn nữa Orion còn yêu Daphne thật lòng, chứ không phải kiểu tình yêu chớp nhoáng vì bị trúng mũi tên của ta như nhà ngươi.” Bao năm rồi, Eros vẫn không bỏ được thói châm chọc người khác.

“Câm miệng.” Lần này, Apollo bước thẳng tới chỗ Eros.

Bàn tay anh vươn ra, bóp chặt lấy cái cổ nhỏ bé của thần Ái Tình. Nhắc hấn lên không trung, Apollo gằn giọng:

“Nói! Hấn tìm đến ngươi có việc gì?”

“Khụ! Khụ!” Eros sặc sụa. “Bỏ ta xuống rồi ta nói.”

Bàn tay của Apollo tăng thêm lực, Eros hốt hoảng:

“Hấn...hấn không chỉ tới xin thuốc. Hấn còn muốn ta xóa bỏ quyền phép trên mũi tên si tình ta đâm vào ngươi.”

Apollo thả Eros ngã xuống đất. Từ trên cao nhìn xuống Eros đang nằm sổng xoài dưới sàn, giọng nói của Apollo mang theo sát khí:

“Vậy ngươi đã làm gì?”

“Ta...ta bảo ta không có thuốc. Còn hóa giải quyền phép thì...ta đã nhận lời...”

“Ngươi – nhận – lời – hấn?” Nhấn mạnh từng chữ, Apollo cũng từ từ giương cung lên, chĩa mũi tên ánh sáng vàng chói về phía tim Eros.

“Khoan đã khoan đã. Apollo. Ngươi phải nghe ta nói. Quyền phép của ta đâu có tác dụng tới nghìn năm như vậy. Ta chỉ nhận đại vậy thôi.”

Động tác kéo cung của thần Mặt Trời ngưng lại.

“Vậy ý ngươi là...nghìn năm nay ta yêu nàng, là tình cảm xuất phát từ trái tim ta...chứ không phải do mũi tên của ngươi?”

Eros nắm bắt thời cơ:

“Đúng vậy! Tình yêu của ngươi là thật.”

Nhưng không hiểu sao, Apollo càng tức giận

“Vậy tại sao ngàn năm rồi nàng vẫn căm ghét ta tới vậy?” Vị thần gào lên trong đau đớn.

“Vi...vi...đó là chấp niệm của nàng ta. Không phải nàng ta đã dùng cả tính mạng của mình để nguyên rửa suốt kiếp không yêu ngươi à?”

“Phải rồi...” Apollo dần hạ cây cung trong tay xuống.

Nhưng ngay lập tức, bàn tay còn lại của chàng lại nâng Eros lên, bao vây hân bởi một vòng lửa.

Eros đau đớn vì bị thiêu đốt. Gương mặt trẻ con hiền dịu thường ngày méo mó đi trong nỗi sợ hãi:

“Ngươi điên rồi sao? Ngươi định đốt chết ta sao?”

“Vẫn còn một cách phải không Eros? Nếu ngươi chịu đưa cho ta thứ thuốc đó.”

“Thực sự ta không thể đưa cho ngươi. Đó là thứ cấm kỵ.” Dù bị bỏng rát, Eros vẫn cố chống cự.

“Vậy thì hôm nay ta sẽ cho ngươi chết trong ánh lửa mặt trời.” Apollo lạnh lùng.

Cho tới khi vầng hào quang bảo vệ của Eros dần tan biến vì sức nóng, cảm nhận được cái nóng kinh người từ vòng lửa đang lan tới da thịt, Eros mới vội vàng ngã bái:

“Được được! Ta đưa nó cho ngươi. Ta đưa cho ngươi. Mau thả ta ra Apollo!”

Vòng lửa biến mất, Eros tả tơi rơi xuống sàn nhà.

“Ta không có nhiều thời gian cho ngươi.” Apollo lạnh giọng nhắc nhở.

Trong nháy mắt, một chiếc lọ nhỏ hiện ra trong lòng bàn tay Eros.

“Thứ thuốc này có thể làm người ta si mê tới cuồng dại người đầu tiên nhìn thấy. Ngươi thực sự muốn dùng nó cho Daphne sao?” Eros dùng dằng.

“Ngươi hỏi nhiều thế làm gì?”

“Ta cũng là lo cho ngươi. Thứ tình yêu đó dù nhiệt tình nhưng giả tạo. Sớm hay muộn nó cũng sẽ biến mất.”

“Chỉ cần nàng ở bên ta. Sau khi hôn lễ được cử hành, dù thuốc có hết tác dụng, ta cũng không bao giờ cho nàng ấy đi nữa.” Sự bi thương hiện lên trong ánh mắt của vị thần Mặt Trời si tình.

“Ngươi thật cố chấp!” Đưa lọ thuốc cho Apollo, Eros than thở.

“Ngươi uống một nửa, nàng uống một nửa. Dù nó không có tác dụng nhiều lắm với ngươi nhưng cứ làm như ta bảo để tránh rủi ro.”

Nhìn hào quang ánh sáng của Apollo khuất dần khỏi cửa, Eros lại nở nụ cười tinh quái, giống như thể đứa trẻ vừa la hét vì sợ hãi kia không phải là hân vậy.

“Giờ mà tránh rủi ro chứ. Chúc ngươi có một đêm tân hôn vui vẻ. Coi như đó là món quà cưới của tặng sớm cho thần Mặt Trời nhà ngươi.” Tiếng cười khúc khích khẽ vang lên trong thần điện của vị thần Tình Ái lăm lăm.

Liệu thứ “tình dược” kia còn có tác dụng gì ngoài ý muốn của Apollo nữa đây?

Apollo trở về lúc đã khá muộn. Bóng hoàng hôn tỏa xuống ánh sáng màu cam trầm ấm khắp ngôi đền của chàng.

Gian phòng của Đỗ Phồn yên lặng lạ thường. Những ánh nắng len qua từng ô cửa, phủ lên gian phòng những vệt cam loang lổ.

Hiện lên trước mắt Apollo là hình ảnh cô gái nhỏ đang thu mình ngồi cạnh chân giường.

Mái tóc dài của nàng hơi rối, che đi nửa gương mặt. Đôi môi đỏ mọng mím lại.

Chiếc cảm bong mịn tựa lên đầu gối. Đôi tay nàng ôm lấy chân.

Bao năm sống cùng người trần, vị thần Mặt Trời đã từng nghe ở đâu đó câu nói: “Khi một người ngồi trong tư thế của thai nhi, nghĩa là người đó đang bị tổn thương...”

Anh đã làm cô tổn thương tới vậy sao?

Nhận ra sự xuất hiện của Apollo, Đỗ Phồn không quay đầu lại, vẫn hướng mắt nhìn về phía những đám mây xa xăm ngoài cửa sổ.

Ánh sáng hắt lên tường đường nét trên gương mặt cô. Sự hư ảo ấy khiến Apollo cảm giác người con gái trước mắt dễ dàng tan đi như sương khói.

Không!

Suy nghĩ của Apollo trở nên kiên quyết, anh vô thức nắm chặt lọ thuốc trong tay lại.

Khi Đỗ Phồn nhận ra hơi nóng đang ngày càng gần cận, cô mới quay mặt lại.

Kề cận cô là khuôn mặt hoàn mỹ của Apollo. Chỉ hơi nhích người một chút là mặt cô sẽ chạm phải sống mũi cao thẳng lạnh lùng kia.

Trong lúc cô còn ngơ ngẩn, Apollo đã áp môi mình vào đôi môi đỏ mọng màu oliu kia.

Đôi môi của Apollo rất lạnh. Có ai tin được vị thần của ánh mặt trời ấm nóng lại có đôi môi và hơi thở lạnh lẽo đến nhường vậy cơ chứ.

Nhưng lần này, chào đón Đỗ Phồn không phải là một nụ hôn bình thường nữa.

Cô nhanh chóng cảm nhận được một thứ chất lỏng ngọt mát tràn vào miệng mình.

Anh ta cho mình uống thứ gì vậy? Đỗ Phồn mở to mắt nhìn vào khuôn mặt vẫn chìm trong men tình của Apollo.

Chất lỏng từ miệng anh truyền sang miệng cô, nhanh chóng bị Đỗ Phồn nuốt xuống. Nhưng Apollo không dễ dàng buông tha cho cô như vậy. Lưỡi anh luồn sâu vào trong cô, như muốn hút hết dư vị ngọt ngào của người con gái ấy.

Cho tới khi Đỗ Phồn ngất xỉu trong sự triền miên của anh, Apollo mới buông cô ra. Khóe môi anh còn vương một dòng nước màu đỏ nhạt của thứ tình được lúc này.

Bé Đỗ Phồn lên giường, Apollo nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô.

Nhìn đôi môi còn hơi sưng đỏ, Apollo như còn luyến tiếc cảm giác mềm mại lúc nãy.

Chiếc cổ trắng nõn thanh mảnh của cô lộ ra làm tâm trí anh như có chút nhộn nhạo.

Chiếc váy ngủ không che hết được bờ ngực căng tròn của Đỗ Phồn, khe ngực lấp ló khiến cho tâm trí Apollo lại càng thêm rối loạn.

Đã nhìn được nghìn năm, tại sao hôm nay thần trí anh lại rối loạn tới vậy.

Ham muốn chiếm hữu bùng lên trong Apollo. Đôi mắt anh dần thâm lại vì dục vọng.

Đỗ Phồn vẫn nằm đó, mê man trong mộng mị. Những vẻ đẹp lấp ló của cô lại càng thêm khiêu khích vị thần Mặt Trời.

Sớm muộn gì cô cũng là của anh... Vậy thì...

Apollo cúi đầu xuống, gặm cắn cổ trắng mịn của cô.

Đôi tay của anh rà xuống thắt lưng Đỗ Phồn, kéo dây rút của chiếc váy ngủ...

Đêm... vẫn còn rất dài... Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chiếm Hữu

Trong bóng đêm huyền ảo, Apollo mơ hồ cảm nhận được sự khác thường của bản thân, cũng cảm nhận được sức nóng mãnh liệt toát ra từ Đỗ Phồn.

Nghìn năm qua, chưa bao giờ dục vọng của anh lớn tới mức muốn bùng nổ như thế này.

Cũng chưa bao giờ, anh thấy người con gái anh yêu có biểu hiện nhiệt tình đón nhận anh tới vậy.

Lẽ nào thứ tình dục của Eros... lại công hiệu tới cả chuyện giường chiếu này sao?

Sự rạo rực trong lòng khiến Apollo không còn quan tâm tới điều đó.

Gạt bỏ thứ quần áo ngăn cách cô và anh, thân thể trắng nõn đang ửng hồng của Đỗ Phồn như khiêu khích sự nhẫn nại của thần Mặt Trời.

Mặc cho Đỗ Phồn đang mê man, Apollo giữ lấy cô, cúi đầu găm cắn đôi môi đỏ mọng của cô, buộc cô phải triền miên cùng mình. Có lẽ do tác động của thứ thuốc kia, động tác của Apollo cuồng dã như một con sư tử đang sắp đánh mất lý trí, hận không thể hòa tan cô vào thân thể của mình.

Anh biết, anh như thế này là cưỡng đoạt cô, là kiểu “cưỡng hiếp” mà những kẻ trần gian thường nói tới một cách khinh bỉ. Anh cũng biết, sự lừa đoạt rồi chiếm đoạt này, là anh sai, là anh không đúng, là anh tự đẩy mình, cũng đẩy cô vào địa ngục. Nhưng... Anh không ngại dùng bất cứ biện pháp gì để giữ lại cô, anh chỉ cần giữ lại cô. Tình yêu của anh, chính là thứ tình yêu cực đoan và chiếm hữu như vậy. Bởi vì chỉ cần giữ lại cô, anh còn có cơ hội đối tốt với cô, để cô tiếp nhận anh.

Apollo cắn quết đôi môi cô, dây dưa trong miệng cô không dứt tựa như loài bướm đang say sưa hút mật. Đỗ Phồn vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng thân thể cô không hề bài xích hay kháng cự anh. Điều đó khiến cho Apollo mừng thầm.

Đưa đôi môi xuống cái cổ trắng mảnh mai của Đỗ Phồn, Apollo chậm rãi gặm cắn, rồi mút mạnh từng khoảng da thịt của cô. Mỗi anh đi tới đâu, từng vết hôn đỏ tím lại hiện lên ở đó. Từ cổ tới xương quai xanh của Đỗ Phồn, nơi nào cũng có dấu vết sở hữu của anh lưu lại.

Hai nụ hoa trước ngực bị anh cuồng loạn xoa nắn, nắm chặt! Sự đầy đặn mềm mại của cô thực sự khiến anh muốn phát điên. Trước sự công kích của anh, Đỗ Phồn cong người lên hưởng ứng, miệng cô phát ra một tiếng “ừm...” nhỏ nhẹ đứt quãng. Tâm trí cô mờ mịt vô cùng. Đôi mi nặng trĩu như không thể nâng dậy. Cô chỉ cảm thấy thân thể nóng rực như muốn bốc hỏa. Mà những đụng chạm kia... lại xoa dịu thứ cảm giác ngứa ngáy đang giày vò cô.

Trong không gian tăm tối, chỉ còn đôi mắt như loài báo của Apollo, đang lóe ra từng tia sáng muốn chiếm đoạt.

Tay anh thăm dò bên dưới thân thể cô, ngón tay treu tức cùng xoa nhẹ nơi non mềm kia. Anh phủ lấy môi cô, triền miên lại triền miên dây dưa không dứt. Phần thân dưới của anh ngăn chặn hai đầu gối cô, một tay anh giữ lấy hai tay cô lên đầu giường, khiến cô không thể nào nhúc nhích...

Bóng đêm vốn yên lặng, lại vang lên âm thanh rên rỉ trong vô thức của Đỗ Phồn:

“O...ri...on...”

Apollo cảm giác như mình đã phát điên rồi. Dục vọng to lớn cùng sự tức giận khi nghe cái tên ấy quả thực khiến anh muốn xé nát cô. Ngay cả khi đã uống tình dược, ngay cả khi cô sắp thuộc về anh, thì trong tâm thức của cô... vẫn là hắn!

Đôi mắt Apollo đỏ vẫn tức giận. Xung quanh anh phảng phất như có sát khí, có hận ý.

Anh thô lỗ nâng phần đùi trắng mịn của cô, sức lực quá mạnh khiến Đỗ Phồn bật lên tiếng kêu đau đớn. Nơi to lớn đã sớm thức tỉnh của anh mạnh mẽ xuyên vào trong cô. Nhanh gọn. Dứt khoát. Bao nhiêu nhiệt tình, bao nhiêu ham muốn, bao nhiêu đớn đau, Apollo dồn cả vào hành động ấy. Mặc kệ đau đớn của cô, mặc kệ cảm xúc hối hận cùng xót xa đang dâng lên trong mình, Apollo nhanh chóng cử động.

Đau đớn sẽ sớm qua đi. Chỉ cần có thể giữ lại người con gái anh yêu, anh sẽ không tiếc gì nữa.

Sự đau đớn vẫn không khiến Đỗ Phồn mở mắt. Nhưng sức phản kháng của cô với cơn đau rất mạnh mẽ. Cô quay cuồng, giãy dụa, thậm chí hét lên, cầu xin trong vô thức. Nhưng đôi tay của cô không thể thoát khỏi bàn tay cứng như thép cuội. Sức lực của cô không giúp cô có thể thoát khỏi sự cưỡng bạo của người đàn ông phía trên mình.

Apollo như một con thú hoang, điên cuồng lại điên cuồng ra vào trong thân thể cô. Anh cúi đầu xuống găm cắn nơi đầy đặn của cô, rồi lại chà sát đôi môi nhột nhạt vì đau đớn của cô.

Khi Đỗ Phồn không còn sức chống cự, Apollo mới buông tha cho đôi tay cô. Anh kéo hai chân của cô vác lên vai mình, càng dấn sâu hơn, chậm hơn, cho tới khi phóng ra ái dục vào trong cô. Được vùi chôn một phần cơ thể vào sâu bên trong người phụ nữ của mình, quả thực là một loại khoái cảm chết người.

Giây phút thăng hoa của hai người cũng là lúc một quang sáng vàng rực hiện lên. Từ trên thân thể sáng rực của Apollo, những tia sáng quện vào nhau, rồi nhập vào thân thể Đỗ Phồn, in lên lưng cô một vết bớt hình mặt trời màu vàng rực rỡ. Đó là ấn ký của thần Mặt Trời lên người phụ nữ của anh, là một phần sức mạnh, một phần tính mạng của anh truyền vào trong cô. Cô... đã hoàn toàn thuộc về anh!

Nhưng khi khoái cảm qua đi, hiện lên trước mặt anh là một Đỗ Phồn nhột nhạt. Vết máu giữa hai chân cô, hương vị tình dục đầy trong không khí, cùng tiếng khóc lóc cầu xin vẫn văng vẳng bên tai, khiến Apollo cảm thấy khinh bỉ chính bản thân mình. Anh lại tự nghĩ mình là một kẻ bỉ ổi, một tên khốn nạn. Anh yêu cô biết nhường nào, vậy mà lại dùng cái cách ti bi làm cô đau đớn, ép buộc cô trở thành của mình.

Nhưng anh không hối hận. Không bao giờ!

“Ta yêu em... Mãi mãi yêu em...” Phù phực trên người Đỗ Phồn, Apollo thì thầm...

Có hạnh phúc, nhưng cũng ngập tràn trong đau đớn.

Đó chính là thứ tình yêu bị thương được của thần Mặt Trời!

Chương 17: Hạnh Phúc Ảo

Ánh sáng dịu nhẹ từ Mặt Trời soi chiếu vào từng ô cửa trong căn phòng của đôi trai gái.

Đỗ Phồn tỉnh dậy trong một nhọc và đau đớn. Cảm giác nhóp nhép khắp người khiến cô khó chịu. Đưa tay lên che mắt khỏi ánh sáng, Đỗ Phồn nhận ra trên cánh tay, trên cổ, khắp người cô đều là những vết hôn đỏ tím. Cảm giác đau đớn giữa hai chân làm cô dần thanh tỉnh hẳn.

Và còn...

Cánh tay rắn chắc đang đang ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô!

Nhìn theo cánh tay ấy, Đỗ Phồn quay sang người đang nằm ngủ yên bình bên cạnh.

Mái tóc vàng ẩm ướt...

Sống mũi cao thẳng lạnh lùng...

Bờ môi mỏng mím lại...

Lòng ngực rắn chắc nở nang...

Cô biết người này! Đó chẳng phải là Apollo, là người thầy giáo mới đảm nhiệm bộ môn Lịch sử Âm nhạc Phương Tây của lớp cô đó sao?

Nhưng... Chuyện này là như thế nào?

Dáng vẻ của người đàn ông cùng những đau đớn trên thân thể khiến Đỗ Phồn chắc chắn rằng đêm qua giữa cô và người đàn ông này đã phát sinh ra chuyện không nên.

Nhưng sự bình tĩnh của Đỗ Phồn khiến chính cô cũng ngạc nhiên. Đầu óc cô mơ hồ. Ký ức như khuyết đi một mảng... Cô càng cố nhớ thì thứ hiện ra chỉ là một khoảng trắng xóa.

Cô đã quên mất điều gì đây?

Đang chìm đắm vào những suy tư riêng của bản thân, bỗng nhiên Đỗ Phồn cảm thấy tóc mình dường như đang được một bàn tay vuốt nhẹ.

Giọng nói trầm thấp khàn khàn khẽ vang lên bên tai:

“Em tỉnh rồi sao?” Ngắm nhìn Đỗ Phồn, Apollo lười nhác lên tiếng.

Cô quay lại nhìn anh, ánh mắt vẫn là một sự mơ hồ không rõ.

Như phát hiện ra điều gì kỳ lạ ở người con gái trước mặt, Apollo ngồi dậy, nắm lấy bờ vai Đỗ Phồn. Nhìn sâu vào mắt cô, anh hỏi:

“Em sao vậy? Sao lại nhìn tôi lạ như vậy?”

Nhưng trên mặt cô vẫn viết rất rõ ràng hai chữ “không hiểu”.

“Em... quên mất tôi là ai sao?” Apollo nghi ngờ. Thứ thuộc của Eros chính anh cũng không hiểu rõ tác dụng. Chỉ sợ...

“Tôi nhớ. Thầy là thầy Apollo.” Đỗ Phồn bình tĩnh. “Nhưng... tôi không hiểu vì sao giữa chúng ta lại xảy ra chuyện này.”

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Apollo. Hình như... anh đã hiểu rồi!

“Tôi đúng là Apollo. Nhưng...”

Ghé sát vào tai Đỗ Phồn, Apollo thì thầm:

“Chúng ta không chỉ là thầy trò. Em còn là vị hôn thê của tôi.”

Hơi thở lạnh mát của Apollo phả vào tai Đỗ Phồn. Nói xong, anh ngậm lấy vành tai trắng trẻo của cô, rồi cúi xuống cắn mút cổ cô.

“Anh nói...tôi là hôn thê của anh sao?” Đỗ Phồn có chút nghi ngờ!

“Phải! Nếu không em nghĩ vì sao chúng ta lại làm nên những chuyện này?” Tiếng cười trầm thấp của Apollo vang lên.

“Nhưng...sao tôi lại chẳng nhớ gì hết...” Đỗ Phồn lấy tay vỗ nhẹ vào đầu mình.

“Đỗ Phồn...Tôi đã từng nghe nói tới một chứng bệnh gọi là...mất trí nhớ tạm thời! Người trẻ bây giờ do áp lực công việc rất hay mắc chứng bệnh đó. Nhưng không sao...một thời gian nữa em sẽ nhớ lại thôi.” Apollo từ tốn giải thích, nhưng đôi môi anh vẫn không ngừng di chuyển trên thân thể mềm mại của cô.

Cô đã là của anh! Đã là người phụ nữ thuộc về anh! Trên người cô hoàn toàn là hương vị, là hơi thở, là mùi hương của anh. Thậm chí ấn ký của anh vẫn sáng rực trên lưng cô...

Nhưng anh vẫn chưa thỏa mãn.

Sự chờ đợi và tìm kiếm nghìn năm khiến anh không thể thỏa mãn dễ dàng như vậy...

Đây Đỗ Phồn trở lại chiếc đệm êm ái, Apollo chống tay, giam cô vào vòng ôm của mình. Mặt đối mặt, Apollo có thể nhận thấy trong mắt Đỗ Phồn không còn sự bài xích hay chán ghét khiến anh đau đớn. Đôi mắt cô chỉ còn chút ngờ vực. Và ngay bây giờ anh sẽ xóa tan sự ngờ vực ấy!

Nhận lấy nụ hôn dịu dàng từ người đàn ông tuyệt mỹ phía trên, trong tim Đỗ Phồn dâng lên một cảm giác lâng lâng khó tả. Sự gần gũi với anh cho cô cảm giác thân quen. Sự nồng nhiệt của anh khiến cô chắc chắn rằng anh yêu cô, rất yêu, yêu vô cùng. Hôn nữa...anh còn dịu dàng trân trọng cô như vậy...Dù nhớ hay quên, cô cũng không thiệt thòi thời gì!

Có lẽ anh nói đúng. Nếu không phải người yêu thì sẽ không làm những việc như thế này.

May mắn là ký ức của cô chỉ bị khuyết một khoảng. Chắc hẳn là cô bị đăng trí một thời gian ngắn thôi.

Những suy nghĩ ấy khiến Đỗ Phồn an tâm chìm đắm trong vòng tay thần Mặt Trời.

Trái lại với sự thô bạo hôm qua, động tác của Apollo giờ đây vô cùng dịu dàng. Anh không muốn người con gái trong vòng tay phải chịu đau đớn thêm một lần nào thêm nữa.

Đôi môi Apollo mát nhẹ, từ cổ, tới xương quai xanh, rồi dần lướt xuống. Anh nhẹ nhàng nhâm nhi hai núm hồng của cô như thể đang nếm một món ăn ngọt ngào. Kim chế sự thô bạo nguyên thủy tồn tại trong người, đôi môi ấy chỉ thỉnh thoảng cần nhẹ nơi no đủ của cô gái.

Trước sự kích thích ấy, Đỗ Phồn cong người đón nhận, đôi môi màu oliu thoát ra những tiếng “um” rất nhỏ...

Nhận thấy Đỗ Phồn đã sẵn sàng, Apollo mới giải phóng dục vọng của chính mình.

Khi cảm nhận được dục vọng to lớn của anh hoàn toàn tiến vào trong mình, Đỗ Phồn “a” một tiếng. Đôi tay cô quàng lấy cổ Apollo, chủ động hôn lấy đôi môi mỏng lạnh lùng của anh.

Sự kích lệ ấy khiến Apollo có chút vội vã.

Anh cúi đầu, gặm lấy vành tai cô, nói nhỏ:

“Gọi tên anh.”

Đỗ Phồn chìm trong khoái cảm, hoàn toàn không để ý tới lời của người đàn ông phía trên.

Nhưng động tác của Apollo chậm dần...chậm...rất chậm...tới mức khiến cô không chịu nổi!

“Gọi tên anh!” Giọng nói trầm khàn của anh lại vang lên.

“A...Apollo.” Đỗ Phồn nhỏ giọng.

Cái tên vừa vang lên, thân dưới của Apollo lại cử động. Nhanh. Gọn. Dứt khoát!

“Gọi tên anh! Gọi tên anh!” Hơi thở của Apollo dồn dập.

Mỗi lần anh đi sâu tới tận cùng trong cô cũng là lúc tên anh được cô bật ra trong nức nở.

Mãi cho tới khi cao trào qua đi, cái tên của vị thần Mặt Trời mới thôi vang lên trong căn phòng ngập mùi hoan ái.

Nâng đầu Đỗ Phồn gồng lên cánh tay của mình, Apollo thỏa mãn mỉm cười. Anh nói:

“Chúng ta kết hôn...được không?”

Một khoảng im lặng...

Mãi cho tới khi Apollo tưởng như Đỗ Phồn đã ngủ, thì bất chợt cô dúi đầu vào ngực anh, đưa tay ôm lấy anh. Giọng nói thỏ thẻ nho nhỏ của cô cất lên chậm rãi...

“Được!”

Cho tới giây phút ấy, Apollo mới cảm nhận được rằng anh sống tới mấy nghìn năm...quả thật không uống.

Ôm chặt người đẹp trong vòng tay, ý cười ngập trong ánh mắt, anh thì thầm:

“Thì ra...hạnh phúc là như thế này!”

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thiệp Mời

Chỉ vài ngày hôm sau, cả đỉnh Olympus đã xôn xao về hôn lễ của vị thần Mặt Trời.

Nhưng người trong cuộc là Đỗ Phồn lại không hề biết gì về điều đó!

Khi tỉnh dậy, cô đã thấy mình nằm trong một gian phòng xa hoa, nhưng hoàn toàn không phải là căn phòng trước đó. Đi dạo vài vòng, không thấy Apollo, nhưng Đỗ Phồn có thể nhận ra đây là một tòa kiến trúc tinh xảo đắt giá. Ngôi biệt thự theo kiến trúc châu Âu cổ kính này nằm ở ngoại thành Paris.

Đi vào phòng bếp, dừng lại bên chiếc bàn ăn chạm trổ tinh xảo, Đỗ Phồn cầm tờ giấy được để ngay ngắn trên mặt bàn lên

“Anh đi gửi thiệp mời. Em ở nhà nghỉ ngơi. Đừng đi đâu trước khi anh về.”

Nhìn nét chữ rần ròi in trên tờ giấy, Đỗ Phồn bất giác mỉm cười. Cảm giác ấm áp lạ lẫm len lỏi vào trong từng góc ngách của trái tim cô. Người đó rất yêu cô, rất quan tâm tới cô, làm cô thấy hạnh phúc. Nhưng...tại sao xen lẫn trong dư vị ngọt ngào ấy, cô lại cảm thấy như có một chút gì đó...lạ lẫm...

Anh yêu cô.

Cô cũng...yêu anh...

Nhưng...liệu cô và người ấy có phải đã yêu nhau từ rất lâu rồi không?

Khi Đỗ Phồn đang an toàn trong ngôi nhà dưới trần gian nơi anh đã dùng phép thuật giấu đi, thì Apollo lúc này đang ung dung cưỡi cỗ xe của mình đi tới chỗ thần đưa thư Hermes.

Hermes là vị thần truyền tin có thể đi khắp trên trời dưới biển. Mọi tin tức lớn nhỏ trên thế gian này đều do cậu phụ trách. Và tất nhiên, như một bản năng, Hermes cũng là kẻ nhạy bén nhất trong tất cả các vị thần.

Bởi vậy, cỗ xe của thần Mặt Trời vừa dừng trước cửa thần điện, Hermes đã đứng ở đó chờ sẵn.

Giẫm chân một cái, đôi giày cánh* đã đưa cậu bay lên không trung, lượn những vòng bay đẹp mắt trước khi dừng lại trước mặt Apollo. Đứng đối diện vị thần Mặt Trời, hai con rắn trên cây quyền trượng của Hermes* đã vươn ra phía những tấm thiệp mời trong tay thần Mặt Trời.

“Xin chúc mừng anh, Apollo!” Hermes nở nụ cười yêu mị.

Vốn là em trai cùng cha khác mẹ của Apollo, nhưng cậu em này lại không có tính cách chính trực như thần Mặt Trời, cũng không hiếu chiến nóng nảy như Ares. Khuôn mặt thanh tú, nước da trắng trẻo, cùng nụ cười ngọt ngào luôn của Hermes luôn khiến cho người đối diện có cảm giác cậu ta lúc nào cũng tràn ngập sức sống.

Nhưng cũng chính nhờ sự hòa nhã của mình, Hermes có thể đi tới bất kỳ nơi đâu, dù là đỉnh Olympus, hay đáy biển của Poseidon, và cả địa ngục sâu thẳm của Hades.

Nhìn đứa em trai đáng yêu trước mặt, Apollo nhẹ giọng:

“Cảm ơn cậu.”

“Chà chà, nghìn năm qua cuối cùng anh cũng có vẻ mặt hạnh phúc này.” Hermes nghiêng đầu cười.

Apollo mỉm cười đáp lại. Đưa cho Hermes những tấm thiệp mời màu vàng óng ánh, anh căn dặn:

“Cậu giúp ta chuyển những tấm thiệp này tới các vị thần trên đỉnh Olympus nội trong chiều ngày hôm nay được chứ?”

“Được được! Tất nhiên là được. Nhưng sao không đưa cả cho tôi, anh còn giữ lại mấy tấm kia làm gì?”. Chỉ vào vài tấm thiệp Apollo giữ lại, Hermes tò mò hỏi.

“Có một số người, ta sẽ tự đi mời.” Gật đầu cảm ơn, Apollo quay cổ xe đi mất, để lại Hermes ở đằng sau vẫn cứ nhiệt tình vẫy tay chào tạm biệt.

Liệu những ai có vinh dự được vị thần Mặt Trời đích thân mời đi dự hôn lễ đây?

Đáy biển Atlantic...

Poseidon ngồi trầm ngâm trước tấm thiệp mời vàng chói mắt của thần Mặt Trời để lại.

Dù Apollo đã lên tiếng trước để xóa tan vết rạn nứt giữa bác cháu trong trận chiến vì nàng Daphen ngàn năm trước, và dù cho ông cũng không để bụng những giây phút nóng nẩy nhất thời của cháu trai, nhưng lời mời ấy quả thực khiến ông phải suy nghĩ, nhất là ẩn ý trong lời nói của Apollo:

“Khi Bác tới, nhớ dẫn theo các em họ tới chung vui trong hôn lễ của cháu.” Hai chữ “em họ” đầy thách thức kia còn ám chỉ ai khác ngoài con trai Orion của ông đây.

Và cả Orion nữa, vừa nhìn thấy tấm thiệp này, nó đã sầm mặt bỏ đi đâu mất.

“Thật là...” Poseidon day nhẹ thái dương.

Người trẻ quả đúng là rắc rối!

Ngồi trên chiếc đò trôi theo dòng sông đau khổ Acheron, Apollo lặng lẽ nhìn ngắm nơi sâu thẳm đầy tội lỗi này.

Những ngọn lửa thiêu đốt các linh hồn chốc chốc lại bùng lên, hung hăng dọa người.

Những tiếng rên rỉ đau đớn của hồn ma người chết bao trùm khắp không gian, tựa như một bản hợp xướng hỗn loạn không tên.

“Thật may mắn là lần này ngài tới đây không phải để đập phá, thần Mặt Trời ạ.” Giọng nói già yếu vang lên từ ông lái đò Charon* - kẻ đón đưa của địa ngục.

Apollo cười nhạt. Quả thật là đã nghìn năm rồi anh không “thăm viếng” nơi tối tăm sâu thẳm của người bác Hades này, kể từ lần anh xuống đây náo loạn để tìm kiếm linh hồn Daphne.

Bước tới thần điện của Hades, Apollo bước chậm rãi theo những cây cột đá chất đống từ xương người.

Sở thích của bác anh vẫn không thay đổi. Tàn khốc và lạnh lẽo như xưa!

Nhìn chiếc ngai trống không người ngồi, Apollo cất tiếng.

“Tôi tới gửi thiệp mời cho người đây, Hades!” Giọng nói điềm tĩnh của anh khiến cho những tiếng than khóc rên rỉ im bật trong giây lát.

Bỗng chốc, cả thần điện bừng sáng trong ánh lửa đỏ rực chói mắt.

Tiếng cười trầm thấp vang lên trong không gian.

Một giọng nói nửa cười nửa không chậm rãi trả lời:

“Chúc mừng...cháu trai!”

Hades không lộ diện. Đáp lại Apollo chỉ có giọng nói dọa người ấy.

Như nhận ra điều gì khác thường của địa phủ, Apollo nhàn nhạt hỏi:

“Cô dâu của bác đâu rồi, Hades? Nếu ta nhớ không nhầm thì thời gian này lẽ ra cô ấy phải ở với bác chứ*?”

Âm thanh cười cợt trầm thấp, giọng nói kia lại vang lên, nhưng phảng phất chút sát khí...

“Nàng ấy...trốn rồi! Linh hồn của nàng...trốn rồi!”

Những ngọn lửa đỏ rực lại bùng lên như chứng minh cho sự giận dữ của ông vua địa phủ.

Ra vậy!

“Vậy chúc bác sớm tìm được vợ của mình. Và nhớ đưa cô ấy tới dự hôn lễ của ta.” Hờ hững đáp trả, Apollo quay người đi mất.

Nhìn bóng anh mờ dần trong dòng sông đau khổ, tiếng cười kia mới nhạt dần:

“Tất...nhiên...rồi...”

Ném tấm thiệp mời xuống đất, Artemis giận dữ chỉ vào Apollo đang thong thả ngồi uống trà. Con giận khiến nữ thần Săn Bắn không thốt nên lời:

“Anh...Anh...”

“Em muốn nói cái gì?” Đặt cốc trà xuống bàn, Apollo nhìn về phía người em gái đang giận dữ.

“Em nói, anh không thể cười cái thứ tai họa đó.”

“Cô ấy không phải tai họa. Cô ấy là cô dâu của ta.” Apollo nghiêm túc nhìn Artemis.

“Và hơn nữa em không có lý do gì để trả thù cô ấy. Orion là em chính tay giết. Nhưng hắn vẫn không chết mà còn được cha cho cơ hội tái sinh*, em còn muốn gì nữa?” Giọng Apollo gần nhẹ.

“Nếu không phải vì cô ta, liệu em có giết chàng không? Liệu chàng có xa lánh em như bây giờ không?” Artemis gào lên đau đớn.

Nghìn năm qua, Orion không đếm xỉa đến cô. Chòm sao của anh không cho cô tới gần dù chỉ một bước. Ánh mắt nhìn cô như nhìn người xa lạ của anh khiến cho nữ thần Săn Bắn chìm trong đau đớn suốt bao thế kỷ. Thậm chí...một chút cơ hội...anh cũng không cho cô. Trong tim anh, mãi mãi chỉ có hình bóng của kẻ đó.

“Ta đã nói rồi, nếu em dám đụng đến cô ấy, dù em là em gái của ta, ta cũng không bỏ qua.” Liếc mắt nhìn em gái, Apollo quay người bỏ đi.

“Anh yêu cô ta chẳng qua vì mũi tên của Eros mà thôi!” Artemis hét lên.

Apollo đứng lại. Đột nhiên chàng thấy đau đớn thay cho đứa em gái si tình tới mụ mị đầu óc của mình. Phải chăng, dòng máu chảy trong anh và em, đã định sẵn là luôn phải đau khổ như vậy...

Thờ dãi một tiếng, nhìn về phía bầu trời xa xăm, Apollo nhẹ giọng:

“Em vốn không hiểu thế nào là tình yêu, Artemis! Mũi tên của Eros...vốn không có tác dụng đối với những trái tim thật lòng!”

Chú thích:

* Hermes: Hermes còn là vị thần đưa, truyền tin của đỉnh Olympus và là người dẫn đường cho các linh hồn đến cửa địa ngục. Nhờ việc Hermes là người truyền tin của các vị thần, Hermes có khả năng đi lại tự do giữa các thế giới, bầu trời, đại dương, sông, suối, nhân giới, địa ngục, mà không bị bất kỳ ai kiểm soát, ngăn cấm

* Giày cánh của Hermes: Là vị thần truyền tin, người ta tin rằng Hermes có khả năng bay lượn nhờ đôi giày có cánh.

* Quyền trượng của Hermes: Thần thoại Hy Lạp kể rằng, thần Apollon trao đổi ý với người em Hermès một chiếc đũa vàng để lấy một cây đàn lia (lyre). Một hôm, Hermès dùng chiếc đũa để tách hai con rắn ra, nhưng chúng lại quấn vào chiếc đũa theo chiều ngược nhau. Biểu tượng này sau đó được tiếp tục lưu truyền và luôn tượng trưng cho thần Hermès.

Ban đầu, quyền trượng này có hình dạng một cây gậy nguyệt quế hay ôliu với nhiều cành. Sau đó, các cành cây cuộn quanh thân để thể hiện hai con rắn quấn lấy nhau và về sau, cây gậy có thêm cánh để biểu thị sự linh hoạt của Hermès, sứ giả của thần thánh.

Thoạt kỳ thủy biểu tượng đó thể hiện sự cân bằng khó khăn giữa các khuynh hướng đối chọi nhau quanh trục tới đất (hai con rắn tượng trưng cho lửa và

nước, cây gậy là đất và đôi cánh là bầu trời), tức là dấu hiệu của hòa bình do sứ giả của thần thánh mang đến. Một cách lý giải khác là hai con rắn đang giao hoan, thể hiện sự sinh sản.

* Con sông Acheron: Một trong năm dòng sông dưới địa phủ buộc linh hồn người chết phải đi qua nhờ người lái đò của địa phủ. Sông Acheron là con sông của sự ĐAU KHỔ - BẤT HẠNH.

[size=150]* Người lái đò Charon: Charon (hay Kharon) là người lái đò chở các linh hồn người đã chết qua sông. Theo thần thoại Hy Lạp, khi con người chết, linh hồn của họ muốn xuống được địa ngục, thế giới của Hades, họ phải vượt qua sông những con sông. Và chỉ có Charon mới giúp được họ qua sông.

Charon được miêu tả theo như các bức tranh Hy Lạp cổ đại để lại là một người đàn ông xấu xí, có râu quai nón, với một cái mũi quanh co không đồng nhất, đội một chiếc mũ hình nón và mặc chiếc áo dài đến chân.

Sau khi các linh hồn đã tới bờ sông, để được lên thuyền, các linh hồn phải trả lệ phí cho Charon bằng một đồng xu Obolos hoặc Danace. Đó là lí do vì sao người ta thường đặt lên miệng của người đã chết đồng tiền xu trước khi chôn cất.

* Cô dâu của Hades: Persephone là bà hoàng Âm phủ, là nữ thần trong Thần thoại Hy Lạp. Persephone là con gái của thần Zeus và nữ thần nông nghiệp Demeter và là vợ của thần Hades, là một người con gái đẹp như hoa khiến Hades say đắm.

Vì không muốn cưới Hades, Persephone đã bỏ lên trần gian. Tuy nhiên trước đó nàng đã ăn 4 hạt trong quả lựu của âm phủ, vì vậy 1 năm nàng phải ở lại âm phủ 4 tháng.

Còn Demeter, chỉ trong thời gian con gái ở âm phủ mới ngưng công việc mùa màng. Lúc đó, mùa màng khô héo và đó là sự khởi đầu cho mùa đông.

Khi Persephone trở về hạ giới, khiến sự vui mừng của mẹ nàng là nữ thần nông nghiệp Demeter lan tỏa khắp mặt đất, tạo ra mùa xuân. Vì vậy, Persephone còn được ví là nữ thần mùa xuân. Đó cũng là cách giải thích của 4 mùa trong năm của người Hy Lạp

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nghi Hoặc

Apollo trở về khi bầu trời Paris đã nhuộm trong ánh sao.

Đứng trước một khu đất trống bên ngoại vi thành phố, thần Mặt Trời lẩm nhẩm vài tiếng. Ngay lập tức, trên mảnh đất hoang vắng ấy dần hiện lên một tòa biệt thự châu Âu tinh xảo.

Cả tòa nhà được bao bọc trong kết giới vô hình. Người ngoài không thể tìm thấy. Mà người bên trong nhìn ra, cũng chỉ có thể thấy được ảo ảnh.

Bước vào bên trong căn nhà, Apollo lại dùng thần chú che khuất không gian để tránh những kẻ không mời mà đến. Ngôi biệt thự trần gian của thần Mặt trời mờ dần... rồi biến mất... chỉ để lại trên nền đất một khoảng không trông hoác.

Vậy nhưng, trong lúc Apollo bước vào kết giới của ngôi nhà, một luồng sáng màu tím đã nhanh chóng len vào trước khi kết giới đóng lại. Khi Apollo bước vào nhà, luồng sáng bí ẩn kia cũng khuất dần sau những tán cây trong vườn.

Trong nhà yên ắng lạ thường. Một mảng tối đen phủ lên không gian tĩnh lặng.

Bất giác, trong tim Apollo dâng lên một cảm giác lo sợ.

Cô ấy đâu?

Cô ấy đi đâu rồi?

Gọi to tên Đỗ Phồn, Apollo chạy khắp nơi trong căn biệt thự để tìm cô.

Phòng khách. Không có.

Trong nhà bếp. Không có.

Nhà tắm. Vẫn là một mảng tối đen trông vắng.

Anh đang lo sợ! Nghìn năm rồi cảm giác ấy mới hiện hữu lại trong anh.

Kể cả những lúc đi tìm cô, anh cũng chưa bao giờ lo sợ như lúc này. Nhưng giờ đây, khi cô đã yêu anh, khi cô đã thuộc về anh, thì cảm giác sợ hãi mất mát, sợ cô rời xa lại luôn chầu chực trong tim anh...

Nếu cô rời đi...anh có thể làm gì được đây? Anh sẽ như thế nào đây?

Chạm vào tay nắm cửa phòng ngủ, Apollo ngằn ngừ.

Chỉ còn phòng này...

Nhưng...nếu mở ra...không có cô...thì...

Không muốn nghĩ đó, anh xoay nắm cửa...

Trong phòng...vẫn là một khoảng tối đen...

Nhưng anh nghe thấy hơi thở nhẹ của cô. Hương thơm nguyệt quế phảng phất trong không gian nói cho anh biết người phụ nữ của anh đang hiện hữu nơi này.

Bước chân của vị thần Mặt Trời nhẹ nhàng như sợ Đỗ Phồn thức giấc. Bước tới bên giường, anh lặng lẽ ngắm cô gái đang say ngủ.

Bao nhiêu năm rồi?

Vẫn hàng mi ấy...

Vẫn bờ môi ấy...

Chỉ có khác một điều, giờ tất cả đều là của anh!

Cô ấy không bỏ đi. Cô ấy vẫn ở nơi này...đợi anh!

Bình yên quá!

Nhắm mắt lại, Apollo khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Cả giang sơn Olympus của cha, anh không cần.

Cả sự tôn kính của vạn vật thế gian, anh không cần.

Cả tính mệnh của mình, anh cũng không cần!

Anh...chỉ cần cô! Chỉ cần giây phút bình yên này kéo dài vĩnh viễn.

Khẽ nằm xuống bên cạnh Đỗ Phồn, Apollo dang tay kéo cô gái đang mơ màng kia vào lòng mình. Đầu cô gối lên tay anh. Đặt tay cô lên vòng eo của anh. Apollo có thể cảm nhận được từng nhịp tim, từng hơi thở của cô lúc này.

Nghìn năm trước, khi còn trên đỉnh Olympus, bao đêm anh và cô ngủ chung giường. Nhưng lúc đó, anh đối với cô vẫn chỉ là bất ép. Cô nằm cạnh anh, nhưng trái tim cách anh cả đại dương bao la. Cô thậm chí còn chưa bao giờ dám chạm vào anh. Chỉ có lúc cô chìm sâu vào giấc mộng tự do của mình, anh mới có thể lén ôm cô vào lòng.

"Daphne..." Trong lòng Apollo vang lên một tiếng gọi!

Đặt môi hôn lên trán người con gái trong vòng tay mình, Apollo dần chìm vào giấc ngủ. Lâu lắm rồi, anh mới để cho mình có một giấc ngủ yên lành. Trên môi người đàn ông tuyệt mỹ ấy, nụ cười như có như không vẫn hiển hiện...

Khi Đỗ Phồn tỉnh dậy, bên ngoài vẫn là một bầu trời đầy sao đêm.

Ánh sáng mờ ảo hắt vào căn phòng, soi chiếu từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt của người đàn ông bên cạnh.

Anh đã trở về!

Đỗ Phồn tự hỏi không biết anh về từ khi nào, đã ăn gì chưa. Cô thậm tự trách mình ngủ tới quên trời quên đất cả nửa ngày trời.

Nhìn Apollo đang say giấc, Đỗ Phồn không nỡ làm anh thức dậy. Nhẹ hôn lên sống mũi cao thẳng kia, Đỗ Phồn khẽ nhích người ra khỏi vòng tay anh.

Rón rén xuống giường, cô nhẹ nhàng khoác chiếc áo len mỏng, đi ra khu vườn phía sau nhà.

Ngồi trên bậc thềm trước cửa, Đỗ Phồn hướng mắt nhìn lên bầu trời cao đầy ánh sao kia.

Vậy là... chỉ còn hai ngày nữa, cô sẽ trở thành cô dâu của anh.

Nụ cười hạnh phúc hiện lên đôi môi màu oliu của người con gái ấy.

Việc trí nhớ vẫn chưa trở lại khiến cô lẩn cấn trong lòng. Nhưng tình yêu của Apollo dành cho Đỗ Phồn khiến cô thấy hạnh phúc. Một cảm xúc rất viên mãn, rất ấm áp!

Nghĩ tới người đàn ông với khuôn mặt lạnh lùng nhưng trái tim nồng nhiệt ấy sắp trở thành chồng mình, Đỗ Phồn bất giác mỉm cười.

Không nhớ được, thì có sao đâu?

Không có quá khứ cũng không thể chết được, chỉ có hiện tại mới là hiện thực mà con người ta cần cân nhắc.

Hiện tại của cô hoàn mỹ như vậy, cô còn lo sợ điều gì cơ chứ!

Đang thả hồn theo những suy nghĩ mộng mơ của mình, Đỗ Phồn bất giác nghe thấy tiếng gọi:

“Đỗ Phồn... Đỗ Phồn...”

Thanh âm như thể từ nơi xa xôi nào đó vọng lại, vừa bi thương, lại vừa như oán trách.

Là... ai vậy?

Bị những âm thanh như thể cô hồn ấy vây hãm, Đỗ Phồn sợ hãi bật tai lại.

Đột nhiên, trước mặt cô, luồng sáng màu ánh tím không biết từ đâu hiện ra. Ánh sáng mờ ảo từ từ tụ hợp lại, tạo thành một dáng hình cao lớn.

Mái tóc nâu dài nhẹ bay trong gió.

Nước da màu mật râm nắng.

Ánh mắt chất chứa u buồn...

Người này... là ai?

“Anh... là ma sao?” Đỗ Phồn run rẩy hỏi.

Nụ cười bi thương nở trên môi chàng trai ấy.

“Đây là một phần của linh hồn ta.”

“Không nghĩ tới... hấn lại giấu em kỹ như vậy...”

Không để cho Đỗ Phồn kịp lĩnh hội câu nào, chàng trai kia đã cất tiếng:

“Tại sao... tại sao em lại cười hấn? Tại sao lại nhanh như vậy?”

“Không phải mới mấy ngày trước, em còn nhận lời cầu hôn của ta sao?”

“Tại sao lại nhanh như vậy đã nghe theo lời hấn?”

“Hấn... ép em sao?”

Những tràng câu hỏi liên tiếp ập tới, khiến Đỗ Phồn bỗng chốc nghi hoặc.

“Anh nói gì vậy? Tôi không biết anh là ai. Cũng không biết đã nhận lời anh cái gì. Nhưng tôi đến với anh ấy là tự nguyện. Tôi yêu anh ấy!” Phán bác lại những lời vô căn cứ từ người xa lạ kia, Đỗ Phồn tỏ ra rất cương quyết. Nhưng từ đáy lòng, dường như có thứ gì đó đang lung lay trong cô.

“Em... không biết ta sao?” Chàng trai phía trước ngạc nhiên tột độ. “Thậm chí trên tay em vẫn còn đeo chiếc nhẫn đính hôn của đôi ta. Tại sao vậy, Đỗ Phồn?”

“Tôi...” Chiếc nhẫn sao biển trên tay, Đỗ Phồn vốn nghĩ là Apollo đeo cho cô từ khi cô chưa mất trí nhớ. Sao lại là...

“Ý tôi là có thể trước đây tôi biết anh. Nhưng... bây giờ tôi không nhớ anh là ai cả!” Kim chế ý nghĩ nghi ngờ Apollo, Đỗ Phồn cắn răn nói cố.

“Mất trí nhớ?” Chàng trai như bị đá kích

Đúng lúc đó, cánh cửa phía sau Đỗ Phồn vang lên “cạch” một tiếng.

Chậm rãi bước tới bên Đỗ Phồn, Apollo ôm lấy eo cô. Không biết anh thì thầm điều gì đó vào tai cô gái, mà từ từ, đôi mắt Đỗ Phồn khép lại, cả người ngã vào lòng thần Mặt Trời.

Bé Đỗ Phồn lên, Apollo quay về bóng hình mờ ảo trước mặt:

“Người cũng quá liều lĩnh rồi, Orion. Cũng may người chỉ là ảo ảnh. Nếu là một Orion bằng xương bằng thịt ở đây, ta khẳng định sẽ làm người mãi mãi không thể tái sinh được đâu.” Giọng nói lạnh lùng của Apollo vang lên trong không gian.

“Người đã làm gì cô ấy?” Orion tức giận.

“Người đã nhận được thiệp mời của ta, thì đừng hỏi những câu thừa thãi như vậy. Cô ấy sắp là vợ của ta. Người cũng nghe cô ấy nói rồi, cô ấy yêu ta.”

“Chắc chắn người đã làm gì cô ấy. Dù là kiếp trước hay kiếp này, người cô ấy yêu vẫn chỉ có ta.” Orion hét lên. Những ngón tay của cậu nắm chặt lại.

“Câm miệng!” Thần Mặt Trời tức giận. “Cô ấy là của ta.”

“Thậm chí là bây giờ, cô ấy đã thực sự trở thành người phụ nữ của ta.” Apollo nói chậm lại.

Từng lời nói của thần Mặt Trời như ngàn vạn mũi tên xuyên vào trái tim Orion. Không đợi cậu nói thêm điều gì, một quả cầu ánh sáng đã bay về phía quảng sáng màu tím. Bóng hình của hoàng tử biến cả tan biến dần trong không khí, chỉ còn tiếng nói uất hận của cậu vọng lại:

“Tình yêu dùng thủ đoạn mà có được, không sớm thì muộn sẽ tan biến thôi, Apollo.”

Nhắm mắt bỏ qua lời cảnh báo của tình địch, Apollo nhìn vào người con gái đang say ngủ trên tay.

Giả dối thì giả dối.

Nhưng dù tình yêu của cô có tan biến, anh cũng sẽ không để cho cô ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lời Nói Dối Của Tình Yêu

Tình dậy, Đỗ Phồn thấy mình đang nằm trong vòng tay Apollo.

Căn phòng tắm trong nắng mai, yên bình tới nỗi cô nghĩ rằng phải chăng mọi chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ?

Luồng sáng màu tím mờ ảo.

Bóng hình cùng thanh âm bi thương trách cứ của chàng trai kia...

Và còn cả...chiếc nhẫn hình sao biển trên tay cô nữa...

Tần ngần nhìn chiếc nhẫn lấp lánh dưới ánh nắng, Đỗ Phồn có chút cảm giác nghi hoặc.

Người đàn ông cô yêu, người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo, người đàn ông cũng điên cuồng mà yêu cô, chẳng lẽ...lại lừa cô hay sao?

Không thể nào!

Nhìn ngắm gương mặt nhẹ nhõm của Apollo. Sóng mũi cao thẳng của anh. Đôi lông mày cương nghị của anh. Vòng tay rắn chắc của anh...

Vùi đầu vào ngực Apollo, Đỗ Phồn tự nhủ: Anh chắc chắn không lừa cô đâu! Anh yêu cô như vậy...Anh chắc chắn sẽ không giấu cô bất cứ việc gì!

Cảm giác ấm áp trên ngực cùng mùi hương nguyệt quế ngày càng nồng nàn, Apollo chậm rãi mở mắt.

Thấy cô gái trong tay đang nũng nịu, anh bất giác mỉm cười.

Tình yêu của cô là giả, nhưng cảm giác hạnh phúc này, đâu phải là giả dối, đúng không?

Nhận ra ngực anh phập phồng ngày càng mạnh, Đỗ Phồn biết anh đã tỉnh giấc. Đôi mắt to tròn của cô ngước lên nhìn anh. Đáp lại cô là đôi mắt nâu trầm ấm áp.

“Sao lại dậy sớm như vậy?” Giọng Apollo còn hơi ngái ngủ.

“Ngủ không có ngon. Em gặp phải giấc mộng kỳ lạ quá.” Đỗ Phồn meo máo. Trông cô lúc này như một chú thỏ con, làm Apollo nhìn không được cúi đầu ngấm lấy đôi môi đỏ mọng của người con gái ấy.

“Giấc mộng gì kỳ lạ vậy?” Thỏa mãn với hương vị ngọt ngào của cô, Apollo mới tiếp lời.

“...Em mơ thấy... một chàng trai kỳ lắm. Anh ta nói anh ta là hôn phu của em, còn nói anh ta tặng em chiếc nhẫn này làm vật đính ước.” Đỗ Phồn đưa bàn tay lên ngắm nhìn chiếc nhẫn lấp lánh.

“Dù em không nhớ gì, nhưng chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út này chắc chắn là vật đính ước rồi. Apollo... nhẫn này là... anh tặng em phải không?” Đôi mắt to tròn của cô hướng về phía thần Mặt Trời, mong chờ từ anh câu trả lời để có thể giải tỏa những nghi hoặc trong lòng.

Không gian chìm vào im lặng.

Một lúc sau, tiếng nói trầm thấp của Apollo mới vang lên:

“Phải!”

Một lời khẳng định chắc nịch!

Một lời nói dối của tình yêu và tất cả sự liều lĩnh!

“Đó là chiếc nhẫn anh tặng em hồi ta mới quen nhau.”

“Nhưng anh nghĩ, có lẽ ta nên đổi một chiếc khác rồi. Vợ... khác với bạn gái!” Nụ cười trên môi Apollo càng thêm sâu. Anh lại cúi đầu, nhưng lần này đôi môi anh rơi trên chiếc nhẫn trên tay cô.

Đỗ Phồn mỉm cười hạnh phúc. Cô biết mà, anh sẽ không lừa cô, không bao giờ!

Nhưng... khoảnh khắc anh chạm môi vào chiếc nhẫn của cô, có một tia sáng màu vàng lóe lên chỉ trong khoảnh khắc. Linh lực của thần Mặt Trời đã vô hiệu hóa thần lực của Orion chuyển vào trong chiếc nhẫn.

Vốn dĩ, nhẫn đính ước của thần linh không dễ dàng tháo bỏ. Nhưng, với quyền phép của thần Mặt Trời, chiếc nhẫn kia nay chỉ còn là một vật trang sức bình thường, không hơn không kém!

Nhẹ tháo chiếc nhẫn từ trong tay Đỗ Phồn ra, Apollo dịu dàng nói:

“Có thể cho anh giữ làm kỷ niệm không?”

“Anh đang đòi lại sao Apollo?” Đỗ Phồn hí mắt trêu ghẹo anh.

“Phải!” Apollo cắn nhẹ vào cổ cô.

Đỗ Phồn bị nhột, cười rộ lên, giãy ra khỏi vòng tay anh. Rất nhanh chóng, cả người cô đã bị Apollo kéo lại. Nhìn sâu vào mắt nhau, cả hai đều hiểu rõ những dục vọng khao khát đang nổi lên mãnh liệt.

Trong căn phòng của đôi trai gái, ánh nắng vẫn dịu nhẹ, ngập tràn. Trong không khí thoang thoảng mùi nguyệt quế, mùi nắng gió, cùng hương vị hoan ái ngọt ngào...

Giây phút chiếc nhẫn bị tháo khỏi tay Đỗ Phồn, dưới đáy biển xanh sâu thẳm, đầu của Orion bỗng nhiên nhói đau.

Nhắm mắt lại trấn tĩnh, cậu nhận ra một điều không tưởng: Kết nối của cậu với Đỗ Phồn không còn nữa. Hay nói cách khác, hôn ước cậu lập ra giữa hai người... đã bị hủy bỏ.

Chiếc nhẫn đó... hẳn đã tháo nó đi sao?

Từng cơn động đất khiến đáy biển trở nên chấn động. Trên mặt biển, sóng quện cùng gió đang nổi lên dữ dội, như chứng minh cho sự tức giận cùng cực của chàng hoàng tử biển cả vốn dĩ hòa nhã trấn tĩnh.

“Apollo, ta không bỏ qua cho người đâu! Người đừng hòng cưới được hôn thê của ta về làm vợ.” Một tiếng gằn nhẹ vang lên từ dưới lòng đại dương sâu thẳm.

Xem ra, người kiên nhẫn nhất cuối cùng cũng nổi giận thực sự rồi!

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hôn Lễ Có Biến

Có lẽ trên khắp thế gian này, không có hôn lễ trần gian nào lại đặc biệt như hôn lễ của vị thần Mặt Trời.

Chính xác là một hôn lễ trần gian của một vị thần. Tại sao ư? Apollo cũng tự hỏi.

Tại sao anh không muốn cô biết anh là thần?

Tại sao anh muốn cô tránh xa thế giới thần thánh kia?

Tại sao anh lại lừa dối cô nhiều như vậy?

Tại sao? Tại sao?

Anh không biết! Cũng không cần biết!

Apollo chỉ chắc chắn một điều rằng, qua hôm nay, có thần số mệnh chứng giám, cô sẽ danh chính ngôn thuận thuộc về anh. Mãi mãi. Muôn kiếp.

Hôn nhân của một vị thần thiêng liêng tới nỗi, sợi dây yêu của họ được gắn kết không chỉ ở kiếp này, mà còn kiếp sau, những kiếp sau nữa. Chỉ cần linh hồn của người đó còn tồn tại.

Trọn đời trọn kiếp là hạnh phúc của kẻ trần gian. Muôn đời muôn kiếp mới là hạnh phúc của những bậc thần thánh.

Lúc này đây, Đỗ Phồn đang ngồi trước bàn trang điểm, ngơ ngẩn nhìn bóng hình mình trong gương.

Cô... đẹp quá! Đẹp giống như một nữ thần vậy.

Mái tóc dài vàng óng được chải chuốt cầu kỳ. Từng lọn bông bênh được gắn thêm những chiếc kẹp tóc hình hoa nguyệt quế bằng pha lê long lánh. Trên vầng trán bóng mịn của người con gái ấy, một chiếc dây chuyền hình vòng nguyệt quế đã nằm đó, viên đá trong suốt hình mặt trời long lanh giữa mi tâm của cô, nhẹ đung đưa theo từng cái nghiêng đầu của cô.

Cô dâu không mặc váy cưới, không có khăn trùm đầu, không có vương miện.

Apollo đã chuẩn bị cho cô một bộ trang phục xa hoa của quý tộc Hy Lạp thời xưa. Chiếc váy trắng muốt tôn lên thân hình hoàn mỹ của người con gái ấy. Chiếc dây lưng cùng cầu vai đính đầy đá quý càng làm nổi bật khí chất như một nữ thần của cô. Chiếc váy tương chừng như đơn giản, nhưng từng đường xếp ly, từng mũi chỉ vàng óng ánh cũng khiến người ta nhìn vào mà trầm trồ.

Cánh cửa phòng cô dâu được đẩy nhẹ ra.

Trong trang phục của một vị thần Hy Lạp, Apollo bước tới bên cạnh Đỗ Phồn.

Nhìn hình ảnh của anh phản chiếu trong gương, Đỗ Phồn càng thêm cảm khái!

Anh mới là người có khí chất thần thánh thực sự.

Mái tóc vàng của anh óng ánh dưới màu nắng. Cả người Apollo như tỏa ra hào quang nhàn nhạt. Chiếc vòng nguyệt quế dát vàng nổi bật trên đầu anh khiến Đỗ Phồn nghi hoặc.

“Anh có chắc chỉ là trùng tên không Apollo? Nếu lần đầu nhìn anh thế này, bảo anh là thần Mặt Trời thì chắc chắn em cũng tên.” Đỗ Phồn nhìn Apollo tò mò.

“Em tin vào chuyện thần thánh ở thời đại này sao?” Apollo mỉm cười.

“Thần thoại Hy Lạp chẳng phải đã nói có rất nhiều vị thần xuống trần gian tìm tình nhân, không phải sao?” Đỗ Phồn chu mỏ làm mặt xấu.

Apollo phì cười. Anh vuốt nhẹ mái tóc cô:

“Nếu anh là thần, có xuống trần thì chỉ là để tìm vợ, không có hứng thú tìm tình nhân.” Anh nửa đùa nửa thật trả lời.

“Không nói đùa với em nữa. Ra đây chào khách với anh.” Apollo kéo tay Đỗ Phồn ra đại sảnh.

Hôn lễ của một vị thần ở trần gian... quả thật vẫn là mạng khí khái thần thánh vốn có của họ.

Trước đó, Apollo đã bao trọn khách sạn Hoàng Gia lớn nhất Paris, lại ép họ chỉ trong một ngày biến đại sảnh của đất nước Anh Quốc này trở thành một thần điện Hy Lạp thu nhỏ.

Từng chiếc cột đá lớn trong tòa nhà khiến người ta liên tưởng tới những thần điện ở đất nước của thần thoại xa xôi bên bờ Địa Trung Hải kia.

Ngay cả trần nhà cũng được thay bằng bức tranh về truyền thuyết tình yêu của thần Mặt Trời cùng nàng tiên nữ Daphne. Chỉ có điều, trên đó, không phải là nàng Daphne chạy trốn, hay là sự trói buộc của Apollo như người ta thường thấy. Bức tranh trên trần nhà là hình ảnh thần Mặt Trời đang hôn lên trán nàng Daphne khi nàng sắp hóa thân thành cây nguyệt quế...

Đại sảnh to lớn tràn ngập trong hương hoa nguyệt quế cùng ánh đèn vàng dịu nhẹ.

Toàn bộ sàn nhà được trải thảm nhung đỏ hoa lệ. Nhưng chốc chốc, từ đâu đó, những làn sương khói lại nhẹ nhàng vờn quanh bước chân người đi lại, luồn lách rồi lan ra cả gian phòng. Làn sương khói mờ mờ ấy... thật khiến người ta liên tưởng tới đỉnh Olympus ngàn năm ngập trong mây phủ vốn chỉ có trong tưởng tượng kia.

Trên đại sảnh thênh thang, từng chiếc bàn dài nối tiếp nhau kê hai bên. Trên mỗi chiếc bàn, những ly rượu vang được xếp ngay ngắn thành từng tháp. Đồ ăn cũng xa hoa không kém.

Xem ra, bữa tiệc đứng này đã được thần Mặt Trời đầu tư cả tài lực lẫn trí lực rất nhiều.

Nhưng có thành công hay không, còn phải xem những vị khách và cả những kẻ không mời mà đến có thiện chí hay không!

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hôn Lễ Có Biến (Phần 2)

Cũng phải trăm năm rồi, các vị thần của Hy Lạp mới có dịp tề tựu.

Chỉ có một điều khác biệt là, lần gặp gỡ này không phải trên đỉnh Olympus, mà là ở một đất nước phương Tây xa xôi, và dưới lốt những người trần gian bình thường.

Đứng sánh vai ở lối vào cùng Apollo, Đỗ Phồn không khỏi sững sờ trước những vị khách của chồng mình.

Họ... làm cho người ta quả thật thấy kỳ lạ!

Để đảm bảo cho buổi hôn lễ duy nhất trong đời mình diễn ra suôn sẻ, Apollo đã ghi rõ trong thiệp cưới rằng mọi người đến dự đều phải dùng hình dáng trần gian của mình.

Tuy nhiên, một điều rõ ràng, có rất nhiều thứ khó có thể che giấu.

Vị khách đầu tiên được đón chào bởi cô dâu chú rể chính là vị thần nhanh chân nhất Olympus – Thần đưa thư Hermes.

Vẫn mái tóc đen dài, gương mặt thiếu niên hồn nhiên, cùng nụ cười luôn thường trực.

Nhìn thấy Hermes, Apollo cúi đầu nói khẽ với Đỗ Phồn:

“Cậu ấy là Hermes, em trai cùng cha khác mẹ của anh.”

“Lại trùng tên với thần linh nữa sao?” Đỗ Phồn như thể không tin vào tai mình.

Apollo phì cười. Anh dịu dàng che giấu:

“Đây là tập tục đặt tên của dòng họ, tránh không được.”

Bước nhanh về phía Apollo, nụ cười trên môi Hades càng rạng rỡ:

“Chúc mừng anh, anh họ.”

Apollo mỉm cười lịch thiệp:

“Cảm ơn cậu đã tới chung vui.”

Nhìn sang cô dâu nhỏ nhắn bên cạnh anh trai, Hermes cúi đầu lịch sự:

“Chào chị, chị dâu!”

Về đáng yêu của cậu khiến Đỗ Phồn bất giác đỏ mặt:

“Cảm ơn!” Cô đưa tay lên che nụ cười lấp ló trên môi mình.

Cúi đầu chào lần nữa, Hermes đi vào đại sảnh.

Mọi thứ có vẻ suôn sẻ, trừ việc...

“Apollo, em thấy...cậu ấy đi nhanh quá. Giống như...”

Giống như là bay trên mặt đất vậy.

Khẽ đưa tay lên day nhẹ thái dương, Apollo thờ dãi:

“Cậu ấy là... vận động viên.”

Rõ ràng là có những thứ không thể che giấu mà! Nhất là thần linh.

Chưa đi qua bất ngờ này, Đỗ Phồn đã thêm mấy phen sững sờ với những vị khách tới dự đám cưới mình.

Thêm một cậu em trai nữa của Apollo, ánh mắt đầy sát khí, giọng điệu không hề dễ nghe, chỉ nói đúng hai chữ: “Chúc mừng” như thể đưa đám. Cậu ta tên Ares*.

Lại còn có người đi dự đám cưới mà lúc đến đã lăm lăm ly rượu trên tay. Người anh ta cũng tẩn mác hơi rượu vang nhàn nhạt. Đôi mắt dài hơi híp lại như thể đang ngà ngà say. Lại còn hàn huyên với Apollo những điều rất kỳ lạ, gì đó mà “tiên nữ” với “nghìn năm”,...Toàn những thứ Đỗ Phồn nghe không hiểu.

“Cậu ta là em trai ruột của anh, tên Dyonisus. Một con sâu rượu.” Apollo giới thiệu qua loa.

Các mỹ nam vừa đi vào cửa, thì một loạt các mỹ nữ đã lại đến.

Đi trước là một cô gái...Không! Phải nói là một mỹ nhân. Mái tóc nâu óng ả xoắn dài tới thắt lưng. Khuôn mặt với mọi nét hoàn mỹ tới nỗi...làm người ta tưởng như không thật. Đáng đi uyển chuyển. Thân hình mềm mại...

“Aphrodite*. Em gái ruột của anh.” Apollo nói nhỏ.

Cô gái uyển chuyển bước tới chào. Mùi hương hoa nồng nàn quanh cô lan tỏa ra không gian. Nụ cười của cô khiến tim Đỗ Phồn như muốn rụng mất. Cô ấy thật dễ khiến cho vạn vật say đắm mà.

Chờ cho Aphrodite đi khuất, Đỗ Phồn mới kéo tay áo Apollo:

“Bố anh rốt cuộc có bao nhiêu vợ vậy?”

Apollo bật cười, nháy mắt trêu cô:

“Anh cũng đếm không nổi.”

Không phải thói lãng nhãng sẽ di truyền đấy chứ? Đỗ Phồn lườm anh.

“Anh không còn anh chị em nào cùng mẹ sao?”

“Còn một người. Em sẽ gặp cô ấy ngay thôi!” Apollo chỉ vào bóng dáng của một thiếu nữ đang từ xa bước tới.

Khi cô gái tới gần, Đỗ Phồn mới chắc chắn rằng Apollo không trêu cô. Bởi cô gái kia có khuôn mặt giống hệt Apollo. Từ mái tóc vàng óng, tới sống mũi cao thẳng, cả đôi mắt lạnh giá cùng đôi môi mỏng đỏ tươi. Chỉ có điều, các đường nét trên khuôn mặt cô mềm mại và nữ tính hơn.

“Cô ấy là em gái sinh đôi của anh, Artemis!”

Thì ra là sinh đôi nên mới giống nhau tới vậy!

Cô gái bước tới đối diện Apollo. Ánh mắt cô nhìn anh như âm ỉ.

“Anh...” Cô ta cắn môi, đắn đo không biết có nên nói tiếp hay không.

Nhưng ánh mắt nghiêm khắc cùng giọng điệu lạnh lùng của anh trai đã ngăn cản cô nói những điều không hay:

“Em nên chúc phúc trong ngày vui của anh, Artemis!”

Về âm ỉ cùng tức giận cố kìm nén càng hiện rõ lên gương mặt của cô gái. Giọng nói của cô trầm xuống, từng chữ buông ra nặng nề như bị bắt ép:

“Chúc... mừng...”

Đỗ Phồn cảm thấy kỳ lạ. Cô gái ấy hình như không cam lòng, và có cả... hận ý với cô. Lúc Artemis lướt qua Đỗ Phồn, cô còn cảm thấy cái nhìn nóng rực đầy cảnh báo hướng về phía mình. Ánh nhìn ấy khiến Đỗ Phồn bất giác run nhẹ.

Nhưng ngay khi đó, đôi tay ấm áp của Apollo đã đặt lên vai cô. Nhìn sâu vào mắt Đỗ Phồn, anh thấp giọng:

“Em đừng nghĩ nhiều!”

Các vị thần của Olympus rất biết cách xuất hiện.

Bằng chứng là khi các bậc con cháu đã đứng đầy đại sảnh, thì những người cha chủ mới bắt đầu đến dự.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Phồn gặp người cha chồng – bố ruột của Apollo.

Nhìn người đàn ông đứng tuổi lịch thiệp trước mặt, Đỗ Phồn cảm thấy băn khoăn.

Người có con trai lớn như thế này còn có thể trẻ trung đến thế kia hay sao?

Dáng dấp cao lớn. Gương mặt cương nghị. Mái tóc vàng nhạt óng ánh trong nắng.

Người chú này... đảm bảo vẫn có thể đi đóng phim thần tượng đấy! Đỗ Phồn tự nhủ thầm.

Nhìn ông chậm rãi bắt tay Apollo, Đỗ Phồn nhận thấy quan hệ cha con giữa họ có vẻ xa cách.

Phải rồi. Một người cha có tới hàng chục đứa con, đâu có đủ thời gian để làm người cha tốt đây!

“Ta rất tiếc, Apollo. Hôm nay mẹ của con không thể đến dự.” Giọng nói uy nghi vang lên.

“Không sao, thưa cha. Cha không mang theo di tới là con đã cảm ơn nhiều rồi.” Nếu người phụ nữ ghen tuông nhất Olympus* tới tiệc cưới, Apollo không biết là có thể xảy ra chuyện rắc rối gì nữa.

Lúc Zues bước vào đại sảnh, cả không gian rộng lớn ấy lập tức chìm vào im lặng.

Không ai bảo ai, tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh cúi người chào đón vị thần tối cao nhất.

Chỉ tới khi Zues vào chỗ ngồi cho thượng khách, cảnh tượng ấy mới kết thúc. Nhưng rõ ràng, kể từ khi có sự hiện diện của người này, cả đại sảnh vốn huyền ảo vui vẻ đã im ắng hơn nhiều.

Sau hi cha của Apollo đi vào, Đỗ Phồn lại được dịp đón tiếp bác chồng.

Poseidon trong hình dáng của một quý ông chuẩn mực châu Âu, khẽ cúi người, hôn lên tay cô dâu.

“Cháu vẫn đẹp như ngày nào!” Ông nhìn Đỗ Phồn đầy nuối tiếc.

Lẽ ra... hạnh phúc này, hôn lễ này... phải thuộc về con trai ông mới phải.

Nghĩ tới người con trai không tới dự hôm nay, Poseidon bỗng thở dài!

Ấu tất cả cũng là do số phận.

Thiếp mời phát ra đã thu về gần đủ. Cũng phải! Thần Mặt Trời đã có lời mời, ai lại từ chối?

Tuy nhiên, vẫn còn hai tấm thiệp chưa thu về...

Đứng đã mời chân, Đỗ Phồn khẽ hỏi Apollo:

“Còn ai nữa không anh?”

“Còn... một người em họ, một người... bác ruột.” Nhắc tới hai người nên dè chừng ấy, giọng của Apollo trầm xuống.

Orion vốn là kẻ không muốn lễ cưới này diễn ra nhất, không thể không đề phòng hấn.

Còn Hades thì...

Ngay lúc thần Mặt Trời nghĩ tới ông vua của địa phủ, thì những làn gió lạnh lẽo đã vây quanh anh cùng cô dâu.

Từ xa đi tới là một bóng người cao lớn, với mái tóc đen dài bay trong gió.

Bộ vest đen tôn lên dáng người của người đàn ông, cũng làm nổi bật lên cái khí chất lạnh lẽo bức người của hấn.

Đám cưới lại mặc đồ đen, mà kẻ yêu thích màu của bóng đêm tới vậy... chắc cũng chỉ có... Hades.

Hình dạng con người không thể che khuất được hơi thở lạnh lẽo cùng ánh hào quang chết chóc từ ông vua của địa phủ. Ánh mắt màu đỏ rực của người đó nhìn về phía đôi vợ chồng trẻ. Ánh mắt ấy... tĩnh lặng, sâu thẳm, nhưng... lạnh lẽo khiến cho người ta khiếp sợ.

Người đàn ông đi tới đâu, hoa cỏ ứa tàn ngay lập tức!

Từ tốn bước về phía cô dâu chú rể, Hades nửa cười nửa không, thấp giọng nói:

“Chúc mừng... cháu trai!”

“Cảm ơn bác, bác cả!” Apollo nhàn nhạt đáp.

Nghe hai chữ “bác cả” từ Apollo, Đỗ Phồn tròn tròn mắt. Hai người đàn ông đứng tuổi vừa này là em trai của người này sao?

Nhưng... rõ ràng người trước mặt cô chỉ hơn 30...

Ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, Đỗ Phồn không nhận ra bó hoa cưới trong tay cô đã héo úa từ lúc nào.

Nhận thấy cái nhìn kỳ lạ của cô dâu, Hades chậm rãi cúi xuống... hôn nhẹ vào bàn tay của cô để chào hỏi.

Nhưng khi đôi môi ấy vừa chạm vào da thịt, Đỗ Phồn đã lập tức rụt lại.

Đau... Đau quá!

Cái hôn lạnh lẽo ấy khiến tay cô... đau nhói!

Nhận thấy vẻ sợ hãi trên gương mặt cô gái, Hades nhếch miệng. Bàn tay hấn rút cành hoa hồng đen từ túi áo ngực ra, cài vào giữa bó hoa cưới đã héo úa của cô dâu:

“Chúc mừng nàng!”

Hades biến mất trong đám người giữa đại sảnh, chỉ còn lại giọng nửa cười nửa không vẫn vang lên nơi cửa vào... đầy ám ảnh!

* Ares; Thần chiến tranh, bạo lực và chém giết. Biểu tượng: lợn rừng, rắn, chó, kền kền, giáo và khiên. Con trai của Zeus và Hera. Tất cả các vị thần khác đều khinh thường ông, trừ Aphrodite. Tên Latin của ông, Mars, là gốc của từ "martial."

* Aphrodite: Nữ thần tình yêu, sắc đẹp và dục vọng. Biểu tượng: Bò câu, chim chóc, táo, ong, thiên nga, mía và hoa hồng. Con gái của Zeus và Hải tinh Dione, hoặc cũng có thể sinh ra từ bọt biển sau khi máu của Uranus nhỏ xuống biển và mặt đất khi bị đứa con út Cronus đánh bại. Kết hôn với Hephaestus, dù vậy bà cũng có nhiều chuyện yêu đương bên ngoài, đáng chú ý nhất là với Ares. Tên bà là gốc của từ "aphrodisiac", và tên Latin của bà là gốc của từ "venereal" (giao phối)

*Người phụ nữ hay ghen nhất Olympus: Hera - Nữ hoàng của các thần; nữ thần hôn nhân và gia đình. Biểu tượng: chim công, quả lựu, vương miện, chim cu, sư tử và bò cái. Con gái út của Cronus và Rhea. Chị và vợ của Zeus. Vì là thần hôn nhân nên bà thường đi trả thù những tình nhân và con riêng của

Zeus.

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hôn Lễ Có Biến (Phần 3)

Cánh cửa đại sảnh dần khép lại sau lưng cô dâu chú rể đánh dấu sự bắt đầu của nghi lễ thành hôn thần thánh này.

Apollo vòng tay qua người Đỗ Phồn, bế cô lên trước con mắt trầm trồ của bao khách mời.

Trước hành động lạ lùng ấy, Đỗ Phồn định lên tiếng thì anh đã ngăn lại:

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cũng là như thế này... Anh bế em đi trên dãy hành lang rộng thênh thang, tim đập loạn nhịp. Còn em... khi đó cứ mê mẩn trong giấc mộng của mình.”

Anh đang hồi tưởng sao? Đỗ Phồn chớp chớp mắt.

“Đỗ Phồn, anh chưa từng yêu ai, em là người đầu tiên, cũng là người duy nhất, và là người cuối cùng anh yêu. Dù là đời này kiếp này, đời sau kiếp sau. Muôn đời muôn kiếp không thay đổi!”

Trái tim của Đỗ Phồn dâng lên niềm hạnh phúc ngọt ngào. Cô tựa đầu vào lồng ngực ấm nóng của anh, hưởng thụ vòng tay ấm áp của anh, lắng nghe giọng nói chân thành từ đáy lòng anh. Suốt cuộc đời, cô chỉ cần thế này là đủ!

Dừng lại trước mặt người chủ hôn, Apollo nhẹ nhàng để Đỗ Phồn đứng xuống.

Nhìn cô dâu chú rể trước mặt, Zues – người chủ hôn đặc biệt – cất giọng trịnh trọng:

“Với tất cả quyền năng và sức mạnh của mình, ta thay mặt cho tất cả những người có mặt trong khán phòng ngày hôm nay, chúc cho những điều tốt đẹp và hạnh phúc nhất sẽ đến với hai con.”

“Chúc hai con, mãi mãi hạnh phúc!”

Trong tiếng vỗ tay rầm rộ của những vị khách phía dưới, Apollo gật đầu với Zues. Xoay người Đỗ Phồn về phía mình, anh tháo chiếc vòng nguyệt quế trên đầu mình đội cho cô, rồi nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn nồng ấm.

Nâng bàn tay trắng ngần của cô dâu lên, anh trịnh trọng đeo vào tay cô chiếc nhẫn hình Mặt Trời lấp lánh. Nhìn sâu vào đôi mắt người vợ của mình, Apollo trịnh trọng hỏi:

“Ở bên anh mãi mãi, có được không?”

Chỉ cần một tiếng “được” của cô thôi, tất cả mọi nghi thức sẽ hoàn thành. Thần số mệnh sẽ chứng giám cho hôn nhân không thể chia lìa của họ. Chỉ cần một câu nói của cô thôi!

Mỉm cười nhìn gương mặt căng thẳng vì mong chờ của Apollo, Đỗ Phồn chậm rãi cất tiếng:

“Em...”

Nhưng lời nói còn chưa dứt, cánh cửa của đại sảnh vốn đang đóng chặt đã bị một lực đánh bay ra.

“Rầm!” Âm thanh đồ vỡ vang lên phá tan không khí của lễ cưới.

“Em không thể đồng ý cưới kẻ đã lừa dối em, Đỗ Phồn.”

Trong ánh nắng rực rỡ, bóng dáng cao lớn của Orion hiện ra ở giữa cửa.

Vẫn bóng hình ấy, vẫn mái tóc nâu dài bay trong gió ấy, chỉ có điều trên gương mặt cậu không còn là nụ cười ấm áp, mà là một sự bất chấp, một nổi tức giận đang chực tuôn trào.

Thấy vẻ mặt đó của con trai, Poseidon vội đứng bật dậy:

“Orion, con...”

Nhưng rất nhanh chóng, bước đi của ông đã bị cản lại bởi người mặt đỏ đen ngồi bên cạnh.

“Chuyện của người trẻ không phải nên để người trẻ giải quyết sao? Chú không cần phải ra đó.” Giọng nói nửa cười nửa không vang lên.

“Hades, anh...” Nhìn người anh trai ngồi bên cạnh, Poseidon lại càng bối rối. Không phải hẳn ta vốn không thích can dự vào chuyện của người khác hay sao? Sao bây giờ lại ngăn cản ông như vậy?

Không để ý đến người cha đang đứng ở hàng ghế thượng khách, Orion bước về phía cô dâu chú rể.

“Anh... anh là người trong giấc mơ đó!” Đỗ Phồn đưa tay lên che miệng. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Ngay lập tức, vòng tay của Apollo ôm chặt lấy cô.

Cảnh tượng ấy càng làm khuôn mặt của Orion tối sầm lại.

“Đó không phải là một giấc mơ. Đó là sự thật. Tất cả những điều ta nói với em đêm hôm đó cũng là sự thật!” Giọng nói của Orion ngày càng trầm xuống.

Những lời đêm hôm đó?

Bên tai Đỗ Phồn dường như lại vang lên giọng nói bi thương đêm hôm đó:

“Tại sao... tại sao em lại cười hân? Tại sao lại nhanh như vậy?”

“Không phải mới mấy ngày trước, em còn nhận lời cầu hôn của ta sao?”

“Tại sao lại nhanh như vậy đã nghe theo lời hân?”

“Hân... ép em sao?”

“Em... không biết ta sao?... Thậm chí trên tay em vẫn còn đeo chiếc nhẫn đính hôn của đôi ta. Tại sao vậy, Đỗ Phồn?”

Lẽ nào...

Không! Cô vội bịt tai lại, xua đuổi những âm thanh kia ra khỏi đầu.

Cô yêu Apollo. Vì vậy cô càng không thể nghi ngờ anh. Anh sẽ không lừa cô! Không thể nào!

“Không! Tôi không tin! Anh nói dối!” Cô gào lên.

“Nói dối? Vậy em nói xem vì sao em lại đột nhiên mất trí nhớ? Vì sao hân lại không mời bố mẹ em tới dự lễ cưới này? Vì sao lại không cho em biết tất cả những kẻ ở trong gian phòng này, kể cả hân nữa, đều là thần thánh? Vì sao?” Đôi mắt tuyệt vọng của Orion hướng thẳng về phía ánh mặt sọ hải của Đỗ Phồn, anh cũng hét lên trong đau đớn.

Như bị đụng đúng chỗ, Đỗ Phồn ngậy người ra.

Thần thánh?

Không phải chỉ là trùng tên sao?

Những câu hỏi của Orion đánh trúng vào những sự nghi hoặc trong lòng Đỗ Phồn, làm cô không biết trả lời như thế nào, hay đúng hơn là không thể tìm ngay ra những lời tự trấn an để tiếp tục tin tưởng vào Apollo.

Phải rồi, vì sao?

Nhìn thấy gương mặt đang trở nên lạnh lẽo của chú rể, Ares đứng dậy, ngăn Orion bước tiếp:

“Vậy là đủ rồi, em họ!” Giọng nói của thần Chiến Tranh mang ý cảnh cáo.

Ngay lúc đó, Hermes cũng nhanh chóng đi về phía đó, nhẹ giọng khuyên nhủ hoàng tử biển cả:

“Có gì để sau hãy nói được không Orion?”

Không khí trong gian phòng trở nên căng thẳng. Ở hàng ghế thượng khách, Poseidon vẫn chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của con trai. Zues thì nhìn chăm chăm vào cô dâu chú rể. Còn Hades... không ai nhìn ra biểu cảm của thần Âm Phủ, chỉ có điều... nụ cười ẩn hiện trên môi hân báo hiệu rằng chắc chắn sẽ có điều không hay xảy ra.

Đúng lúc đó, giọng nói nhẹ tênh của Đỗ Phồn vang lên.

“Em có thể không tin người đó được không, Apollo?”

Nhận ra điều bất thường của vợ mình, Apollo có linh cảm chẳng lành.

Không để cho anh kịp nói điều gì, Đỗ Phồn đã gỡ đôi tay của Apollo trên người cô ra. Chậm rãi quay về phía thần Mặt Trời, giọng nói của cô như người mất hồn:

“Không phải chỉ là trùng tên thôi sao? Không phải là tập tục đặt tên của dòng họ sao?”

“Apollo, tại sao bố mẹ em lại không đến? Không phải anh đã bảo bọn họ đang đi du lịch không thể về được sao?”

“Hắn nói dối! Đỗ Phồn, hắn đang giam giữ bố mẹ em!” Phía sau lưng cô, giọng nói của Orion vang lên đầy tức giận.

Orion hát văng Ares cùng Hermes đang cản trở mình, anh nhanh chóng bước tới bên cô dâu. Bàn tay anh vung lên, khoảng không trước mắt Đỗ Phồn ngay lập tức hiện lên những hình ảnh mờ ảo.

Sau song sắt của một gian phòng nhỏ, hai người đứng tuổi đang ngồi gục mặt xuống. Cổ chân mỗi người còn có một sợi xích vàng gắn vào góc phòng.

Đỗ Phồn bật khóc. Cô đưa tay lên chạm vào hai người họ, giọng nói nghẹn ngào chưa xốt vang lên:

“Cha... Mẹ!”

Nghe thấy giọng nói ấy, hai người kia ngẩng mặt. Gương mặt già nua quen thuộc của họ khiến Đỗ Phồn đau đớn!

“Đỗ Phồn! Đỗ Phồn!”

Nhìn thấy con gái, họ liều mạng đứng lên chạy về phía cô. Nhưng dây xích kia ngay lập tức khiến họ ngã sóng xoài trên mặt đất.

“Đỗ Phồn...” Mẹ còn đang cố đưa tay về phía cô.

Nhưng khi cô định đưa tay ra nắm lấy, thì ảo ảnh chợt biến mất sau làn ánh sáng vàng chói lòa.

Trước mặt cô chỉ còn gương mặt giận dữ của chú rể.

“Anh lừa em... Anh đã làm gì bố mẹ? Anh đã làm gì họ?” Đấm mạnh vào ngực Apollo, Đỗ Phồn vừa khóc vừa hỏi.

Trái tim Apollo ngập tràn đau đớn. Anh giữ tay cô, nói lớn:

“Anh chỉ làm những việc tốt cho chúng ta!”

Đỗ Phồn lắc đầu, bước chân cô dần lùi lại, cách xa con người đáng sợ trước mắt kia.

“Không... anh đã lừa em... anh lừa em...”

“Anh làm tất cả chỉ vì yêu em. Em cũng yêu anh mà, không phải sao? Đỗ Phồn? Không phải sao?” Giọng của thần Mặt Trời vừa đau đớn, vừa như van lơn.

Anh đã đến mức phải đi van xin tình yêu rồi sao?

“Ngươi nói cô ấy yêu ngươi sao?” Orion hừ lạnh.

Trong tay anh, một quả cầu thủy tinh màu tím đang lơ lửng. Tức giận ném nó xuống đất, quả cầu vỡ tan tành, còn hiện ra trước mặt mọi người là một đứa bé đang nhăn nhó vì đau đớn.

Đó chính là thần Ái Tình Eros!

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Các vị thần ngày càng xôn xao.

Xách cổ Eros, Orion gằn giọng đe dọa:

“Nói mau, Eros! Nói xem ngươi đã đưa cho Apollo thứ gì.”

Nhìn về phía Apollo đang nổi giận, Eros cắn môi. Cả hai kẻ này đều khó có thể đắc tội, hắn biết ăn nói thế nào đây?

“Nói mau!” Orion đã chìa mũi kiếm nhọn hoắt vào cổ thần Ái Tình. Một giọt máu đỏ tươi rơi xuống đất.

Cảm giác đau đớn trên cổ làm Eros run rẩy.

“Được được! Ta nói! Ta đã đưa cho Apollo tình được...”

Câu nói còn chưa hết, Eros đã lãnh trọn một quả cầu ánh sáng từ Thần Mặt Trời.

Lăn lóc trên sàn, Eros vội vàng đứng dậy, chạy nhanh về phía cửa rồi biến mất.

“Tình... được?” Đố Phồn không hiểu.

“Là thứ thuốc khiến cho người ta yêu điên cuồng người đầu tiên nhìn thấy. Nói cách khác, hấn dùng thứ đó để chiếm đoạt tình yêu của em!” Mũi kiếm của Orion chạm xuống đất. Mặt đất ngay lập tức nứt ra một rãnh lớn.

Tất cả mọi chuyện đã bị vạch trần rồi, còn gì để nuôi tiếc nữa đây.

Rất nhanh chóng, vầng hào quang của Apollo hiện lên rõ ràng, đỏ rực! Anh đã trở lại hình dáng thần thánh của mình.

Những mũi tên của Apollo bay như mưa tới Orion.

Đưa kiếm lên chống đỡ, Orion cũng nhanh chóng trả đòn.

Từng luồng ánh sáng tím sắc như dao hướng về phía thần Mặt Trời.

Giữa cơn giận của hai kẻ cuồng tình, tiệc cưới nhanh chóng trở nên đổ vỡ hỗn loạn.

Những luồng sáng vàng – tím vẫn liên tiếp lao về phía đối diện. Giữa vầng hào quang đỏ rực, ánh mắt Apollo lộ đầy sát khí. Đối diện anh, Orion cũng tràn ngập tức giận. Vầng hào quang màu tím của cậu ngày càng thẫm lại.

Trong khi đó, Đố Phồn vẫn ngồi trên mặt đất. Thần thờ!

Mặc cho những hỗn loạn xung quanh, cô như chìm đắm trong nỗi đau của chính mình. Nước mắt tuôn dài trên khuôn mặt của người con gái ấy.

Là lừa dối sao?

Tất cả... đều là lừa dối sao? Tại sao?

Hình ảnh ấy đập vào mắt nữ thần Artemis.

Kéo căng cây cung bạc của mình, nữ thần Săn Bắn chĩa mũi tên sáng chói về phía người con gái kia.

“Tai họa... vốn dĩ nên bị diệt trừ!” Artemis khẽ nói.

Mũi tên bằng bạc lao vun vút về phía cô dâu. Hình ảnh ấy khiến cho hai người đàn ông đang dang đẳng sát khí cũng phải hoảng sợ.

“Không!” Apollo và Orion đồng thanh hét lên.

Nhanh như cắt, hai luồng sáng tím và vàng lao về phía Đố Phồn.

Cảm nhận được nguy hiểm, Đố Phồn quay lại. Mũi tên đang ngày một lao gần về phía mình khiến Đố Phồn không kịp phản ứng. Cô vội nhắm mắt lại!

Ngay lúc đó, một tiếng “phập” vang lên.

Mùi máu thoang thoảng trong không gian. Cả gian phòng lại trở nên tĩnh lặng.

Rõ ràng là mũi tên đã đâm vào người, nhưng tại sao Đố Phồn lại không cảm thấy đau đớn?

Từ từ mở mắt, cô nhận ra bóng lưng cao lớn đang đứng chắn trước mặt mình.

Mái tóc vàng rực ấy...

Mùi hương nồng gió thoang thoảng...

“Không!” Cô đau đớn hét lên, đỡ lấy Apollo đang ngã khụy xuống.

Anh đã lừa cô, nhưng bây giờ anh lại sẵn sàng nhận lấy một mũi tên để cứu sống cô.

Tại sao?

Bàn tay nhuộm máu của Apollo chạm nhẹ lên gương mặt đầm nước mắt của Đỗ Phồn. Giọng anh yếu ớt:

“Đỗ Phồn...ta...xin lỗi!”

Thảm kịch của lễ cưới khiến cả không gian chìm trong yên lặng.

Artemis thần thờ. Orion cũng thần thờ. Tất cả mọi người đều không tin vào mắt mình.

Ngay lúc đó, tiếng cười lạnh vang lên phá tan sự im lặng.

Một bóng dáng màu đen bước về phía Đỗ Phồn. Mái tóc màu đen dài bay theo gió. Hơi thở lạnh lẽo đang ngày càng gần cận.

“Màn bi kịch này, cũng nên chấm dứt rồi, các cháu của ta!”

Sau câu nói ấy, cả căn phòng chìm vào một khoảng tối đen.

Trong mơ màng, Đỗ Phồn cảm thấy mình ngã vào một vòng tay lạnh giá. Một đôi môi lạnh lẽo chạm vào cổ cô.

Đau quá!

Cái chạm nhẹ ấy đủ để Đỗ Phồn đau điếng người.

“Đến lúc về nhà rồi.”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên trong không gian tối đen như mực.

Trong bóng tối, các nữ thần số mệnh Moirai đang mỉm cười.

“Linh hồn cô mang trong mình, tưởng là của cô, nhưng hóa ra lại không hoàn toàn thuộc về cô...”

Lời tiên đoán ấy...rốt cuộc có ý gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ngoại Truyện Hades (Part 1)

Chuyện khó đoán nhất trên thế gian này, vẫn là ái tình.

Chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian này, chính là được ta được gặp em, được yêu em.

Chuyện đau đớn nhất trên thế gian này, lại là...ta yêu em, nhưng em lại nhất quyết không yêu ta, liều mạng từ chối ta.

Cuộc đời ta trải qua nghìn năm, ngoài chết chóc, ngoài tăm tối, ngoài sự nguyên rủa, thì ánh sáng duy nhất, chính là em.

Dưới đáy cùng của nơi sâu thẳm đầy tội lỗi này, ta đã từng nghĩ, giả như ngày ấy ta đứng lên trần gian, thì phải chăng ta sẽ không gặp em, phải chăng em sẽ không bị đau khổ, mà cả ta cũng không bị giày vò thế này.

Em không yêu ta, ta biết chứ.

Nhưng khi ta nhìn thấy em giữa cánh đồng hoa dại ấy, khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của em, tại sao ta lại cảm thấy thời gian như ngừng quay vậy.

Nếu khi ấy, ta không bước tới, em cũng không nhìn thấy ta, thì phải chăng kết cục của chúng ta sẽ là muôn đời muôn kiếp không gặp gỡ?

Có lẽ em đã quên rồi...khi đó, em mới chỉ mang hình dáng một thiếu nữ 15, 16 tuổi...Em nhìn thấy ta, hay có lẽ là thương hại cho vẻ mặt u sầu bi thương của ta, đã hái tặng ta một bông hoa hồng. Nhưng khi ta vừa cầm vào nó, bông hoa ấy đỏ thắm đã hóa thành màu đen đáng sợ.

Phải chi em sợ mà bỏ đi, phải chi em nhận ra ta là chúa tể của sự chết chóc,...thì có lẽ ta sẽ buông tay em ngay giây phút ấy.

Nhưng em lại hồn nhiên mà nói:

“Hoa hồng đen, không phải cũng đẹp sao?”

Lần đầu tiên ta nhận ra rằng, màu sắc của bóng đêm thì ra cũng đẹp như vậy.

Có lẽ từ giây phút ấy, số mệnh của ta với em đã buộc chặt vào nhau rồi. Em không thể dứt ra, mà ta lại càng không bao giờ buông bỏ.

Ta mất ba năm, tốn bao công sức để cho những bông hoa hồng đen có thể nở hoa dưới âm phủ. Xứ sở của ta, ngoài máu, ngoài tiếng than khóc, ngoài nước mắt, cuối cùng cũng có sự sống.

Bao đêm dài, ta ở đáy của vực sâu nhìn lên trần gian tươi đẹp kia, thầm hỏi em đang làm gì, em đã lớn thế nào rồi. Ta còn bao lần tưởng tượng xem nếu gặp em, ta sẽ nói gì, em sẽ trả lời ra sao.

Nhưng... Em không yêu ta, ta biết chứ...

Ta nhìn thấy nỗi sợ hãi cùng ghê tởm trong mắt của em khi chứng kiến lời cầu hôn của ta.

Chiếc nhẫn hoa hồng đen ấy, em không nhận.

Bông hoa hồng đen bất tử ấy, em không nhận.

Em ghê sợ ta! Ta biết!

Một kẻ như ta, một kẻ mang trên mình đầy oán hận từ những linh hồn người chết, một kẻ mang vết sẹo của sự nguyên rủa, một kẻ định sẵn sẽ không bao giờ có hạnh phúc...

Một kẻ như ta...chưa bao giờ đòi hỏi bất cứ điều gì.

Ngai vị kia, ta nhường cho em trai, chưa bao giờ tranh giành.

Ngay cả khi bị đẩy xuống nơi đau khổ ấy, ta cũng chưa bao giờ oán trách.

Nhưng, ta cần em.

Thứ duy nhất ta mong muốn trong cuộc đời này, chỉ có em.

Liều mạng bất cóc em về địa phủ, ta đau đớn khi hằng ngày phải chứng kiến sự xa lánh, ghê lạnh của em, đau đớn khi nhìn những giọt nước mắt của em lăn dài trong đêm tối.

Ngay cả khi Demeter đòi lại em, ngay cả khi em được trở về với trần gian, ta vẫn là buông tay không được.

Ta dùng thủ đoạn bí ối để lừa em, lừa em ăn bốn hạt lúa của địa phủ.

Trời đất vốn đã định sẵn, ăn đồ của địa phủ, sẽ mãi là người của địa phủ.

Vậy nên, ta có bốn tháng trong một năm để ở bên em.

4 tháng...122 ngày...2928 tiếng...175 680 phút...

Một năm, ta chỉ có ngần ấy thời gian hạnh phúc.

Nhưng đó chỉ là hạnh phúc của riêng ta.

Em không yêu ta...ta biết chứ!

Nhưng ta không ngờ rằng, em lại bỏ trốn.

Năm đó, khi Apollo xuống địa phủ náo loạn để tìm linh hồn của người yêu, em đã nhân cơ hội ấy...trốn chạy khỏi ta.

Linh hồn của em đã lẫn vào ánh sáng của thần Mặt Trời...trốn chạy khỏi ta.

Ngay cả thứ hạnh phúc duy nhất của ta, tia sáng duy nhất trong cuộc đời của ta, em cũng nhẫn tâm lấy mất.

Nhưng ta...vẫn là buông tay không được!

Ngàn vạn lần, vẫn là buông tay không được!

Em không yêu ta, ta biết chứ!

Nhưng lần này...em thua rồi!

Cuối cùng cũng tìm thấy em rồi...Persephone!

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mộng Mị

Trong con mộng mị, Đỗ Phồn thấy mình đứng trong một màn sương mờ ảo, phía trước chẳng thấy đường đi, phía sau chẳng có đường lui.

Trong màn sương đặc quánh ấy, cô cảm giác rõ ràng rằng: ở nơi này, ngay lúc này, có một ai đó đang ở cùng với cô.

Không gian mờ mịt, nhưng vắng lặng, tiếng hơi thở nhẹ của người đó vẫn vang lên bên tai Đỗ Phồn.

“Vụt!”

Một bóng đen vừa lướt qua trước mặt Đỗ Phồn, nhanh tới nỗi cô còn chưa kịp nhìn rõ, thì bóng dáng ấy đã mất hút trong làn sương mờ mịt bốn phía. Bên cạnh cô chỉ còn thoang thoảng mùi hương hoa hồng dịu dịu.

Trực giác mách bảo cho Đỗ Phồn biết, người ở cùng cô lúc này là một người phụ nữ.

Vẫn là tốt hơn ở cùng đàn ông!

Lúc này, Đỗ Phồn liếc mình đánh tiếng:

“Ai đó?”

Không có âm thanh đáp lời. Vẫn chỉ có tiếng thở nhẹ cùng mùi hoa hồng thoang thoảng.

“Ai đó?” Đỗ Phồn hỏi lần nữa. Lần này, giọng của cô trở nên rõ ràng hơn.

Vẫn là một khoảng im lặng...

“Ai...” Còn chưa nói hết câu, cô đã cảm giác một bàn tay lạnh lạnh phủ lên miệng mình. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, thì cô đã bị kéo lùi về phía sau.

Người phía sau không nói câu gì, Đỗ Phồn cũng không thể quay lại nhìn mặt, vì bàn tay mảnh khảnh ấy vậy mà lại đang giữ cô rất chặt.

Ánh mặt cô chỉ có thể nhìn thấy phía trước, dường như trước mắt...vẫn là một màn sương trắng ki ảo trải dài đến vô tận...

Không! Không phải!

Không hoàn toàn là một mảng sương trắng.

Trong làn sương ấy, cô dường như thấy một bóng đen cao lớn.

Bóng đen kì dị ấy đi tới đâu, làn sương tự động tản ra.

Dần dần, Đỗ Phồn cũng có thể nhìn rõ phần nào hình dáng trước mặt, bởi lẽ...bóng đen ấy...đang lao nhanh hơn về phía cô và người sau lưng...

Đó là...một người đàn ông! Người đàn ông mặc đồ đen, với mái tóc dài che gần hết khuôn mặt.

Trông có chút gì đó...thật đáng sợ!

Trong đầu Đỗ Phồn như chợt lóe lên điều gì đó!

Phải rồi!

Ấu phục màu đen...

Tóc dài bay trong làn tuyết...

Bóng dáng này quen lắm...rất quen! Vì hình như cô cũng đã nhìn thấy hình bóng gần giống như thế ở...

Ngay lúc Đỗ Phồn tưởng rằng mình có thể nhớ ra rồi, thì suy nghĩ của cô ngay lập tức bị cắt đứt, vì cô cảm giác được mình...đang rơi!

Đỗ Phồn cảm nhận người phía sau ôm chặt lấy mình, cả cô và người đó cũng rơi vào một không gian đen tối tưởng như sâu vô tận.

Trước mắt cô, khoảng không gian trắng mờ kia đang xa dần...xa dần...

Nhưng trước khi nó biến mất khỏi tầm mắt Đỗ Phồn, thì hiện lên trên khoảng trắng đó lại là một khuôn mặt bị mái tóc che mất phần nửa, chỉ để lộ ra... đôi môi nhợt nhạt cùng với nụ cười nửa miệng đáng sợ.

Cùng lúc đó, người phía sau Đỗ Phồn dường như rất sợ hãi. Cô có thể cảm nhận được đôi tay người ấy ôm lấy mình chặt hơn, từng con từng con run rẩy trên da thịt người đó truyền sang người cô.

Cho tới khi hai người rơi xuống một thứ như tấm nệm êm mượt, Đỗ Phồn mới ý thức được là cô lại đang ở một không gian khác rồi!

“Tách!” Một tiếng búng tay vang lên.

Không gian bừng sáng trong ánh nền nhàn nhạt!

Lúc này Đỗ Phồn mới nhìn rõ người đã kéo mình chạy nãy giờ.

Quả nhiên! Đúng là một cô gái!

Một cô gái trẻ hơn cô. Và rất đẹp. Nét đẹp trong veo dễ vỡ như pha lê, khiến cho người ta không nhìn được mà muốn cướp đoạt, nhưng cũng muốn nâng niu.

Đôi mắt long lanh nước của cô bé rụt rè nhìn vào Đỗ Phồn, rụt rè nói:

“Chào chị, tôi là...Persephone.”

Như nhận ra sự nghi hoặc trong mắt Đỗ Phồn, cô bé ngập ngừng nói tiếp:

“Nơi này là...tiềm thức của chị!”

Khoan đã! Persephone?

Không phải là...cô dâu của địa phủ hay sao?

Cô dâu của địa phủ? Vợ của Hades?

Nhưng tại sao lại...ở trong tiềm thức của cô?

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chân Tướng?

Vậy là giờ Đỗ Phồn đang ở trong tiềm thức của chính mình, hay nói cách khác, cô đang mơ thấy tiềm thức của chính mình.

Mất một lúc lâu, Đỗ Phồn mới tiêu hóa được hết lời Persephone vừa nói. Mốc nói những sự việc vừa rồi với nhau, cô như ngộ ra điều gì.

Phải rồi!

Âu phục màu đen.

Mái tóc dài tung bay trong gió.

Nụ cười nửa miệng...

“Người vừa rồi... là Hades sao?” Đỗ Phồn nghi ngờ hỏi.

Nhắc tới cái tên ấy, Persephone run nhẹ.

“Phải!”

“Nhưng tại sao hấn lại ở trong tiềm thức của tôi?” Đỗ Phồn không thể hiểu nổi.

“Chúa tể âm phủ có khả năng xâm nhập vào những giấc mơ của kẻ hấn muốn!” Persephone giải thích.

“Nói cách khác, trong hiện thực, chị đang ngủ, còn hấn đang ở bên cạnh chị.”

“Khoan đã! Hấn ở cạnh tôi? Vậy tôi đang ở đâu?”

“Âm phủ!” Hai tiếng ấy như sét đánh ngang tai Đỗ Phồn.

Vậy hóa ra, vòng tay cô ngã vào trước lúc hôn mê, cùng nụ hôn đầu nhói ở cổ lúc đó, chính là của Hades.

“Màn bi kịch này cũng đến hồi kết thúc rồi, các cháu của ta.” Đó là giọng nói động lại trong tâm trí Đỗ Phồn trước khi cô bất tỉnh.

Vậy ra, mọi việc đều nằm trong dự liệu của kẻ đó. Hay phải chăng, chính hấn đã bày ra màn thảm kịch trong lễ cưới của cô?

Có thể đúng, mà cũng chưa chắc!

Trong đầu còn rất nhiều nghi hoặc, Đỗ Phồn đành hỏi Persephone:

“Tại sao cô lại ở trong tiềm thức của tôi?” Đây cũng là điều mà Đỗ Phồn thắc mắc hơn cả.

“Cô... không nhớ gì về những chuyện kiếp trước sao?” Persephone ngập ngừng nhìn cô.

Đỗ Phồn lắc đầu. Kiếp trước gì chứ. Đến những chuyện kiếp này cô đã quen hơn phân nửa.

Về áy náy động rõ trong đôi mắt nâu ngọt ngào của Persephone. Hơn ai hết, nàng biết tất cả những chuyện gì đã xảy ra với Đỗ Phồn, vì trong kiếp này, nàng chưa bao giờ rời cô gái ấy cả.

Nhưng...

Apollo là ân nhân của nàng, là người đã gián tiếp giúp nàng thoát khỏi âm phủ. Khi nàng lặn vào ánh sáng của thần Mặt Trời, Apollo lẽ nào không biết sao? Chẳng ta biết, nhưng đã im lặng. Và điều đó làm nàng biết ơn.

Vì vậy...

“Em... vô tình gặp được chị trong lúc lên trần gian. Chị biết đấy, một năm tôi có tới 8 tháng ở trần gian. Em thấy chị hợp, nên đã... lặn vào tiềm thức của chị.”

Có điều đơn giản như vậy sao?

Đỗ Phồn càng thấy rối rắm.

“Nhưng tại sao sống cùng Hades cả nghìn năm rồi, giờ em mới chạy trốn?”

“Hấn...” Nước mắt tràn trên đôi gò má tròn mịn của Persephone.

“Nghìn năm rồi, hấn dùng đủ mọi cách giam giữ em. Đã từng có lúc, em bị hấn nhốt trong phòng tối, bị hấn xích lại, bị hấn lừa gạt...”

“Sau đó, hấn muốn em... sinh con cho hấn.”

“Ăn đồ của Âm phủ sẽ trở thành người của âm phủ. Mang thai đứa con của âm phủ sẽ vĩnh viễn phải ở lại âm phủ. Đó là mưu kế của hấn.”

“Hấn đã lừa em một lần, khiến em phải sống chung với hấn 4 tháng một năm.”

“Giờ hấn lại muốn em mãi mãi không thể rời khỏi nơi tăm tối đó.”

“Hấn là kẻ điên, là tên bỉ ổi, kẻ cuồng dại. Em hận hấn.” Đôi mắt long lanh nước của cô bé ánh lên nỗi thù hận.

“Sức mạnh của em không thể kháng cự lại hấn, khó khăn lắm em mới có cơ hội chạy trốn. Vì vậy, đời đời kiếp kiếp em sẽ không để hấn tìm ra mình. Em vĩnh viễn không muốn ở cùng với hấn.” Giọng nói của Persephone đầy cương quyết.

“Vì vậy...em cầu xin chị, hãy giúp em. Chỉ cần hán không thể tách em ra khỏi tiềm thức của chị, hán sẽ không còn cách nào khác, phải trả chị về với trần thế. Em xin chị...Đỗ Phồn” Nữ thần mùa xuân quỹ rạp xuống trước mặt, khiến Đỗ Phồn bối rối vô cùng.

“Nhưng...em cũng thấy, sức mạnh của Hades khủng khiếp như vậy, làm sao chị có thể chống lại được hán?” Đỗ Phồn bị dọa.

“Chỉ cần...chị cần chị không ăn đồ âm phủ, cũng không sinh con cho hán, thì Hades sẽ chẳng còn cách nào giữ được chị. Người trần ở Âm phủ vốn là điều trái phép, nhất định Apollo và Zues sẽ tìm cách cứu chị ra.” Persephone quả quyết.

Sinh con cho Hades sao? Đừng dọa cô như vậy chứ!

Khi Đỗ Phồn còn đang bối rối, cảm giác đau nhói bỗng truyền đến đôi môi của Đỗ Phồn.

Cảm giác ấy...y hệt như lúc Hades chạm môi vào bàn tay của cô.

Hán là...đang hôn cô sao?

Dần dần, Đỗ Phồn thấy hình ảnh của Persephone mờ dần, còn cô thì đang bị một lực vô cùng mạnh kéo mình ra khỏi không gian ấy.

Tiếng nói cuối cùng cô nghe được từ Persephone là: “Tuyệt đối không được ăn đồ của hán, không được sinh con cho hán.”

Nhìn thấy Đỗ Phồn biến mất, nước mắt Persephone lại tuôn rơi.

Làm thế nào cô ở trong tiềm thức Đỗ Phồn, Persephone đã nói dối.

Làm thế nào để không bị giữ lại âm phủ, Persephone cũng chỉ nói có một nửa.

Trở thành người của địa ngục, còn một cách khác, đó chính là cái chết!

Hades đã phát điên, còn nàng...cũng bị hán làm cho sợ đến phát điên rồi!

“Đỗ Phồn...em xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chuyện Ngàn Năm Trước Dưới Địa Phủ

Địa phủ vốn có những giới luật rất nghiêm ngặt:

Người sống không thể xuống, người chết không thể đi.

Linh hồn muốn rời đi nhất định sẽ bị trừng phạt.

Người sống muốn tìm đến thế nào cũng phải trả giá.

Tất nhiên, những giới luật trên không thể áp dụng với thần tiên. Bởi lẽ ngoài Hermes – thần đưa tin và Persephone – cô dâu của địa phủ, Hades vốn dĩ không đón chào bất kỳ kẻ họ hàng nào từ Olympus hay Atlantis.

Người ngoài thường nghĩ, ra là vị chúa tể Âm phủ vẫn bất hòa về việc phân ngại từ hàng thiên niên kỷ trước.

Sử sách của Olympus có ghi chép lại rằng...

“Nữ thần đất mẹ Gaia kết hôn với thần bầu trời Uranus, sinh ra rất nhiều con cái, cả thần thánh lẫn quái vật.

Trong số quái vật bà sinh ra có cả những gã khổng lồ 1 mắt – Cyclops và Dị nhân to lớn – Titans. Những đứa con quái gở đó khiến cho Uranus rất ghét và thần đã tống các Cyclops xuống ngục Tartar, nơi sâu thẳm cùng cực dưới lòng đất.

Gaia hoàn toàn bất bình trước cách xử sự của chồng, bà tìm cách xúi giục đám con Titans chống lại bố, nhưng ko đứa nào dám. Cuối cùng, 1 Titan to

lớn là Cronos đứng ra nhận làm việc tày đình đó. Được mẹ giao cho 1 lưỡi hái, Cronos chờ khi Uranus ngủ say, ra tay chém chết cha mình. Máu của Uranus chảy lênh láng, tạo ra vô số những quái vật gồm ghê, nhưng khi chảy xuống biển, dòng máu ấy lại sinh ra 1 nữ thần xinh đẹp tuyệt đỉnh, đó là nữ thần sắc đẹp Aphrodite.

Giết cha, nắm quyền cai trị, thế nhưng Cronos vẫn chưa thể yên tâm, thần vẫn lo sợ 1 ngày nào đó chính những đứa con của mình sẽ lật đổ mình, như chính thần đã giết Uranus. Vì vậy, khi kết hôn với em gái mình là nữ thần Rea, Cronos rất lo sợ, mỗi khi Rea sinh được đứa con nào, Cronos liền nuốt ngay vào bụng, 5 đứa con đầu là nữ thần bếp lò Hestia, nữ thần mùa màng Demeter, nữ thần Hera, thần địa ngục Hades và thần biển Poseidon đều bị nuốt ngay khi vừa chào đời khiến Rea hết sức đau lòng. 1 lần nữa nàng lại mang thai, lần này với lời khuyên của đất mẹ Gaia, sau khi sinh đứa con trai út, Rea đánh tráo đứa bé với 1 tảng đá và đã lừa được Cronos, đứa bé đó chính là thần Zeus.

Chẳng bao lâu Zeus đã trở thành 1 chàng trai cao lớn khỏe mạnh. Lúc này, Gaia – bà nội Zeus, và Rea – mẹ Zeus, giao cho chàng sứ mạng giải cứu các anh chị em bị nuốt. Zeus tìm đến Methis, nữ thần thông thái. Được Methis bày cách, Zeus lừa được Cronos uống 1 lọ thuốc bí hiểm, khiến thần nôn ra hết những gì trong bụng, kể cả hòn đá xưa kia. Cứu được các anh chị, anh em Zeus tập trung về đỉnh Olympus và thần tiếp tục giải thoát cho các Cyclops với ý định lật đổ thần Cronos.

Đất mẹ Gaia giận dữ khi biết cháu nội bà muốn lật đổ con trai bà, như xưa kia con trai bà đã giết chồng bà. Nhất quyết ko để chuyện đó tái diễn, Gaia phái các con là những Titans hùng mạnh tấn công Olympus. Nhưng các Cyclops khéo tay đã phản bội mẹ, rên cho anh em Zeus nhiều vũ khí lợi hại, Zeus được vũ khí là gậy ánh sáng và sấm chớp, Hades được mũ tàng hình, còn Poseidon thì có đinh ba giông tố.

Cuộc chiến Titans vs Olympus diễn ra vô cùng ác liệt, cuối cùng các Titans bị vây chặt và fải đầu hàng, Zeus giam chúng cùng Cronos mãi mãi ở ngục Tartar.

Từ đó Zeus trở thành vị thần tối cao, thần lấy chị gái là Hera làm vợ chính thức. Zeus cai quản bầu trời và mặt đất, giao địa ngục và đại dương cho 2 anh trai là Hades và Poseidon quản lý.

Trong 2 chị gái còn lại của Zeus, nữ thần Demeter trông coi mùa màng và hoa trái, trong khi nữ thần Hestia là chị cả nhưng ko có vị trí gì nổi bật trên đỉnh Olympus, nguyên do là ban đầu Hestia cũng có ghế trong 12 vị thần tối cao, nhưng nàng đã nhường ghế cho thần rượu nho Dionysos, và từ đó Hestia ko còn được nhắc đến nhiều trong thần thoại Hy Lạp nữa. Còn người anh trai Hades của Zeus cai quản địa ngục nên không có ghế trên đỉnh Olympus.”

Cả âm phủ không kẻ nào dám nhắc tới chuyện này. Chỉ có mình Hades biết rằng, hắn chưa bao giờ thèm khát tranh giành cái vương vị của những đứa em đứa cháu đầy tham vọng kia. Hắn thích ngồi đó, tại đáy sâu của vực thẳm, cười nhạo nơi tầng cao mây phủ đầy xảo trá và lọc lừa kia.

Chỉ có cái chết là sự thật, chỉ có nỗi đau khổ là không thể quên đi, chỉ có những âm thanh oán giận than khóc mới là bản nhạc đẹp đẽ nhất cuộc đời này.

Vương vị chưa bao giờ là thứ Hades cần.

Nhưng ai nói chúa tể của địa phủ không có ham muốn?

Hades sống tới mấy ngàn năm qua, thứ duy nhất hắn coi trọng chỉ có một – chính là nữ thần được mọi cõi biết tới như “cô dâu của địa phủ” – Persephone.

Điều đó đồng nghĩa với việc, nàng ta là tử huyệt của Hades.

Cũng đồng thời nên hiểu rằng, động tới Hades, cùng lắm là mất mạng.

Nhưng dám mang Persephone đi, thì ngay tới linh hồn để tái sinh chắc chắn cũng không còn.

Lòng son, thủ đoạn, Hades không từ một điều gì để giữ nàng bên mình.

Thậm chí, thần Ái Tình Eros cũng không thể giải thích nổi. Mũi tên của hắn chưa bao giờ xuyên xuống được địa ngục kia, chứ đừng nói gì tới việc ép chúa tể âm phủ trở nên điên cuồng vì một cô gái.

Một năm Hades có bốn tháng kề cận người vợ của mình, nhưng chưa bao giờ hắn hài lòng vì điều đó.

Nghìn năm còn ngần ngừ, nói gì tới bốn tháng?

Vì vậy, chiêu bài cuối cùng của Hades chính là ép Persephone sinh con.

Đám cưới với nữ thần mùa xuân đã qua đi hàng chục thế kỷ, nhưng thậm chí Hades chưa bao giờ ngủ chung giường với vợ mình.

Hắn đã ngây thơ mà nghĩ, hắn có thể khiến cho nàng yêu hắn. Vì vậy, hắn thậm chí chưa bao giờ ép buộc nàng.

Nhưng Persephone hết lần này tới lần khác tìm cách chạy trốn, làm cho tính nhẫn nại vốn không có nhiều của Hades đã hết tới cạn kiệt.

Muốn nàng ở lại mãi mãi, chỉ có một cách: khiến nàng mang thai con của hắn.

Ăn đồ của âm phủ, trở thành người âm phủ.

Mang thai con của chúa tể âm phủ, đòi đòi kiếp kiếp đừng mong có thể rời đi khỏi địa ngục.

Trong cái đêm của định mệnh ấy, Hades cưỡng đoạt Persephone. Sự khát máu và cuồng loạn của chúa tể âm phủ vốn đã bùng lên mạnh mẽ. Thậm chí, hắn còn nói:

“Bốn tháng còn dài, nàng nhất định sẽ mang thai con của ta.”

Bi kịch vốn đã tồn tại, nay lại chất chồng.

Quyết định bỏ trốn của Persephone càng thêm nung nấu.

Cuối cùng, thần số mệnh cũng thương xót cho nàng.

Apollo xuống âm phủ náo loạn tìm linh hồn nàng Daphne. Hades đứng đứng. Còn nàng thì có cơ hội chạy trốn.

Vốn dĩ Daphne không chết, linh hồn nàng nằm ngoài vòng tái sinh của Hades nắm giữ.

Nhưng nàng hóa thân thành hoa nguyệt quế. Persephone là nữ thần của mùa xuân, của các loài hoa, đương nhiên nàng biết Daphne ở đâu.

Lấn vào trong ánh sáng của Apollo, Persephone ôm hy vọng rất mong manh, bởi Apollo có thể tố giác nàng bất cứ lúc nào.

Chẳng ai muốn động chạm tới chúa tể âm phủ.

Nhưng Apollo đã cố tình, hoặc bị tình yêu làm lu mờ ý chí, cho nên, chàng im lặng rời khỏi âm phủ.

Lên tới trần gian, Persephone lần theo mùi hương nguyệt quế. Mất cả trăm năm, cuối cùng nàng cũng tìm được chuyển thể của Daphne. Hades dù muốn cũng khó có thể làm hại tiên nữ ấy, bởi đằng sau nàng là hoàng tử của Olympus, là hoàng tử của Atlantis.

Gần như bằng tất cả quyền phép của mình, Persephone giấu diếm linh hồn của mình trong một góc nhỏ bé nhất của tiềm thức Daphne.

Hades, lần này ta sẽ không bao giờ trở về!

Nhưng nữ thần mùa xuân quên rằng, tình yêu có thể khiến người ta việc gì cũng dám làm, mà nhất lại là kẻ cuồng ngạo như Hades!

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tỉnh

Bồng bênh...

Lên đèn...

Đỗ Phồn có cảm giác như cả thể xác lẫn tâm hồn mình đang trôi về một nơi nào xa lắm.

Cảm giác tê nhẹ làm cô dần dần thanh tỉnh.

Mở mắt, cô thấy trên đầu là những hộp sọ hốc hác ghê người.

Là mơ, nhất định là mơ rồi!

Tỉnh lại là hết thôi, tỉnh lại là hết thôi... Cô tự nhủ với lòng mình như vậy.

Cho nên... nhắm mắt, lại mở mắt.

Nhưng lúc này, không chỉ là nhìn nữa, mà cô còn đang nghe thấy tiếng than khóc oán hận từ bốn bề vọng lại.

Vẫn chưa tỉnh sao?

Nhắm mắt, lại mở mắt.

Lần này, cô nhận ra rằng mình còn đang gói trên một thứ giống như da thịt, nhưng...lạnh lạnh.

Đỗ Phồn hoảng hốt bật dậy.

Cô nhận ra mình đang ngồi trên thuyền, và chiếc thuyền đang nhẹ trôi theo dòng sông.

Nhưng...thứ này được gọi là “sông” sao?

Thứ nước màu đỏ lờ lợ.

Những đầu người với đủ biểu cảm kinh hoàng trôi qua mạn thuyền khiến Đỗ Phồn run rẩy.

Những tiếng than khóc không biết từ góc ngách nào vẫn tràn ra chiếm khứ không gian.

Thật là...quá mức dọa người!

“Các sinh linh địa phủ đang đón chào sự trở về của người, hoàng hậu Persephone!” Giọng nói già nua run rẩy khê vang lên từ sau lưng Đỗ Phồn.

Bị giật mình, cô ngạc nhiên quay lại.

Nhưng trước khi nhìn thấy vóc dáng gầy yếu xương xẩu của người lái đò Charon, Đỗ Phồn đã nhìn thấy một bóng dáng ám ảnh cô từ giấc mộng ban này.

Hades đang ngồi sau lưng cô, mái tóc đen xõa dài qua vai. Hắn không nhìn Đỗ Phồn, mà hướng mắt về phía mặt sông Acheron. Bàn tay trắng bệch của chúa tể âm phủ đang thông thả buông xuống vòn lấy dòng chảy của con sông đau khổ.

Chẳng lẽ vừa rồi...thứ “nệm thịt” mà nàng gói đầu lên...lại chính là...Hades?

“Mừng nàng trở về nhà!” Giọng Hades lạnh lạnh.

Nàng? Hắn đang nói để Persephone nghe sao?

Không thể ở nơi quỷ dị này được! Nhất là ở cùng một kẻ nguy hiểm như Hades!

Suy nghĩ cương quyết ấy khiến Đỗ Phồn liếc mình cất tiếng:

“Hades, tôi nghĩ ngài có chút nhầm lẫn gì đó. Tôi không phải...”

Còn chưa nói hết câu, lời nói của Đỗ Phồn đã bị đánh gãy bởi Hades:

“Thế xác nào cũng không quan trọng. Nàng vốn biết ta coi trọng cái gì mà, Persephone.”

Ánh mắt bén nhọn của Hades khiến Đỗ Phồn cảm giác như có một dòng điện chạy dọc sống lưng. Tận sâu thẳm trong mình, Đỗ Phồn cảm thấy một sự run rẩy. Đó là chính là nỗi sợ của Persephone!

“Nếu nàng còn không chịu ra khỏi đó, thì tất cả những việc chúng ta còn đang làm dang dở, ta sẽ tiếp tục làm...trên...thể xác này!” Giọng nói chậm rãi, lời lẽ nhẹ nhàng, nhưng lại đáng một đòn mạnh mẽ vào tâm thức của Đỗ Phồn.

Chuyện còn đang làm dở?

Đó chẳng phải là...

“Địa ngục của ta, cũng đến lúc cần có người thừa kế rồi!”

Chính là như vậy! Hades muốn bắt chấp mà cưỡng ép Đỗ Phồn sinh con với hắn.

Không! Đúng hơn là cưỡng ép Persephone.

“Ăn đồ của âm phủ, trở thành người âm phủ

Mang thai con của chúa tể âm phủ, cả đời phải ở lại âm phủ.”

Tình yêu...chính là thứ khiến cho người lý trí nhất cũng có lúc trở nên điên rồ.

Chương 28: Thời Hạn

Ta cho em ba ngày, Persephone. Thân xác của em ở ngay gian phòng bên cạnh.”

“Đừng để ta phải nổi giận, vì ta không biết bản thân sẽ làm nên chuyện gì với thân xác của cháu dâu đâu.”

“Persephone, chờ đợi tình yêu của em, ta có thể đợi được ngàn năm, vạn năm, nhưng nếu phải xa em, mỗi khắc mỗi giây đều là đau khổ.”

Hades ném lại mấy câu nói ấy, rồi để Đỗ Phồn một mình trong căn phòng xa hoa ở một góc tối tăm nào đó của âm phủ.

Đỗ Phồn cảm thấy chúa tể Âm phủ vẫn còn nhẹ tay, vì hắn không thả cô vào một gian phòng đầy xương người như những không gian ngoài kia, cũng không nặng tay nặng lời một câu nào.

Kẻ ra...Hades cũng là một kẻ si tình...một kẻ si tình tới tội nghiệp.

Giống như...anh ấy!

Giờ đây, Đỗ Phồn mới có dịp ngồi lại tĩnh tâm suy nghĩ về thảm kịch trong lễ cưới của chính mình.

Vậy ra, tất cả đều là những lời nói dối.

Vậy ra, trước nay hạnh phúc của cô, niềm tin của cô được dựng xây trên sự giả dối lừa gạt.

Vậy ra, người cô yêu thật lòng không phải là anh, mà là Orion sao?

Nhưng tại sao...giờ phút này...cô lại nhớ anh tới vậy?

Nhớ da diết, nhớ đến nao lòng!

Anh...âu cũng là một kẻ si tình.

Vì si tình, cho nên lừa dối cô.

Vì si tình, nên liều mình bắt giữ cả cha mẹ cô.

Vì si tình, mà anh cũng lao ra đỡ lấy mũi tên chí mạng ấy cho cô.

Anh...là một kẻ si tình ngốc nghếch, làm cho cô yêu không nổi, ghét cũng không xong.

Chìm trong những suy tư, Đỗ Phồn không cảm nhận được sự trôi chảy của thời gian, hoặc là, trong nơi đây cùng tâm tối này, thời gian vốn dĩ chẳng tồn tại.

Chỉ cho tới khi Hades bung khay thức ăn vào phòng, cô mới giật mình, đưa ý thức bản thân trở về thời điểm hiện tại.

Phải rồi, giờ là lúc nghĩ cách để trốn khỏi nơi này, trước khi thời hạn 3 ngày kia kết thúc.

Cô không thể giao Persephone cho Hades, dù cho cô có khả năng đó, cô cũng không thể làm như vậy.

Sinh con cho chúa tể Âm phủ ư? Điều đó lại càng không thể!

Như vậy chỉ còn một cách...

Bỏ trốn!

Không biết Hades có năng lực đọc được suy nghĩ của người khác hay không, mà nhìn vẻ mặt của Đỗ Phồn, hắn buông một tiếng cười châm biếm.

“Ăn đi! Ăn vào nàng mới có sức mà chạy trốn!”

Ăn đồ của Âm phủ, trở thành người Âm phủ...

Vì thế, Đỗ Phồn cương quyết:

“Tôi không ăn!”

“Ồ?” Ánh mắt Hades như lóe lên một tia nhìn thích thú.

“Tôi không thể lặp lại sai lầm của vợ ngài.”

Ra là vậy! Hades cười khê!

“Nếu nàng nghĩ năng lực của nàng đáng để cho ta phải dùng thủ đoạn này, thì ta nghĩ nàng đã tự đánh giá mình quá cao rồi.”

“Ta chẳng việc gì phải lừa bịp nàng, vì chỉ cần khiến nàng mang thai, nàng sẽ vĩnh viễn phải ở lại nơi này.”

“Thức ăn này ta sai người mang từ trần gian xuống. Nếu muốn chạy về bên cháu trai ta, ít ra...nàng cũng cần phải có sức...”

Nói rồi, bóng đen của Hades tản dần ra, tan vào hư không, để lại một không gian trống vắng như lúc ban đầu, cùng với đĩa thức ăn đang bốc khói nghi ngút.

Biết người, biết mặt, chẳng biết lòng. Huống chi lòng Hades còn thâm sâu khó đoán như bóng đêm của địa ngục.

Tốt nhất là nên trốn đi, ở cùng ai cũng có thể, nhưng ở cùng chúa tể âm phủ, chính là cận kề sự chết chóc và tội lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Kẻ Đưa Tin

Ngày thứ nhất, Đỗ Phồn không ăn uống thứ gì, Hades mặc kệ.

Ngày thứ hai, Đỗ Phồn vẫn tuyệt thực, Hades vẫn không quan tâm.

Nhịn ăn vài ngày chẳng thể chết được. Chưa kể nếu Đỗ Phồn có chết, thì lại càng tiện cho hắn bắt giữ linh hồn của Persephone.

Hades càng không tin Đỗ Phồn có đủ khả năng để chạy trốn khỏi nơi này, vì toàn cõi địa ngục, có chỗ nào không nằm trong bàn tay hắn.

Đã hai ngày không thấy Olympus rục rịch cho một cuộc chiến, Hades cũng không thấy kỳ lạ. Ngai vị kia, là hắn nhường cho Zues và Poseidon. Hắn chưa động tay, lẽ nào các em trai đã dám nổi nóng?

Tất nhiên, để tránh phiền phức ngoài ý muốn, Hades đã cho đóng cửa địa ngục ba ngày này. Hắn không hoan nghênh kẻ nào tới, cũng không muốn thứ gì đổ lại vụn bay ra khỏi tầm tay hắn trong những ngày quan trọng này.

Nhưng trên đời này, kẻ có thể lên trời xuống bể, ngao du địa ngục mà không bị ngăn cấm, vẫn luôn có một. Hermes – kẻ đưa tin của các vị thần.

Vì thế, trong thần điện đầy tiếng than khóc trong lửa địa ngục, Hades đang ngồi thong thả uống trà, mặc cho thần đưa tin Hermes đang vô cùng sốt ruột.

“Hades, coi như cháu xin ngài. Apollo anh ấy sắp phát điên rồi.” Hermes khản hoảng. Nếu không phải Zues dùng đủ mọi cách ngăn cấm Apollo ra khỏi thần điện, thì quả thực anh đã xuống địa phủ nào loạn như nghìn năm trước.

Chiến tranh giữa các vị thần, rất có thể sẽ hủy diệt thế giới.

“Cháu đang đánh đổ ta sao? Hermes?” Liếc nhìn vị thần đưa tin, Hades nở nụ cười nhàn nhạt.

“Đỗ Phồn là cháu dâu của ngài. Ngài không thể...”

“Cô ấy mang trong mình linh hồn của vợ ta. Thề xác của ai ta không quan tâm, nhưng vợ ta, bắt buộc phải ở lại âm phủ này.” Hades lạnh lùng ngắt lời Hermes.

“Nếu cháu đến đây vì chuyện này, thì ta khuyên cháu hãy mau chóng rời khỏi, trước khi...ta nổi giận...” Những ngọn lửa trong thần điện bùng lên càng dữ dội hơn, như chứng minh cho vị chúa tể của bọn chúng sắp sửa nổi giận.

Hermes mím môi im lặng.

Liều mình xuống đây là quyết định của riêng cậu. Nếu Zues biết được, chắc chắn cậu sẽ bị xử phạt theo luật lệ Olympus.

Nhưng...

Cậu thì bị cha xử phạt, còn hơn nhìn người anh mà mình yêu quý nhất sống trong giày vò từng giây từng phút như vậy.

Cậu không thể chống lại Hades. Ngay cả Zues còn phải kiêng dè chúa tể địa ngục, thì cậu làm sao có thể?

Tuy nhiên, Hermes này quyết liều mình một lần!

Bất chợt, tiếng nói trong trẻo của thần Đưa Tin vang lên, xua đi những tiếng than khóc rợn người của bao cô hồn nơi địa ngục:

“Xin hãy cho cháu gặp cô ấy một lần, Hades.”

Hades nhướn mày, nhìn về mặt cương quyết của đứa cháu trai.

“Ngài biết cô ấy sẽ không tình nguyện đi theo ngài, xin hãy cho cháu nói với cô ấy vài lời, để cô ấy có thể quên hẳn Apollo. Như vậy thì cô ấy sẽ can tâm tình nguyện ở với ngài, còn anh trai cháu cũng bớt đau khổ vì một người phụ nữ không yêu mình.”

“Hades, xin ngài... Apollo với cháu là một người rất quan trọng, còn Đỗ Phồn... dù sao cũng chỉ là... người ngoài. Cháu sẽ không mang cô ấy bỏ trốn.”

“Cháu vốn dĩ không có khả năng làm vậy... Nếu có, ta sẽ thiêu đốt linh hồn cháu trong lửa địa ngục.” Tiếng cười trầm thấp của Hades vang lên. Chúa tể Âm phủ như đang nhạo báng sự hoảng hốt cùng sốt sắng của đứa cháu ruột kia.

Hades phất tay một cái, bóng dáng của Hermes mờ dần, rồi biến mất trong thần điện âm u âm đạm.

“Hermes, sao cậu lại ở đây?” Nhìn thấy bóng người lờ mờ xuất hiện trong phòng, Đỗ Phồn còn tưởng Hades lại đây. Nhưng thật may mắn, người cô nhìn thấy lại là người em chồng hiền lành Hermes.

Trước câu hỏi của Đỗ Phồn, Hermes cắn môi không trả lời.

Bất kỳ tiếng nói nào ở âm phủ này, Hades đều có thể nghe thấy.

Nhìn về mặt nghiêm trọng của Hermes, Đỗ Phồn bất giác run sợ:

“Hermes... anh ấy... có ổn không? Vết thương của Apollo có sao không?”

Đáp lại nàng vẫn là vẻ mặt khó xử của Hermes.

Lần này thì Đỗ Phồn hoảng hốt thật sự. Cô lay mạnh hai vai Hermes:

“Cậu nói đi! Mau nói đi! Làm ơn nói tôi nghe đi, Hermes!”

Tới lúc này, giọng nói rụt rè của Hermes mới vang lên:

“Tôi đến để đưa cho chị vật này...”

Trao cho Đỗ Phồn chiếc vòng nguyệt quế dát vàng, Hermes chậm rãi nói:

“Xin chị... từ nay về sau... đừng nhớ tới anh tôi nữa.”

“Anh ấy... đã không còn tình cảm với một người như chị nữa rồi.”

“Đây là thứ anh ấy muốn trả lại cho chị!”

Mãi cho tới khi Hermes đi mất, bên tai Đỗ Phồn chỉ còn lại những lời nói ấy.

Anh... không còn yêu cô...

Anh ấy... không còn cần cô...

Anh ấy... muốn quên tất cả những thứ thuộc về cô...

Hóa ra, tình yêu của thần thánh, cũng chỉ là thứ dễ vỡ như pha lê mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 30: Bí Mật

Chẳng biết Đỗ Phồn đã ngồi ngẩn ngơ ở đó cùng chiếc vòng nguyệt quế bao lâu, mà khi nàng phát hiện ra sự tồn tại của Hades, thì hắn đã ngồi yên vị trong phòng từ lúc nào.

“Nàng đang hoài nghi tình yêu của thần thánh chúng ta sao?”

“Đó là sự thật, không phải điều tôi hoài nghi.” Nhìn chiếc vòng nguyệt quế trong tay, Đỗ Phồn mỉm cười chua chat.

“Cũng phải... Một cô dâu vừa mới cưới đã bị ruồng bỏ, thì đâu còn có đủ dũng khí mà tin vào ái tình.” Hades cười giấu cợt.

Lần này Đỗ Phồn không trả lời nữa, cô hướng ánh mắt thù hận của mình về phía chúa tể âm phủ.

Là tại ai? Tại ai mà cô phải rời xa chồng mình?

Tại ai mà cô trở thành kẻ bị ruồng rẫy?

Tại ai mà cô phải ở nơi tăm tối, tội lỗi, không có hạnh phúc như thế này?

Tại ai? Còn không phải là tại kẻ đang ung dung ngồi trên ghế kia hay sao?

Vì hắn... cả thế giới của cô dường như sụp đổ.

Cô bây giờ... chẳng còn gì cả! Chẳng còn gì hết!

Vậy thì...

Bất chợt, Đỗ Phồn đứng bật dậy!

Lao về phía Hades, cô nhanh chóng rút chiếc gài tóc trên đầu.

Nhanh như cắt, chiếc gài tóc trong tay Đỗ Phồn hướng về phía trái tim của chúa tể âm phủ đang ngay gần đó.

“Phập!”

Chiếc cài tóc ghim vào da thịt của Hades! Sâu đến nỗi chính Đỗ Phồn cũng phải run rẩy đưa tay rút tay ra khỏi hung khí ấy.

Nàng... vừa giết người chăng?

Hơn nữa lại là... một vị thần?

Thế nhưng...

Trong không gian vắng lặng của gian phòng, không khí vẫn ảm đạm như cũ, không có mùi máu, không có âm thanh la hét!

Hades vẫn yên vị ngồi đó. Thậm chí hắn chẳng buồn can ngăn hành động nguy hiểm lúc nãy của Đỗ Phồn.

Chiếc gài tóc vẫn cắm trên ngực Hades. Nhưng từ vết thương ấy, không có một giọt máu nào chảy ra, cũng không có một tia đau đớn nào trên nét mặt của hắn.

Từ tốn nhấp một ngụm trà, người đàn ông khó dò ấy mới thông thả cất tiếng:

“Đâm vào tim một vị thần, là cách tốt nhất để giết chết vị thần đó.”

“Vậy nhưng... nàng quên rồi sao, Persephone?”

“Trái tim của Hades này, từ lâu đã không còn trong lồng ngực của ta nữa.”

Nói từng lớp áo, Hades để lộ ra một khoảng da thịt bên phía ngực trái.

Những thứ đập vào mắt khiến cho Đỗ Phồn càng thêm hoảng loạn.

Ở nơi ngực trái của hắn, còn có một hình xăm vòng xoáy đen đang dần lan rộng.

Chỉ vào vết xăm ấy, Hades lạnh nhạt cất tiếng:

“Trái tim của ta, phải gánh chịu những lời nguyện rủa của bao cô hồn, nên... đã chết từ lâu rồi...”

Đỗ Phồn sợ tới mức loạn choạng, ngã ngối trên chiếc giường phía sau lưng.

Trước mắt cô, bóng hình của Hades mờ dần, ánh mắt sâu thẳm chứa đau buồn của chúa tể âm phủ dần tan biến vào hư không.

Đã có lúc... trái tim vốn không còn sống của ta rung động trở lại... khi ta gặp em! Nhưng đến khi ta tưởng như có thể mang cả trái tim này ra trao cho nàng, thì nàng lại không cần nó. Như vậy, nó còn sống để làm gì? Persephone?

Chỉ có những kẻ yêu tới khắc cốt ghi tâm, mới đủ dũng khí trao trái tim mình ra cho người khác chà đạp!

Một mình... lại là một mình...

Giờ đây, dù là ở trần gian hay địa ngục, phải chăng cô mãi mãi cô đơn?

Đỗ Phồn mím chặt môi, nén cho nước mắt không rơi xuống.

Cô nhẹ đưa chiếc vòng nguyệt quế lên môi của mình.

Đây chính là thứ mà Apollo đã đổi cho cô thay vòng hoa cô dâu trong ngày ấy.

Vật này với cô đã từng là vật đính ước, nay lại trở thành kỷ vật đánh dấu cho sự kết thúc của một tình yêu ngắn ngủi chẳng?

Đau đớn thay...

Nhìn chiếc vòng nguyệt quế hồi lâu, Đỗ Phồn mới từ từ đưa nó lên đầu.

Vậy nhưng, vừa yên vị trên vầng trán của cô, chiếc vòng đột nhiên phát sáng...

Thứ ánh sáng... vàng rực... chói lọi... và ấm áp!

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ánh Sáng Trong Bóng Tối

Trước mắt Đỗ Phồn, quang sáng màu vàng tụ lại thành một hình bóng quen thuộc mà nàng hằng nhung nhớ.

Hình bóng cao lớn cô độc...

Mái tóc vàng lấp lánh như ánh mặt trời...

Đôi mắt nâu sâu thẳm bi thương...

Thời khắc nhìn thấy anh, Đỗ Phồn cảm thấy như cả thế giới này phải chẳng đều đã ngưng lại tại khoảnh khắc này.

Nước mắt lăn chã tuôn rơi, Đỗ Phồn thậm chí không còn hơi sức để khóc thành tiếng. Đôi môi đỏ mọng bị cô cắn chặt đến nhợt nhạt.

Anh đang ở đó, trong tầm tay cô, mà tại sao, cô lại không dám bước tới...

Nếu cô bước tới, phải chăng anh sẽ tan biến?

Nếu cô bước tới, phải chăng, thứ cô nghe được sẽ là lời nói chia tay?

Cho nên... cô thà đứng ở đây. Chỉ ở đây thôi. Chỉ ở đây và nhìn anh... Vậy là đủ rồi...

Rõ ràng là gần ngay trước mắt, mà tại sao lại như xa tận phía chân trời...

Đôi mắt trầm buồn của Apollo vẫn ngưng lại trên gương mặt đắm nước mắt của Đỗ Phồn.

Giây phút này đây, anh chỉ ước rằng đang đứng trước mặt cô là một Apollo bằng xương bằng thịt, một người có thể ôm cô vào lòng, cho cô sự an ủi vỗ về.

Giây phút này đây, anh chỉ ước mình có thể đặt một nụ hôn lên đôi môi nhợt nhạt kia, có thể thì thầm vào tai cô những lời khiến cô an lòng...

Giây phút này đây, anh chỉ ước có thể nắm lấy tay cô, nói với cô một câu: “Chúng ta về nhà thôi!” rồi ngay lập tức kéo cô ra khỏi nơi tối tăm cùng cực này.

Nhưng... anh lại chẳng thể làm gì cả...

Vì anh chỉ là một ảo ảnh...

Hoặc phải chăng trong tim cô, anh cũng chỉ là một ảo ảnh?

Phải chăng, tình yêu của cô, hạnh phúc của anh, cũng chỉ là thứ ảo ảnh dễ dàng tan biến?

Chưa bao giờ... anh thấy mình bất lực tới vậy...

Cô không yêu anh, anh cưỡng ép cô thuộc về mình.

Cô không yêu anh, anh dùng thứ tà thuật để cướp lấy trái tim cô.

Cô không yêu anh, còn anh thậm chí đã dùng cả mấy nghìn năm cuộc đời để tìm kiếm cô, để ôm cô trở lại vòng tay mình.

Vậy mà bây giờ, chỉ một việc đơn giản là mang cô ra khỏi đây, anh cũng không thể...

Hai trái tim có cùng nhịp đập, vậy mà đôi chân cả hai cứ đứng đó chẳng chịu bước tới.

Ánh mắt trao nhau, vẫn là đau thương chất chứa đau thương, tiếc nuối hòa lẫn tiếc nuối.

Chỉ đến khi ảo ảnh của Apollo mờ dần, Đỗ Phồn mới hoảng hốt bước tới.

Hơn bao giờ hết, cô muốn tựa đầu vào lồng ngực anh, ôm lấy bờ vai rộng của anh, nhưng cuối cùng, thứ cô chạm tới... lại là hư không...

Ảo ảnh của Apollo tan biến, chỉ để lại một vệt sáng màu vàng nhàn nhạt.

Vệt sáng ấy còn mang hơi thở nắng gió của vị thần Mặt Trời, lặng lẽ bay lượn xung quanh Đỗ Phồn, rồi xuyên vào thái dương của cô.

Lúc ấy, trong tâm thức của Đỗ Phồn vang lên giọng nói trầm thấp của Apollo:

“Đỗ Phồn, hãy tìm đường tới bên bờ sông Lethe*. Đó là nơi duy nhất của địa phủ có ánh sáng mặt trời chiếu tới.”

“Hãy đến đó, ta sẽ đưa em... về nhà...”

Vậy ra...

Trong bóng tối vẫn còn có ánh sáng...

Trong đau khổ vẫn luôn le lói yêu thương...

“Hỡi các nữ thần số mệnh Moirai, chỉ lần này thôi, xin hãy che chở cho con bình yên trở về.” Đan chặt đôi bàn tay vào nhau, Đỗ Phồn thầm cầu nguyện.

Cô không mong được may mắn cả đời, chỉ mong lần này có thể yên bình trở về... về bên vòng tay anh...

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sông Lethe (Part 1)

Tương truyền rằng, Có năm dòng sông chảy qua địa phủ, mỗi dòng đều mang ý nghĩa tượng trưng riêng: Acheron (đau khổ, bất hạnh), Cocytus (than khóc), Phlegeton (lửa), Lethe (quên lãng), Styx(căm ghét). Trong số này, Styx, chia cắt ranh giới giữa dương gian và địa ngục, đóng vai trò đặc biệt quan trọng trong thần thoại Hy Lạp, đến mức có thể ràng buộc lời thề của thần linh.

Trong đó, sông Lethe là con sông của sự quên lãng, là con sông của sự đứt quãng và chia cắt linh hồn với quá khứ ở trần gian của họ. Tích xưa kể rằng, đi qua sông này thì phải uống một ngụm nước sông để quên đi những chuyện trước đây, thì mới được phép bước vào vòng luân hồi.

Cũng chính bởi Lethe là nơi tận cùng của địa phủ - là điểm bắt đầu cho một vòng luân hồi mới, nên khắp âm phủ chỉ có nơi đây là le lói ánh mặt trời – ánh sáng dẫn đường cho các linh hồn đầu thai trở lại trần gian. Tuy nhiên, để tìm được đến con sông này, chẳng phải là điều dễ dàng ở nơi đầy rẫy những cạm bẫy và hiểm nguy này.

Ở nơi địa ngục tăm tối như âm phủ, khái niệm thời gian không hề tồn tại, còn không gian thì lại quá mờ mịt với kẻ lần đầu tới đây như Đỗ Phồn.

Nhưng tất cả không nằm ngoài dự tính của Apollo, bởi một khi đeo chiếc vòng nguyệt quế - biểu tượng của thần Mặt Trời lên đầu, thì Đỗ Phồn không những không bị quỷ thần nơi đây phát hiện, mà chiếc vòng còn chỉ đường cho nàng tới bờ sông Lethe – nơi duy nhất của địa phủ có ánh sáng mặt trời chiếu tới.

Những điều ấy, Đỗ Phồn không hay biết. Nhưng bản tính liều lĩnh cùng suy nghĩ cương quyết trốn thoát đã thôi thúc cô bằng mọi giá phải đến được dòng sông kia.

Hơn nữa, qua hôm nay sẽ hết ngày thứ ba. Kỳ hạn của Hades đã tới ngày cuối cùng. Cô hoàn toàn không thể tưởng tượng ra rằng, nếu hết hôm nay, Persephone không xuất hiện, thì không hiểu Hades sẽ làm ra chuyện gì đối với cô – với “cái thể xác” mà hắn nói này.

Cái chết không làm Đỗ Phồn sợ hãi. Nhưng chết mà linh hồn vẫn bị giam giữ và hành hạ bởi kẻ cuồng tình kia, thì cô không cam lòng. Chưa kể Hades dường như không có dự định để cho cô chết, cái hắn muốn...chính là một đứa trẻ thừa kế ngôi vị của hắn ở nơi tối tăm này...

Không thể để cho kẻ đó toại nguyện.

Không thể phản bội Apollo.

Và cũng không thể giao Persephone ra, để cho nàng ta phải sống trong đau khổ dày vò một lần nữa.

Vì vậy, trốn chính là thượng sách!!

Đỗ Phồn nhắm tính, mỗi ngày Hades đưa cơm cho cô ba lần, tương ứng với ba bữa sáng, trưa, tối. Ngày hôm nay hắn đã tới lần thứ ba, nghĩa là sau bữa cơm này, hắn sẽ để cô nghỉ ngơi lâu dài như thường lệ.

Giây phút quyết định chính là lúc này đây!

Mấy ngày qua ngoài uống nước, Đỗ Phồn chẳng dám chạm tới chút đồ ăn nào ở nơi này, nên bước chân của cô loạng choạng vì choáng váng. Lăn ra cánh cửa gỗ, cô thận trọng mở cửa một cách chậm chạp nhất có thể.

Hé mắt nhìn ra phía ngoài, Đỗ Phồn mừng thầm vì không có người canh gác. Chỉ có những dãy hành lang tối tăm chạy dài, với những ngọn đuốc lập lòe trong bóng tối.

Luồn ra khỏi gian phòng xa hoa kia, Đỗ Phồn nhìn về phía hành lang trải dài tưởng như vô tận ấy. Không hiểu có phải ảo giác không, mà dường như cô nhìn thấy phía xa có một tia sáng nhỏ bé. Không phải thứ ánh sáng lập lòe của những ngọn đuốc, tia sáng kia tuy mỏng manh nhưng lại tỏa sáng lạ thường, giống như một ngôi sao lấp lánh giữa màn đêm sâu thẳm.

Nếu đã không biết đường, chi bằng...hãy cứ làm theo cảm tính một lần!

“Các nữ thần số mệnh Moirai, xin người...” Đỗ Phồn nhắm mắt thầm cầu nguyện.

Tới khi mở mắt ra, cô kiên quyết bước về phía trước, bước thẳng tới tia sáng nhỏ bé kia.

Đó đã là tia hy vọng cuối cùng của cô rồi!!

Lăn mò theo những vách tường ẩm mốc, bên tai Đỗ Phồn là những tiếng gió rít cùng những tiếng khóc oán hờn dọa người.

Bước đi trên hành lang tối tăm, nhiều khi cô thấy những bóng trắng với tiếng than khóc chạy vụt qua mình. Hơi lạnh từ oan hồn tỏa ra khiến Đỗ Phồn sợ tới mức run rẩy bầy.

Nhưng cô không dám bật ra thành tiếng, bởi bất cứ âm thanh nào vang lên ở nơi này, đều có thể đến tai Hades.

Mãi tới khi Đỗ Phồn cảm thấy chân đau nhức, thì cô mới tới ngã rẽ đầu tiên.

Đứng trước một ngã ba đường, Đỗ Phồn phân vân không biết chọn hướng nào.

Ở ngã rẽ thứ nhất, cuối đường có ánh sáng, nhưng là ánh lửa xanh chập chòn như bóng ma trôi. Những ngọn lửa xanh ấy cứ lơ lửng, lập lòe, nhảy nhót phía cuối đường như hăm dọa những kẻ nhìn thấy nó.

Ngã rẽ thứ hai là một mảng tối tăm, với hơi nóng tỏa ra hầm hập. Tường chừng như đó là nơi nóng nhất ở địa phủ lạnh lẽo này. Thật may mắn, cô gái nhỏ không bước chân vào đó. Vì đó chính là nơi thiêu đốt những linh hồn tội lỗi nhất, là nơi tích tụ đau đớn nhất thế gian này.

Cho tới khi nhìn vào ngã rẽ cuối cùng, Đỗ Phồn mới thấy tia sáng le lói ở phía cuối con đường.

Và thế là, mặc cho con đường ấy chẳng hề có một ánh đuốc nào, cô vẫn liều mình mò mẫm vào bóng tối. Bóng của Đỗ Phồn biến mất vào bóng đêm, tường chừng như con quái vật màn đêm ấy đã nuốt chửng cô vào bụng.

Thứ tình dục kia đã làm Đỗ Phồn mất đi quá nhiều kỷ ức, trong đó có cả lời dặn dò của Apollo ngày trước:

“Bóng tối... là con đường ẩn thân của nhiều kẻ...”

Đi được một quãng, Đỗ Phồn cảm thấy không gian dường như càng ngày càng lạnh.

Vậy nhưng, dù bước đi có run rẩy, cô vẫn kiên cường lần theo góc tường bước tiếp.

Cho tới khi, Đỗ Phồn cảm thấy cái lạnh có thể đóng băng được cô rồi, thì bất chợt, trong không gian vốn chỉ có tiếng gió rít gào, lại có một tiếng cười khẽ vang lên...

Đó là thanh âm của phụ nữ.

Nhưng không phải là một người, mà là đến hai, ba người...

Trong khi Đỗ Phồn còn đang hoảng loạn, thì xung quanh cô, những ngọn lửa lơ lửng màu xanh dương từ đâu hiện ra, giam giữ cô trong vòng quay của nó.

Ánh lửa chập chòn ấy cũng đủ để cô nhìn rõ được chủ nhân của những tiếng cười ban nãy.

Những thứ đập vào mắt, lại vượt quá sức tưởng tượng của Đỗ Phồn...

Đó là ba người phụ nữ, quả thật là ba người phụ nữ...

Nhưng lại là... ba cái đầu người trên một thân thể.

Nói cách khác, trước mặt cô là một kẻ quái nhân có tới ba cái đầu!!

Nếu không phải đã có những trải nghiệm về thần thánh, Đỗ Phồn tin rằng mình có thể ngất ngay tại đây khi chứng kiến cảnh này được rồi...

Khi cô còn chưa biết rõ nên chạy hay nên tiến lại, thì trong tâm thức của Đỗ Phồn, tiếng nói của Persephone khẽ vang lên:

“Mặc kệ họ, Đỗ Phồn. Họ là nữ thần Hecate* - kẻ cai quản ma quỷ, ác mộng. Đó cũng là thủy tổ của những tà thuật, ma quái. Nếu họ phát hiện thấy cô sợ họ, họ sẽ cho cô chết trong ác mộng của chính mình.”

“Hãy bước tiếp đi. Phía trước sẽ xuất hiện rất nhiều ảo giác, nhưng hãy nhớ rằng đó chỉ là ảo giác mà thôi. Cô phải im lặng, mặc kệ chúng và bước tiếp. Bất cứ âm thanh nào cũng có thể khiến cô chết trong tay Hecate trước khi Hades phát hiện ra chúng ta.”

Được rồi! Trong đầu Đỗ Phồn đáp lại Persephone.

Và thế là, mặc cho ba cái đầu của nữ thần Hecate đang trừng mắt nhìn mình, Đỗ Phồn vẫn cắn răng bước tiếp.

Những ngọn lửa màu xanh vẫn không buông tha cô khỏi vòng kiểm tỏa của chúng.

Bước qua Hecate trong tâm trạng lo sợ thấp thòm, Đỗ Phồn thở vào nhẹ nhõm khi ba cái đầu ấy không quay về phía cô.

Thế nhưng, vừa bước qua Hecate, Đỗ Phồn cảm thấy có gì đó lạnh lạnh ở cổ chân mình.

Lạnh quá...

Vật gì đó như những con rắn đang luồn quang cổ chân cô...

Run rẩy cúi xuống, cô nhìn thấy...một bàn tay!

Một bàn tay trắng bệch còn rướm máu, không hề có cổ tay, chỉ có độc một bàn tay, với những móng tay đen xì, nhọn hoắt!

Bàn tay ấy...đang nắm lấy...cổ chân cô...

Trước khi những tiếng thét kinh sợ bật ra khỏi môi, tiếng nói trấn an của Persephone đã kịp vang lên:

“Bình tĩnh! Bình tĩnh lại, Đỗ Phồn! Chỉ là ảo giác, ảo giác thôi! Nếu thể hiện ra là mình sợ hãi, chúng ta sẽ chết đó!”

Cắt môi đến bật máu, Đỗ Phồn vẫn cố lê bước, mặc cho sự giằng co của bàn tay lạnh lẽo bản thiêu phía dưới.

Đi được mười bước, cuối cùng bàn tay ấy cũng buông tha cổ chân cô, để lại những vết ngón tay tím bầm trên da thịt trắng ngần của Đỗ Phồn.

Nhưng ác mộng này vừa qua đi, ảo giác kinh sợ khác đã tới.

Đoạn đường phía trước của Đỗ Phồn...hiện ra...toàn là...rắn rết, nhện độc!

Những con vật kịch độc ấy bò lổn nhồn, chen chúc lên nhau.

Những con rắn đủ màu thậm chí còn lè lưỡi ra đe dọa cô gái bé nhỏ đang nhìn chúng.

Mặt Đỗ Phồn cắt không còn giọt máu.

Đôi mắt cô mở to, nhìn con đường phía trước một cách hoảng loạn.

“Bước tiếp đi, Đỗ Phồn! Cô phải bước tiếp nếu muốn trở về với Apollo.”

Phải rồi! Apollo đang đợi cô! Anh đang đợi cô ở bên bờ sông Lethe.

Cô, phải về nhà!

Suy nghĩ ấy thôi thúc Đỗ Phồn.

Và thế là, cô gái nhắm mắt lại, bàn tay lần sờ theo những vách tường ẩm mốc.

Bước chân vào đoạn đường kinh dị kia, Đỗ Phồn thậm chí còn cảm giác được thứ da lành lạnh bóng bẩy của rắn đang cuốn lấy chân mình.

Có lúc, cô còn cảm thấy từng cái chân rết đang chậm rãi bò trên da thịt cô.

Bàn tay cô lần theo góc tường, đôi khi còn sờ phải những con nhện đầy lông lá,

Nhưng lạ thay, chúng không hề cắn cô.

Phải rồi!

Ảo giác!

Chỉ là ảo giác thôi!!!

Cắn chặt môi, Đỗ Phồn cố gắng bước tiếp, cho tới khi cô không còn cảm nhận thấy sự động chạm của những con vật kia nữa, thì khi mở mắt ra, trước mặt cô lại trở về một khoảng tối mịt mù.

Những đóm lửa xanh không còn.

Những ảo giác kinh sợ cũng không còn.

Lần này, cô đã may mắn thoát khỏi bàn tay của Hecate!

Chú thích: Nữ thần Hecate - được mệnh danh là một trong những kẻ đáng sợ nhất của địa phủ. Bà có ba đầu, cai quản ma quỷ, ác mộng, thường xuất hiện ở ngã ba đường, gần mộ địa,...Hecate reo rắc tai ương, là thủy tổ của nghề phù thủy, ma quái...

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Sông Lethe (Part 2)

Kẻ nguy hiểm nhất địa ngục này, ngoại trừ Hades, có lẽ chính là Hecate.

Thoát được khỏi Hecate, Đỗ Phồn coi như đã an toàn phân nửa.

Tuy nhiên, ở nơi tối tăm này, một nửa an toàn là quá ít!

Lần mò đi hết con đường trong bóng đêm dày đặc, Đỗ Phồn cảm giác như mình đang dần đi vào ngõ cụt.

Không! Không phải ngõ cụt! Mà cô đã chạm tới cánh cửa của một căn phòng.

Áp tai vào cánh cửa gỗ ấy, Đỗ Phồn không nghe được gì, bên trong căn phòng là một khoảng im ắng.

Căn phòng có cánh cửa gỗ ấy không hề có khóa, chỉ đẩy nhẹ một cái, cánh cửa lập tức đã lùi vào bên trong.

Ánh sáng nhàn nhạt từ gian phòng hắt ra, sáng lên cả khoảng không nơi Đỗ Phồn đang đứng.

Nhưón người nhìn vào bên trong...

Gian phòng sáng lên nhờ ánh nến nhàn nhạt tỏa ra từ trên bàn. Cả căn phòng chẳng có gì đặc biệt. Một bộ bàn ghế. Một chiếc giường. Ngoài ra...chẳng còn thứ gì thừa thãi!

Trên chiếc ghế không có lưng tựa, có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi chộp mắt.

Mái tóc màu xám tro được anh ta cột lên gọn gang, lộ ra khuôn mặt thanh tú ôn hòa.

Làn da trắng hơi nhợt nhạt, thân hình mảnh khảnh lại càng khiến cho người ta dễ có cảm giác anh là một người yếu đuối.

Tuy nhiên, kiểu người như vậy, rất may mắn là không khiến cho người khác có cảm giác sợ hãi.

Nhìn lại một lượt căn phòng nhỏ ấy, Đỗ Phồn nhận ra ngay phía sau nơi chàng trai kia ngồi, lại chính là một cánh cửa gỗ khác. Nói cách khác, để đi tiếp, chỉ có một đường duy nhất là vượt qua chàng trai kia và bước qua cánh cửa ấy!

Nói thì dễ, nhìn cũng rất dễ, không biết làm thì ra sao đây?

Rón rén lượn qua cánh cửa phòng, Đỗ Phồn cẩn trọng bước từng bước, đến thờ cũng thờ nhẹ hơn, cố gắng không phát ra bất kỳ một tiếng động nào.

Đi được vài bước, cô đã tới cạnh anh chàng đang nằm ngủ.

Anh ta không có dấu hiệu tỉnh lại. Thậm chí đi ngang qua, Đỗ Phồn còn cảm thấy hơi lạnh tỏa ra từ người chàng trai ấy.

Khuôn ngực anh ta chẳng hề phập phồng, mi mắt không hề lay động, tựa hồ giống như một bức tượng, hay...một người đã chết!!!

Một tia run rẩy thoáng xuất hiện trong đầu Đỗ Phồn khi nghĩ tới việc chàng trai trẻ ấy lại là một người đã chết. Bước chân của cô dừng lại trong chốc lát cạnh chàng trai, rồi lại nhanh chóng quay đi định bước tiếp.

Nhưng...

Ngay lúc cô định bước thêm bước nữa, thì một cảm giác lạnh buốt truyền đến từ cổ tay.

Chàng trai ấy tay vẫn chống ở thái dương, mắt vẫn nhắm nghiền, ngực vẫn êm dịu như không có hơi thở.

Chỉ khác là...một bàn tay trắng bệch của anh ta, đang nắm chặt lấy cổ tay cô.

Cảm giác lạnh buốt từ những ngón tay của chàng trai truyền sang, khiến cho Đỗ Phồn chẳng dám nhúc nhích.

Anh ta chưa nói gì, cô cũng im lặng.

Có thể là anh ta mộng du chăng?

Nhưng có người nào lại mộng du phát tác ngay lúc cô đi qua như vậy không?

Sự nhảy bén đó chứng tỏ rằng, anh ta không phải là người chết. Anh ta đã phát hiện ra cô ngay từ lúc cô bước vào phòng này.

Phải chăng... đây là một cái bẫy???

Những suy luận ấy càng làm Đỗ Phồn thêm lo sợ. Mồ hôi rịn đầy hai bên thái dương cô.

Không gian vẫn là một khoảng im ắng...

Cho tới khi, Đỗ Phồn định gỡ bàn tay của chàng trai ấy ra khỏi cổ tay mình.

Nhưng đang định chạm tay tới bàn tay kia, một giọng nói đã vang lên:

“Tại sao... lại không ngủ?”

Một giọng nói thanh thoát, nhẹ nhàng, nhưng có chút gì đó kỳ lạ...

Giọng nói ấy vang vọng, nhưng không tan đi trong không gian, mà cứ vọng đi vọng lại, như từng làn sóng, đánh vào thính giác cùng tâm trí Đỗ Phồn.

“Ngủ... là một việc rất thú vị...”

Giọng nói ấy như có ma lực, như có từ tính, như lặp đi lặp lại, làm bất cứ ai nghe nó cũng không thể suy nghĩ được điều gì khác.

Chàng trai ấy vẫn nhắm mắt, mái tóc màu xám tro chẳng hề lay động, còn bàn tay nắm lấy cổ tay cô thì từ từ buông bỏ.

Nhưng Đỗ Phồn không nhận biết ra được. Cô như bị thôi miên bởi giọng nói đầy từ tính kia. Những câu nói của chàng trai trẻ cứ vang vọng trong tâm trí Đỗ Phồn:

“Tại sao... lại không ngủ?”

“Ngủ... là một việc rất thú vị...”

Giống như bị thôi miên, Đỗ Phồn xoay người, bước từng bước về phía chiếc giường trong căn phòng.

Mí mắt cô nặng trĩu, trong khi bước chân lại nhẹ nhàng đi đang đi trên mây.

“Hãy ngủ đi... và đừng bao giờ... tỉnh lại...”

Phải rồi... ngủ đi... ngủ đi thôi...

Cô đã mệt mỏi quá rồi...

Nếu lời nói cũng có thể giết người, hơn nữa lại làm người ta chết đi một cách thanh thản và ít đau đớn nhất, thì đó chỉ có thể là lời nói thôi miên của thần ngủ Hypnos – vị thần của giấc ngủ, ông tổ của nghề thôi miên.

Nếu là người thường, có lẽ sẽ ra đi mãi mãi trong giấc ngủ ngàn thu ấy.

Nhưng...

Khi những lời nói của Hypnos không ngừng lặp đi lặp lại trong tâm trí Đỗ Phồn, thì phía dưới chân Đỗ Phồn, những cảm giác đau nhói lại dần truyền tới.

Chính cảm giác đau đớn ấy khiến những tiếng nói kia nhạt dần đi trong tiềm thức của cô.

Dần dần, Đỗ Phồn trở nên thanh tỉnh, và cô càng cảm nhận rõ ràng hơn sự đau đớn từ dưới chân.

Cúi đầu xuống, Đỗ Phồn phát hiện ra chân cô đang chảy máu.

Vài chiếc lá nguyệt quế sắc nhọn bằng vàng, không biết từ bao giờ đã rơi ra khỏi chiếc vòng nguyệt quế trên đầu cô, ghim vào da thịt, khiến cô dần thoát khỏi cái chết nhẹ như lông hồng kia.

“Là Apollo! Apollo đã phù phép vào chiếc vòng trên đầu cô. Nó sẽ bảo vệ cô và đưa cô tới bờ sông Lethe để trở về.” Giọng nói của Persephone vang lên.

“Đi mau đi Đỗ Phồn. Nếu không Hypnos sẽ thôi miên cô lần nữa.”

Ra là lúc này cô bị thôi miên!

Địa phủ là nơi thật đáng sợ. Thậm chí ngay cả kẻ hiền lành nhất cũng có thể giết chết ta mà ta không hề hay biết.

Sau khi đóng lại cánh cửa gỗ, bỏ lại phía sau gian phòng đáng sợ cùng vị thần thôi miên Hypnos kia, Đỗ Phồn mới thực sự hoàn hồn.

Lần này cô không thoát chết nhờ may mắn! Cô còn sống sót được để đứng đây, chính là nhờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Sông Lethe (Part 3)

Đóng lại cánh cửa gỗ của căn phòng Hypnos, trước mắt Đỗ Phồn lại là một hành lang tối dài vô tận. Tia sáng kia lại le lói ở cuối con đường, như đang vẫy gọi cô hãy chạy nhanh về phía nó.

Nhưng có một điều khác biệt!

Không khí trong dãy hành lang này không còn lạnh lẽo nữa, mà lại ấm nóng đến lạ thường.

Bên tai Đỗ Phồn giờ chỉ còn tiếng thở của chính cô, không tiếng than khóc, không những âm thanh bò lổm ngổm của những con vật đáng sợ.

Ở Âm phủ này, những điều kỳ lạ có khi lại chẳng phải chuyện tốt.

Đỗ Phồn bước đi đầy cẩn trọng. Lần này, tia sáng kia không còn di chuyển, mà cứ đứng yên ở đó. Mỗi bước cô tiến lại, là tia sáng ấy lại càng hiện rõ hơn.

Vậy là, chỉ cần đi hết quãng đường này thôi, cô sẽ đến bờ sông Lethe!!

Ý nghĩ ấy thôi thúc Đỗ Phồn bước đi thật nhanh. Vẫn lần trên những vách tường ẩm mốc, nhưng lòng cô đã bớt đi bao lo lắng về sự đe dọa của những vị thần thánh ma quỷ ở nơi này.

Tia sáng kia, đã ở trước mắt rồi!!

Chỉ vài bước nữa thôi, cô sẽ với được đến nó!

Thế nhưng, ngay khi cô chạm tới được ánh sáng, thì Đỗ Phồn lại cảm giác như mình đang bị hút vào một không gian khác.

Cô như thể đang rơi tự do, chìm ngấm vào khoảng không sáng lóa. Bóng tối của hành lang kia mờ dần, chỉ còn một chấm nhỏ, sau đó biến mất trong luồng sáng ấy.

Chỉ trong chốc lát, Đỗ Phồn đã cảm thấy mình rơi “bịch” xuống một nơi êm ái, giống như... một bờ cát vậy!

Không phải là “giống như” nữa, mà thực sự Đỗ Phồn đang ngồi trên một bờ cát.

Dòng nước chảy êm đềm, lặng lẽ, phản chiếu mờ ảo qua ánh sáng khiến cho Đỗ Phồn vui mừng nhận ra một sự thật:

Đến rồi!! Cuối cùng cô đã đến được bờ sông Lethe này rồi!!

Sông Lethe – con sông của sự quên lãng, con sông mở đầu một vòng luân hồi, từ ngàn xưa vẫn cứ lặng lẽ trôi như vậy.

Đây là con sông yên bình nhất trong năm con sông chảy qua địa phủ, bởi những linh hồn có thể tới được cánh cửa luân hồi này, nhất định là những linh hồn trong sạch, hoặc ít ra, đã rửa sạch hết tội lỗi, trả hết mọi nợ nần của tiền kiếp.

Mặc dù là nơi có ánh mặt trời, nhưng ánh mặt trời chiếu xuống được bờ sông Lethe này, thực ra chỉ giống như ánh sáng của một ngọn đèn mờ, lơ lửng qua một vòng trống trên mặt đất, để le lói xuống nơi đáy cùng của thế giới này thôi.

Vậy nhưng, ánh sáng ấy dù mờ ảo, nhưng cũng đủ để sáng lên dòng nước Lethe, đủ để thấp sáng hi vọng trong tim Đỗ Phồn.

Apollo là thần Mặt Trời, là vị thần của ánh sáng. Chỉ cần chạm được tới ánh sáng, anh có thể dùng quyền năng của mình đưa cô thoát khỏi địa ngục này.

Tự do và bị giam cầm, hạnh phúc và khổ đau, vậy mà lại chỉ cách nhau trong gang tấc.

Giống như một đôi chân bị xiềng xích lâu ngày, tới khi thả ra, muốn chạy cũng khó có thể chạy vững. Đỗ Phồn run rẩy, chập chững, cố gắng bước vội về phía quảng sáng kia.

Sông Lethe vẫn hiền hòa chảy.

Không gian vẫn yên ắng lạ thường.

Từng bước chân trên nền cát của cô, thậm chí còn chẳng phát ra một âm thanh nào hết!

Tới ngay đây! Tới ngay thôi!

Những chữ ấy cứ vang lên trong đầu, khiến Đỗ Phồn càng thêm kiên cường.

Khi chỉ còn cách quảng sáng ấy vài ba mét nữa, thì cô bất giác phải dừng lại.

Sự vui mừng khiến cho Đỗ Phồn ngay từ khi bước vào đây đã không để ý, rằng tại sao bờ sông lại vắng vẻ lạ thường như vậy!

Lẽ ra ở đây phải có người quản giáo các linh hồn.

Lẽ ra nơi này phải đầy rẫy những linh hồn lang thang qua lại.

Lẽ ra...mọi việc vốn không thể dễ dàng tới vậy.

Cũng chính Đỗ Phồn giờ đây mới nhận ra rằng, phía trước cô, bên tay phải, ngay gần kề tia sáng có một ngách nhỏ.

Khoảng cách gần như hiện tại mới khiến cô có thể nghe thấy tiếng thở của sinh vật nào đó đang ẩn nấp trong cái ngách tối ấy.

Không chỉ là tiếng thở, mà là tiếng gầm ghè, là tiếng va chạm rất khê của dây xích.

Rõ ràng, có một ai đó đang đứng cùng sinh vật nó, đang giữ đầu xích, đang chờ cô tới để sẵn sàng cho thứ đó lao ra phủ đầu.

Vì vậy, cô không thể bước tiếp...

Lúc này, từ trong con ngách nhỏ kia mới truyền ra giọng nói châm biếm:

“Tự do đã gần tới như vậy rồi, mà không dám tiến thêm bước nữa hay sao?”

Sau giọng nói ấy, những tiếng bước chân chậm chậm truyền tới từ trong con ngách nhỏ, xen lẫn những tiếng leng keng của dây xích.

Chúa tể Âm phủ từ từ tiến ra, sát khí ẩn hiện khiến cho màn đêm như cũng phải dè chừng.

Nhưng lần này hắn không xuất hiện một mình.

Tay phải Hades cầm một sợi xích lớn. Sợi xích ấy cuốn quanh cổ...

Không! Không chỉ là một cái cổ.

Mà là...

Tới ba cái cổ...của một con chó...

Một con chó to lớn, hung dữ, với ba cái đầu đang hăm he đe dọa nhìn về phía Đỗ Phồn.

Về mặt của chúng dữ tợn tới nỗi, Đỗ Phồn nghĩ rằng, chỉ cần Hades buông lỏng sợi xích kia thôi, chúng sẽ ngay lập tức lao về phía cô, thậm chí không ngại ngần xé cô thành trăm ngàn mảnh!

Truyền thuyết Hy Lạp đã từng nói về con quái vật đáng sợ này: “Cerberus – Chó gác cổng của địa ngục. Cerberus có ba cái đầu, vô cùng hung dữ, chỉ cho linh hồn qua cổng chứ không bao giờ đi ngược trở ra.”

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Trở Về Chỗ Cũ

Tự do đã đến cửa, chẳng lẽ lại vì kẻ phía trước mà phải từ bỏ hay sao?

Thời hạn ba ngày đã hết rồi, nếu cô còn ở lại địa phủ thêm một giây một phút nào, rất có thể, Hades sẽ bắt chấp thủ đoạn để giam cầm thân xác của cô cùng linh hồn của Persephone ở đây mãi mãi.

Đó là chưa kể, cô đã bỏ trốn. Hành động ấy chính là khiêu khích sự nhẫn nại cùng tôn nghiêm của chúa tể Âm Phủ. Một kẻ như Hades, có thể bỏ qua cho hành động ấy hay sao?

Vì vậy...

Cố nén đi nỗi sợ trước con chó ba đầu Cerberus, Đỗ Phồn từ từ cúi đầu xuống.

Hai bàn tay cô nắm chặt lại, móng tay nghiền vào da thịt khiến cô đau đớn.

Phía trước, Hades vẫn đứng trước khe sáng, trầm mặc theo dõi phản ứng của cô gái trước mặt.

Từ từ, Đỗ Phồn ngẩng mặt lên, đối diện với Hades bằng khuôn mặt đầy nước mắt.

Nước mắt như những hạt châu trong suốt, lăn dài trên gương mặt xinh đẹp của cô gái, lặng lẽ rơi xuống triền cát của sông Lethe...

Ánh mắt của Đỗ Phồn xa xăm như nhìn về hư không, bờ vai gầy khẽ run rẩy.

Đôi môi đỏ mọng màu oliu của cô bật ra một tiếng gọi trong nức nở:

“Hades... là em đây...”

Bàn tay cầm xích giữ Cerberus của Hades bất giác nắm chặt lại.

Gương mặt lạnh lùng của chúa tể Âm phủ vẫn âm u như trước, nhưng dường như giờ đây, còn có chút gì đó khô sở, có chút gì đó... đau lòng...

Nghìn năm qua đi, hắn vẫn là không thể cưỡng lại nước mắt của người con gái ấy.

Vì nàng khóc, cho nên hắn đã thỏa hiệp chỉ bắt nàng sống 4 tháng một năm ở Âm phủ.

Vì nàng khóc, nên hắn thậm chí không ép buộc nàng sinh con.

Vì nàng khóc, nên hắn đã chủ quan thả lỏng cho nàng, đổi lại là sự trốn chạy mấy trăm năm của nàng, cũng là sự đau khổ trống vắng mấy thế kỷ của hắn.

Mà lần này... nàng lại rơi nước mắt...

Đôi tay Đỗ Phồn vươn về phía Hades, tựa hồ như cô gái nhỏ ấy muốn ôm lấy kẻ tà ác kia, bắt chấp đau đớn, bắt chấp cả con quái vật đang cận kề.

“Hades...” Giọng nói của cô càng thêm nghẹn ngào.

Hades vẫn đứng đó. Trầm mặc. Sát khí đã không còn. Chỉ còn lại một tầng bi thương bao phủ lên bóng dáng cao lớn cô độc của hắn.

Cho tới khi, bàn tay ấm áp của Đỗ Phồn chạm vào gương mặt hắn.

Ấm áp quá! Cảm giác hết như năm xưa hắn ôm nàng trong vòng tay mình.

Cánh tay còn lại của Hades nâng lên, luồn vào mái tóc óng ả của Đỗ Phồn.

Mặt đối mặt. Trong mắt Hades là thâm trầm, là bộn bề những cảm xúc phức tạp, là thâm tình. Trong mắt Đỗ Phồn, là bi thương, thậm chí, cả hối hận...

“Em đã trở về rồi.” Nhìn sâu vào đôi mắt của vị thần Địa ngục, Đỗ Phồn chậm rãi nói từng chữ như khẳng định.

“Cuối cùng... cũng đã về rồi...” Cánh tay của Hades kéo Đỗ Phồn về phía mình.

Gương mặt của cô kề lên ngực trái của hắn.

Không có chút nhịp đập nào của trái tim. Không có chút phập phồng nào của hơi thở.

Chỉ có cảm giác đau đớn truyền từ da thịt lên tới đỉnh đầu.

Qua bờ vai của Hades, Đỗ Phồn nhìn thấy khe sáng kia. Rất gần... gần trong gang tấc... Gần tới nỗi, chỉ cần đẩy kẻ này ra và chạy vài bước tới đó, cô sẽ được trở về.

Ngẩng đầu lên, Đỗ Phồn đáp lại Hades bằng một ánh mắt mong chờ.

Và Hades cũng từ từ buông lỏng bàn tay, từ từ cúi đầu xuống, cho tới khi đôi môi lạnh lẽo của hắn chạm vào bờ môi bóng mịn của người phía dưới.

Đau quá!!!

Mỗi lần động chạm da thịt với Hades, Đỗ Phồn đều đau tới tê dại.

Nhưng lần này, cô nín nhịn!

Đỗ Phồn để mặc cho Hades giằng vò đôi môi mình, cho tới khi đôi tay của hắn hoàn toàn buông lỏng. Tâm trí cũng để cả vào bờ môi phía dưới.

Chính là lúc này!!!

Bất ngờ, Đỗ Phồn đẩy mạnh Hades ra.

Tất cả sức lực lúc bình sinh của mình, tất cả tình yêu và khát khao của mình, cô dồn cả vào động tác ấy.

Bị bất ngờ, Hades bị đẩy lui về phía sau vài bước. Thân hình cao lớn dù phải hứng chịu cú đẩy bất ngờ, nhưng cũng không hề nao núng, chỉ đơn thuần là lùi lại phía sau.

Ánh mắt Hades tối lại, khi nhìn thấy Đỗ Phồn chạy nhanh về phía khe sáng.

Vài giây sau đó, cô đã đứng trọn vẹn trong quang sáng. Ánh nắng mặt trời bao phủ lấy thân hình nhỏ bé, cho cô một cảm giác như được ôm ấp, được bảo vệ.

Bên tai Đỗ Phồn, dường như vang lên tiếng nói trầm ấm của Apollo. Cô thậm chí có thể cảm nhận được mùi hương quen thuộc của nắng gió đang bao lấy mình.

Nhắm mắt lại, cô cảm giác như cả thân thể đang dần bay lên.

Nhưng ngay khi đó, cô lại cảm thấy cảm giác đau đớn truyền lên từ cổ chân.

Cúi đầu xuống, cô nhận ra, bàn tay của Hades đang vươn ra ánh sáng, nắm lấy cổ chân trắng ngần của cô. Bàn tay ấy nắm chặt đầy giận dữ, tựa như muốn bóp nát xương cô.

Dựa vào việc cô đã lừa hắn mấy lần, Hades rất có thể sẽ ra tay tàn nhẫn như vậy.

Nhưng cô thậm chí đã ở bước tới ngưỡng cửa tự do rồi...

“Hades, buông tay ra, hãy để tôi đi...” Đỗ Phồn gượng dựa hết sức.

“Không – đôi – nào” Hades gầm lên. Cerberus hình như cũng thấy sự giận dữ từ chủ nhân của nó, ba cái đầu đáng sợ hướng về phía Đỗ Phồn, rú lên từng hồi đe dọa.

Chung quy lại, dù ánh mặt trời có soi chiếu tới bên bờ sông Lethe này, nhưng nơi đây vẫn thuộc về Âm phủ. Và chúa tể vẫn mãi là Hades.

Vì thế... rất nhanh chóng, Đỗ Phồn bị Hades kéo trở lại.

Nhưng lần này, không chờ cô nhiều lời nữa, hai tay của Hades nắm chặt lấy bờ vai gầy của Đỗ Phồn.

Ngay sau đó, hắn liền đẩy cô về phía dòng sông Lethe sâu thẳm lạnh lẽo.

Rời đôi tay Hades, Đỗ Phồn cảm giác mình đang ngã về phía sau.

Chỉ vài tíc tắc sau đó, nàng đã nằm trọn trong vòng ôm của con sông quên.

Chìm sâu dần xuống lòng sông, Đỗ Phồn thấm thía cái cảm giác lạnh lẽo từ làn nước này. Dòng nước không thương tiếc xâm nhập vào miệng khiến cô sặc sụa.

Dường như từ đáy sông, có đôi tay vô hình nào đó cứ không ngừng kéo cô về phía nó.

Nhưng càng chìm sâu, thì trong tiềm thức của Đỗ Phồn càng giống như có cái gì đó dần nứt vỡ.

Cho tới khi chiếc hộp bí mật trong đầu cô giống như nổ tung, những mảnh vỡ ký ức tràn ngập trong ý nghĩ của Đỗ Phồn, thì cũng là lúc cô bất tỉnh.

Uống nước sông Lethe, sẽ quên đi mãi mãi chuyện quá khứ. Nhưng với những kẻ vốn đã chẳng còn gì để quên nữa thì sao???

Chậm chậm bé Đỗ Phồn lên bờ, Hades từ tốn đặt nàng vào quang sáng ban nãy.

Dưới ánh sáng mặt trời chói lọi, từ trong thân thể của Đỗ Phồn, một ánh hào quang lấp lánh tỏa ra.

Cùng lúc đó, một luồng sáng đỏ nhạt từ từ bay lên, thoát ra khỏi thân thể của cô gái bé nhỏ.

“Khi cô ấy nhớ lại cả tiền kiếp, cũng là lúc nàng không còn chỗ để lẫn trốn ta.”

Bàn tay của Hades hướng về phía luồng sáng đỏ nhạt, nhanh như cắt, tia sáng bị hút lại về phía vị thần hắc ám.

“Chào mừng nàng về với địa phủ, Persephone!” Mím cười nhìn luồng sáng màu đỏ bị giam giữ trong lòng bàn tay, Hades hài lòng nói.

Sau khi luồng sáng kia thoát ra khỏi thân thể Đỗ Phồn, trong ánh mặt trời ảm áp, cô từ từ bay lên.

Lần này, không còn ai níu giữ cô ở lại địa phủ nữa.

“Ta trả lại cô dâu cho cháu đây, Apollo.” Quay lưng về phía khe sáng, Hades chậm rãi tiến vào bóng tối.

Giọng nói âm u của hắn vẫn vang vọng bên bờ sông Lethe. Chỉ có điều, giọng nói ấy không còn lạnh lùng, mà dường như, có cả sự vui vẻ.

Phải rồi! Cô dâu của địa phủ đã trở về!

Mọi thứ đã trở về đúng với vị trí của nó...

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Phiên Ngoại: Tình Yêu Của Những Kẻ Cực Đoan

Thảm kịch trong lễ cưới của thần Mặt Trời, quả thực là một sự việc kinh động của Olympus trong suốt mấy ngàn năm qua.

Kết quả thật đúng là chẳng ai ngờ tới.

Á thần Orion tới đòi người.

Thần Mặt Trời Apollo dùng tình được chiếm đoạt tình yêu của tiên nữ Daphne.

Nữ thần Artemis nổi cơn thịnh nộ định bắn chết tình địch.

Và cuối cùng, chúa tể địa phủ Hades lại là người cướp cô dâu ngay khỏi tiệc cưới.

Dư âm của sự việc này, thật khiến cho Zues phải đau đầu, Poseidon phải khó xử. Chỉ có Hades là đóng kín địa phủ, nhàn nhã vòn con mồi trong tay mình.

Ngàn năm qua, vốn dĩ chẳng ai muốn, hay đúng hơn là chẳng ai dám kinh động tới những kẻ ở địa ngục.

Không! Đừng ra là có một kẻ. Một kẻ cuồng tình.

Mấy trăm năm trước, khi Daphne biến thành cây nguyệt quế, thần Mặt Trời vốn trấn tĩnh đã nổi cơn thịnh nộ,

Bày kế cho Artemis bắn chết Orion, đập tan thần điện của Eros, kinh động tới các nữ thần số mệnh Moirai, thậm chí náo loạn cả địa phủ.

Hậu quả của việc này, là Zeus phải vội vàng cứu sống Orion để tránh mất tình anh em với Poseidon, phải xây lại thần điện cho Eros, giải thích với Moirai và Hades.

Nhưng tính đi tính lại, ông thật không ngờ rằng, Apollo lại tạo cơ hội cho Persephone trốn thoát, mà Persephone lại lẫn trốn ở trong chính linh hồn của Daphne.

Năm xưa, nếu không phải muốn không chế Hades, ông đã không gả con gái tới nơi tối tăm như địa phủ.

Nói gì thì nói, Persephone chính là yếu điểm của Hades, cũng là nguồn cơn cho mọi nỗi thịnh nộ của người anh khó đoán này.

Đứa con Apollo của ông cũng thật là...Ngàn năm chẳng gây chuyện gì, nay chỉ vì một đứa con gái mà làm nên những chuyện kinh động thần thánh như vậy...

Ngay khi Hades vừa biến mất khỏi cửa đại sảnh, cũng là lúc mọi người trong lễ cưới lo lắng toán loạn.

Thần Mặt Trời bị thương, cô dâu thì bị bác ruột bắt đi mất. Thật là chẳng còn gì có thể khiến cho những vị thần trên đỉnh Olympus xấu hổ như vậy.

Một điều may mắn là, mũi tên của Artemis không ghim vào tim của Apollo. Nếu không, chắc chắn thần Săn Bắn đã lấy mạng anh trai mình.

Trong khi các vị thần Olympus đang lo chăm sóc thần Mặt Trời, chỉ có Á thần Orion vẫn lạnh lùng đứng ở đó, còn Artemis thì thần thờ phía sau.

“Cô thật độc ác. Bao năm qua, cô vẫn độc ác như vậy! Không những cô đã giết ta một lần, mà còn muốn giết cả cô ấy.” Orion tức giận nghiêng rằng

Artemis nước mắt giàn dụa, vội vàng thanh minh:

“Orion, không phải! Không phải em cố ý giết chàng!”

“Cô có thể giết ta, nhưng ta đã nói rồi, nếu cô động tới cô ấy, ta sẽ dùng cả đời mình để nguyên rửa tình yêu của cô.”

“Artemis, cô hãy nhớ lấy, người như cô mãi mãi không thể nào có hạnh phúc.”

Bàn tay của Orion nắm chặt, giọng nói của cậu ẩn chứa sự giận dữ đang cố kìm nén.

Không đợi Artemis phản kháng, Orion xoay người đi về phía cửa.

Nhưng ngay khi cậu vừa bước đi, cổ tay cậu đã bị một bàn tay mềm mại giữ lại.

“Orion, hãy nghe em nói...”

Lời nói còn chưa dứt, Artemis đã bị vầng hào quang màu tím của Orion đánh bật ra.

Ngã sòng xoài trên mặt đất, nữ thần Săn Bắn cảm thấy như trái tim mình vụn vỡ thành trăm mảnh.

Mấy trăm năm trước, khi được Zues hồi sinh, Orion trở thành một chòm sao trên bầu trời Olympus. Nhưng cậu cũng đã dùng sức mạnh của tình hoa vũ trụ, mãi mãi nguyên rửa Artemis không bao giờ có thể đến gần mình.

Artemis hận Daphne cướp đi trái tim người mình yêu.

Orion hận Artemis đã khiến cuộc đời người cậu yêu trở thành bi kịch.

Yêu hận lẫn lộn. Tới mấy trăm năm, vẫn là chẳng ai có thể buông bỏ.

Bước ra khỏi đại sảnh, nhìn lên bầu trời xanh thẳm trên cao, Orion nắm chặt tay. Trong thâm tâm, cậu với lòng mình:

“Đồ Phồn, anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Có chết, anh cũng phải mang em về bên mình!”

Apollo vì trúng mũi tên của Eros nên mới điên dại. Lẽ nào, sự si tình của cậu lại không bằng thứ tình yêu giả tạo đó?

Nhấn tâm, cậu cũng có thể!

Chỉ cần có thể có cô bên mình...

Tối hôm ấy, thần Mặt Trời tỉnh lại.

Những ngày sau đó, ánh mặt trời trên đỉnh Olympus nóng rực hơn bao giờ hết.

Cả bầu trời này, đang phải gánh chịu con thịnh nộ của Apollo.

Một người si tình như Apollo, một người vì yêu mà bất chấp thủ đoạn như Apollo, làm sao có thể chịu được nỗi đau mất đi vợ mình?

Trong thần điện của thần Mặt Trời...

“Hermes, bỏ ta ra! Ta phải xuống đập tan địa phủ của tên Hades đó.”

Đây Hermes ngã xuống đất, Apollo lao ra đến cửa thần điện.

Nhưng ngay lập tức, Ares đã đưa tay ra cản bước đi của anh.

“Apollo, anh không thể đi! Đây là mệnh lệnh của Zues.”

“Ares...” Apollo gần giọng.

“Hơn nữa, anh cũng không đủ khả năng để đánh lại Hades. Không ai trong chúng ta đủ bản lĩnh ấy.”

“Ta sẽ liều mạng với hắn.”

“Apollo, vì anh mà Hades mất đi Persephone. Anh có đảm bảo sẽ đánh lại kẻ cuồng nộ như Hades không?”

Đôi mắt Apollo đỏ vằn lên nhìn Ares.

Nhìn anh trai, Ares ngao ngán thờ dãi:

“Anh và bác ấy, đều là những kẻ điên tình...”

“Ares nói đúng đấy Apollo. Cậu hãy vào trong mà suy nghĩ kẻo sách vện toàn. Xuống địa phủ đánh nhau vào lúc này chính là hạ sách.” Từ phía xa, Athena thông thả tiến về phía cửa điện của thần Mặt Trời.

Nữ thần Trí Tuệ đã có lời, liệu anh còn có thể nói được gì đây.

Khi cả bốn người đã yên vị trong thần điện, Apollo mới trầm giọng hỏi:

“Athena, ngài đã tới đây, chắc hẳn không phải là để ngăn cản tôi chứ?”

“Ta đương nhiên là có ý đó!”

Apollo cau mày nhìn Athena.

“Tuy nhiên, ta chẳng vô tình như Zues. Ông ta muốn cản cậu để giữ cái ngại vị đó khỏi sự thịnh nộ của Hades. Còn ta thì muốn cậu tránh những việc làm ngu ngốc.”

“Ngài đã nói vậy, chắc hẳn có ý giúp tôi.”

Liếc Apollo một cái, Athena thông thả cất tiếng:

“Nếu cậu cứ như vậy mà đi cứu cô gái kia, chưa gặp được Hades, cậu có thể đã vong mạng trong tay những kẻ như Hecate, Hypnos rồi.”

“Apollo, trong bóng tối vô tận, ánh sáng dù có rực rỡ, cũng không thể soi chiếu tất cả.”

“Tuy nhiên, nếu cậu có thể dùng thần lực của mình dẫn dắt Đổ Phồn tới nơi có ánh sáng, nghiêm nhiên cô ấy có thể an toàn rời khỏi địa phủ.”

“Nơi duy nhất có ánh sáng ở địa phủ, không phải là khe sáng luôn hồi ở bờ sông Lethe sao?” Hermes – người thông thuộc địa phủ reo lên.

Athena mỉm cười. Còn Apollo thì đắm chiêu suy nghĩ.

Cuối cùng, thần Mặt Trời coi bỏ chiếc vòng nguyệt quế trên đầu mình, đưa cho Hermes.

“Hãy giúp ta, Hermes! Hãy đưa Đổ Phồn tới bờ sông Lethe...”

Về mặt này của thần Mặt Trời, vừa như bắt ép, lại vừa như cầu xin. Anh trai của cậu, từ bao giờ đã trở nên si tình như vậy?

Nhìn sâu vào đôi mắt Apollo, Hermes nhận lấy chiếc vòng nguyệt quế, nói với anh bằng giọng chắc nịch:

“Anh, em nhất định sẽ làm được!”

Vì người anh có thể hi sinh cả tính mạng để cứu mình, Hermes có thể làm tất cả!

Tình yêu vốn là thứ, cảm được, nhưng buông không được.

Kẻ nào càng si tình, lại càng liều lĩnh, càng dễ bị tổn thương.

Tình yêu của những người như vậy, dù sâu sắc, nhưng lại dễ làm cho đối phương đau đớn, cũng lại làm cho chính mình tổn thương.

Bất chấp thủ đoạn, bất chấp đau khổ, tranh đấu vì ái tình, kết cục rốt cuộc sẽ ra sao?

[/i]

Mấy hôm nay ta bận đăng ký tin chỉ...xin lỗi các nàng...

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Giành Lại

Trong giấc mơ, Đỗ Phồn cảm thấy thân thể mình như đang bồng bềnh trôi lơ lửng trong cõi hư vô.

Da thịt cô có cảm giác mon man như được vỗ về.

Êm dịu.

Nhưng không ấm áp...

Rồi bất chợt, cái cảm giác bị hút vào một hố đen vô định lại ập đến, khiến cô chao đảo, quay cuồng.

Trong sâu thẳm của tiềm thức, Đỗ Phồn không còn nghe thấy tiếng của Persephone, không còn cảm giác đau đớn từ Hades.

Tiềm thức của cô, giờ chỉ còn lại mình cô.

Linh hồn của cô, đã hoàn toàn thuộc về cô.

Nhưng từ trong bóng tối của chiếc hộp ký ức, tại sao lại có tiếng giống như sự nứt vỡ?

Ai uống tình dược, sẽ quên đi quá khứ để toàn tâm toàn ý yêu một người ở hiện tại.

Ai uống nước sông Lethe, cũng sẽ quên đi trọn vẹn tất cả mọi kỷ niệm ái ố của một kiếp, để bước vào cõi luân hồi, bắt đầu một cuộc đời mới.

Nhưng, một kẻ vốn dĩ mất đi ký ức, uống nước sông quên, thì sẽ ra sao?

Quên...rồi quên...hóa ra...lại thành nhớ!

Chiếc hộp ký ức bật mở, những mảnh ghép của quá khứ và tiền kiếp ứa về trong tiềm thức Đỗ Phồn.

Phải rồi...

Thế giới ấy...

Những con người ấy...

Những cuộc tình ấy...

Kiếp trước, cô là tiên nữ Daphne, là vị hôn thê của Á thần Orion, nhưng cũng là người mà thần Mặt Trời Apollo yêu đến điên cuồng say đắm.

Kiếp trước, cô vì yêu Orion, vì trốn chạy Apollo, mà hóa mình thành cây nguyệt quế, dùng tính mạng mình để nguyên rửa tình yêu của thần Mặt Trời dành cho cô.

Kiếp trước, cuộc đời ngắn ngủi của cô, vốn dĩ là một chuỗi những bi kịch, yêu hận chồng chất, khổ đau vô bờ.

Ký ức xoay vòng, vận mệnh đổi thay.

Trong con mơ, Đỗ Phồn lại thấy chính cô ở hiện tại.

Kiếp này, cô là Đỗ Phồn – một thiếu nữ bình thường, một sinh viên trường âm nhạc danh giá.

Ngay từ khi sinh ra, trong cô đã lẫn khuất một linh hồn khác – linh hồn của nữ thần mùa xuân Persephone trốn chạy Hades.

Thậm chí ngay cả khi chuyển thế, vận mệnh vẫn buộc cô với hai người đàn ông kia.

Mười mấy năm cuộc đời, cô như một bông hoa hồng trong tủ kính, không ai có thể tiếp cận, là vì họ. Cả hai vị thần đều tìm cách trừng trị những kẻ muốn tiếp cận người con gái họ yêu.

Kiếp này, cuộc chiến tranh giành tình yêu của hai chàng trai ấy, vẫn còn tiếp diễn.

Orion tìm thấy cô sớm hơn. Tuổi thơ của cô đã có hình bóng của anh, dù chỉ trong một vài tháng ngắn ngủi.

Vậy nhưng, Apollo lại độc chiếm cô cho riêng mình.

Rõ ràng duyên phận đã cố ý cho anh gặp cô muộn, nhưng anh lại ngang nhiên buộc chặt cô vào cuộc đời của mình, thậm chí bức bách cô, cưỡng ép cô uống tỉnh được, lừa gạt cô, chiếm đoạt cô.

Nhưng cũng là anh... cũng là anh dịu dàng yêu thương chăm sóc cô...

Cũng là anh liều mình gửi trao một phần thần lực vào trong cô.

Cũng là anh liều mạng mình... đỡ cho cô một mũi tên chí mạng...

KHông biết từ bao giờ, trong cuộc sống của cô đều là hình bóng của anh.

Cũng không biết từ bao giờ, mùi hương nắng gió đã quện vào mùi hương nguyệt quế nồng nàn của cô.

Cô đã từng hận anh, hận anh chia rẽ cô cùng vị hôn thê của mình trong kiếp trước.

Cô cũng đã từng sợ anh, sợ ham muốn chiếm đoạt muốn đốt cháy cô trong mắt anh, sợ sự chiếm hữu của anh, sợ thứ tình cảm cực đoan anh dành cho cô.

Cô còn đã từng hạnh phúc bên anh... Hạnh phúc tới tận đáy lòng... dù cho tình yêu cô dành cho anh lúc đó chỉ là bởi tác dụng của tình dược.

Nhưng bây giờ cô đã nhớ lại, thậm chí nhớ lại cả ký ức của tiền kiếp...

Vậy...

Cô hận anh?

Hay là... yêu anh?

Tâm can Đỗ Phồn như nổi sóng gió. Trái tim cô đau đớn từng hồi.

Yêu anh, là cô đã phản bội tình yêu chung thủy ngàn năm của Orion dành cho mình, cũng là cô phải chấp nhận bị giam cầm cả đời trong sự chiếm hữu của Apollo.

Nhưng hận anh... cô có thể sao?

Nếu như tình dậy, cô sẽ phải đối mặt thế nào, phải tiếp tục cuộc sống này ra sao đây?

Phải chăng... cứ chìm trong ảo mộng mãi như vậy... có lẽ sẽ tốt hơn...

Nhưng...

Khi cô muốn mãi mãi chìm sâu vào bóng tối, thì lại có người kiên quyết muốn kéo cô trở về.

“Đỗ Phồn, mở mắt ra! Đỗ Phồn! Đỗ Phồn!”

Giọng nói quen thuộc bên tai như nỉu kéo cô về thế giới hiện tại.

KHông! Cô không muốn! Cô vĩnh viễn không muốn tỉnh lại nữa!

“Đồ Phồn!”

Lại là tiếng gọi ấy.

Và sau đó...

Cảm giác ấm áp, ướt át truyền lên đôi môi mềm mại của cô.

Bờ môi kia nhẹ nhàng mon tron môi cô, chậm rãi hé mở miệng cô, rồi từ từ nhắm nháp hương vị trong đó.

Nặng nhọc nâng hàng mi lên, hiện trong ánh mắt Đồ Phồn không phải là ánh mặt trời chói trang, cũng không phải là màu tóc vàng rực như màu nắng, mà là...

Mái tóc nâu dài khẽ tung bay...

Làn da màu đồng khỏe mạnh...

Ánh mắt nhẹ nhàng chứa chất cưng chiều và nhẫn nại...

Đó chính là...Orion!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tại Sao Lại Là Anh?

Có nụ cười ấm áp của Orion chào đón, nhưng Đồ Phồn lại không cảm thấy ấm lòng chút nào.

Bắt giác, một câu hỏi lơ lửng bật ra khỏi bờ môi cô:

“Tại sao lại là anh?”

“Tại sao lại không phải là tôi?” Ánh mắt Orion trầm xuống, nhưng nụ cười vẫn hiện hữu trên khóe môi cậu.

“Ý em là...em đang không hiểu vì sao anh lại ở đây.” Đồ Phồn vội chữa lời.

“Em đang tò mò vì sao hán không có mặt ở đây để đón em sao?” Sự dịu dàng của Orion bắt đầu có chút quý dị.

Bị nói trúng tim đen, Đồ Phồn cắn môi không đáp. Về quật cường ấy lại càng làm Orion đau đớn cùng tức giận.

Kìm nén nổi giận thấu tâm can, cậu nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Đồ Phồn, ủ ấm đôi tay lạnh lẽo của cô.

“Quên hán đi, được không? Chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Anh sẽ không bao giờ bỏ em một mình.” Áp bàn tay của cô lên má mình, hoàng tử biến cả nhìn cô với ánh mắt say mê đắm đuối.

“Em...” Cô định rút tay lại, nhưng bàn tay của Orion khê ghim chặt, làm tay cô không thể nhúc nhích.

“Anh biết em đã nhớ lại.” Nhìn sâu vào ánh mắt bối rối của người mình yêu, Orion chậm rãi cất lời.

“Đồ Phồn, trên người em, trong hơi thở của em, toàn bộ đều là mùi vị của nước sông Lethe.”

“Anh là con trai thần biển, anh có thể nghe thấy hơi thở của những dòng sông, có thể đọc ra cảm xúc của người khác qua từng giọt nước mắt của họ.”

“Đồ Phồn, em đã nhớ lại rồi!” Nhìn thẳng vào khuôn mặt tái nhợt của cô, Orion tuyên bố chắc nịch.

Phải! Cô đã nhớ lại rồi. Vậy thì cô nên trở về đúng vị trí của mình.

Cô là hôn thê của con trai thần biển, là cuộc hôn nhân đã được chứng giáng và chúc phúc từ kiếp này sang kiếp khác.

Cô đã dùng tính mạng của mình để nguyên rửa tình yêu của thần Mặt Trời, nghĩa là kiếp này, dù có ở bên anh, cô cũng chỉ có thể mang đến cho anh tai ương bất hạnh.

Phải chăng, đúng như Artemis đã nói, đối với anh, cô chỉ là tai họa?

Nhìn dáng vẻ thần thờ của cô gái nhỏ bé kia, Orion kín đáo mỉm cười.

Nàng đã lung lay. Rồi đây nàng sẽ trở về bên ta, và ta sẽ không bao giờ để mất nàng một lần nữa!

Nắm lấy bờ vai mảnh dẻ của Đỗ Phồn, Orion cất giọng trầm ấm

“Đỗ Phồn, về nhà thôi!”

Về nhà?

Cô có nhà sao?

Cô thực sự muốn đi theo người trước mắt sao?

Trái tim cô liệu còn toàn tâm toàn ý với người này sao?

Nhưng...

Cô có còn cách nào khác đâu...

Bám vào đôi tay rắn chắc của Á thần, cô nặng nhọc đứng dậy.

Thấy vẻ mệt mỏi trên gương mặt cô, Orion nhẹ nhàng bế bổng Đỗ Phồn lên. Nụ cười của anh đẹp đẽ như thiên sứ:

“Ôm lấy cổ anh. Anh sẽ đưa em lên ngân hà.”

Nhưng ngay khi Orion vừa định quay bước ra đi, thì trước mặt cậu, một quả cầu vàng chói mắt bỗng dưng xuất hiện.

Khi ánh sáng chói lòa ấy mờ dần, thì bóng dáng cao lớn quen thuộc kia mới từ vầng hào quang bước ra.

“Người dám chạm vào cô ấy?” Giọng nói của Apollo mang đầy sát khí.

Giọng nói ấy, dáng hình ấy, cả vầng hào quang màu nắng chói lọi ấy...

Trái tim Đỗ Phồn như ngừng đập.

Đôi tay cô bất giác buông lỏng khỏi cổ của Orion.

Cảm giác được sự buông lơi ấy, Á thần càng siết chặt vòng ôm của mình trên người cô gái.

“Hãy tự lo cho bản thân ngươi đi. Hiện tại ngươi không đủ bản lĩnh để xen vào việc của ta đâu thần Mặt Trời.”

Không đủ bản lĩnh?

Có chuyện gì xảy ra với Apollo sao?

Tại sao vầng hào quang của anh ấy lại nhạt nhòa như vậy?

Trong lòng Đỗ Phồn, từng con sóng lo lắng cứ chồm chứa, cuộn trào...

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nhật Thực

Người cổ đại thường quan niệm, mỗi khi mặt trời bị che khuất, trần gian bị bao phủ bởi một màu đen mù mịt, thì đó cũng là lúc đại họa ập xuống.

Còn bây giờ, chúng ta gọi hiện tượng đó là: NHẬT THỰC.

Thế giới hiện đại ít ai còn tin vào những điềm báo mang tính tâm linh khi mặt trời bị che khuất, nhưng đối với thần Mặt Trời, thì đó lại là điều vô cùng đáng lo ngại.

Là vị thần cai quản ánh sáng, Mặt Trời chính là khởi nguồn cho mọi sức mạnh của Apollo.

Khi Mặt Trời bị che khuất, cũng là khoảng thời gian Apollo yếu nhất.

Và lúc này đây, khi Đỗ Phồn đang căng thẳng nhìn anh, thì những tia nắng mặt trời cũng càng ngày càng yếu ớt.

Là NHẬT THỰC!!!

Đỗ Phồn khẽ run nhẹ. Nhìn sang Orion bên cạnh, cô thấy thấp thoáng bên khoe môi cậu là nụ cười nửa miệng kín đáo.

Bàn tay của Orion càng thêm nắm chặt tay Đỗ Phồn.

Trong mắt cậu, một tia tàn nhẫn lóe lên trong chốc lát rồi vụt tắt.

Nhật thực là thời điểm mặt trăng che khuất mặt trời. Mà nữ thần Mặt Trăng lại không phải ai khác, chính là em gái Apollo – Artemis.

Nhật thực vốn dĩ là thứ có quy luật, nhưng sự sốt sắng cùng sợ hãi từ Apollo cho Đỗ Phồn biết rằng: Nhật thực lần này có vấn đề!

Apollo sẽ không bao giờ chọn thời điểm cứu cô vào lúc anh đang yếu nhất. Như vậy không những sẽ làm hại cô, mà còn tổn hại đến chính anh.

Kẻ quyết đoán như thần Mặt Trời, chắc chắn sẽ không làm một việc trăm đường thua thiệt như vậy. Kẻ si tình như anh, chắc chắn cũng không làm bất cứ việc gì khiến cô bị tổn thương.

Vậy thì...tại sao lại xảy ra chuyện này?

Kẻ có thể điều khiển quỹ đạo của mặt trăng, chỉ có nàng. Nhưng kẻ có thể khiến nàng đảo ngược quỹ đạo ấy, có lẽ...chỉ có chàng trai đang đứng bên cạnh Đỗ Phồn đây.

Nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt tay cô, tâm Đỗ Phồn bất giác lạnh đi một chút.

Orion mà kiếp trước cô yêu, vốn dĩ là một anh hùng chính trực.

Chẳng lẽ vì cô, anh lại tự biến bản thân thành kẻ đa mưu khó dò như vậy hay sao?

Bàn tay cô khẽ buông lơi, khiến Orion rời mắt khỏi Apollo, nhìn về phía Đỗ Phồn.

Như nhận ra sự ngờ vực trong ánh mắt ấy, trong tâm Orion cuộn lên những làn sóng lo sợ.

Giả vờ không thấy vẻ mặt của cô, Orion lạnh nhạt nói với Apollo:

“Thần Mặt Trời, ta đã nói rồi: Hãy tự lo cho bản thân ngươi trước đi.”

Ánh mặt trời đã tắt, Apollo càng suy yếu. Bàn tay anh nắm thành quyền. Gương mặt tái nhợt lộ vẻ giận dữ:

“Orion. Ta không ngờ có lúc ngươi trở thành kẻ đốn mạt như vậy.”

Hắn định nói ra sự thật?

Hắn định vạch mặt cậu trước mắt Đỗ Phồn?

Không được! Nếu như Đỗ Phồn biết mọi chuyện là do cậu sắp xếp, cô chắc chắn sẽ không đi theo cậu.

Mà để cô rời đi, là chuyện cả đời cậu không thể làm.

Nếu vậy...chỉ còn một cách!

Giông tố nổi lên trong đáy mắt Orion.

Bàn tay kia của cậu càng nắm chặt tay Đỗ Phồn, tựa như sợ cô chạy mất, tựa như muốn dung nạp cô vào cơ thể của mình.

Trong phút chốc, bàn tay còn lại của Orion cuộn thành nắm đấm. Nắm tay của cậu phát ra thứ ánh sáng màu tím rực rỡ hơn bao giờ hết.

Dường như tất cả sức mạnh, sự giận giữ, sự cương quyết và cả sự nhẫn tâm, Orion dồn cả vào nắm đấm ấy.

Ngay sau đó, cậu đẩy Đỗ Phồn ra xa, rồi ngay lập tức ném về phía Apollo quả cầu tinh tú màu tím chói lòa.

Ầm!

Vầng hào quang hộ thân yếu ớt của thần Mặt Trời bị phá vỡ.

Apollo lãnh trọn đòn của Orion.

Trước mắt anh như tối sầm lại. Chân anh khụy xuống. Cảm giác đau đớn từ phía ngực dồn lên, khiến anh phun ra một ngụm máu đỏ chói mắt.

Bên tai anh, giờ đây chỉ còn những tiếng ong ong, xen lẫn là tiếng hét thảm thiết của người con gái anh yêu thương nhất.

Thế giới của anh, như bị chìm vào một màu đen thăm thẳm vô tận.

Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Khi Thiên Thần Sa Ngã

Nhìn Apollo nằm yên lặng trong vũng máu, Orion thầm thờ phào.

Nhân đạo với kẻ thù, chính là tự sát.

Chân lý ấy, phải trải qua bao nhiêu đớn đau, bao nhiêu mất mát, bao nhiêu chia ly với Đỗ Phồn, cậu mới lĩnh ngộ ra được.

Ta không giết người, người cũng sẽ giết ta.

Vậy thì, đừng trách ta vô tình!

Ai bảo thần Mặt Trời nhà người dám liều mạng ra ngoài ngay khi Nhật Thực xảy tới?

Hả dạ vì trả được mối thù hận dai dẳng cả trăm năm, Orion ngửa mặt lên trời, cất lên một tràng cười man rợn.

Ánh mắt của cậu không còn trong suốt, không còn bình lặng, mà chất chứa sự điên cuồng, sự tàn nhẫn.

Kẻ ác còn có thể phục thiện.

Nhưng tính bản thiện mà sa ngã vào cái ác, thì lại càng đáng sợ hơn nhiều.

Quay đầu về phía Đỗ Phồn đang hoảng sợ phía sau, ánh mắt đỏ rực của cậu như lóe sáng.

Đưa tay về phía người con gái ấy, cậu nở một nụ cười tưởng như dịu dàng, nhưng thực ra lại quá đối quỷ dị:

“Đi thôi, ta đưa em... về nhà!”

Sợ hãi lắc đầu, Đỗ Phồn vội chạy về phía Apollo gục trong vũng máu.

Oiron điên rồi! Quả thật đã điên rồi! Từ một người dịu dàng nhất Olympus, cậu giờ đây chẳng khác gì một con quỷ khát máu.

Kiếp trước, cậu bảo cô trốn tránh Apollo, vì anh ta sắp phát điên rồi.

Vậy mà kiếp này, người phát điên, lại chính là chàng trai dịu dàng như cậu.

Oiron điên rồi! Quả thật đã điên rồi! Từ một người dịu dàng nhất Olympus, cậu giờ đây chẳng khác gì một con quỷ khát máu.

Mặc kệ bàn tay buông lơi giữa không trung kia, mặc kệ sự đau đớn đang sắp biến thành giận dữ kia, Đỗ Phồn đỡ Apollo ngồi dậy.

Hoảng hốt trước gương mặt tái nhợt của anh, cô áp tai vào lồng ngực lạnh lẽo của anh.

Những tiếng “thình thịch” yếu ớt từ lồng ngực anh phát ra làm cô bình tĩnh trở lại.

Anh chưa chết!

Apollo thực sự chưa chết!

Quá đôi vui mừng, Đỗ Phồn hôn lên má anh, từng giọt nước mắt của cô chảy dài trên gò má, lăn xuống cả đôi môi tái nhợt của anh.

Trong phút chốc, cô như hiểu ra tất cả tình cảm của mình dành cho anh.

Sợ hãi, căm ghét, trốn tránh,... Nhưng sau tất cả, cô vẫn ngã vào vòng vây ái tình của anh.

Lời nguyện cô dùng tính mạng của mình để xa lánh tình yêu của anh, đã bị sự hy sinh, sự bất chấp, sự chân thành của anh phá vỡ.

“Apollo, tỉnh dậy đi! Nhìn em đi, Apollo!”

Nhưng không hề cho cô ở bên anh lâu hơn chút nữa, Orion đã tách cô ra khỏi Apollo.

Đôi mắt của cậu chất chứa lửa giận, nhưng giọng nói vẫn cố tỏ ra dịu dàng:

“Về thôi!”

Một câu ngắn gọn, không phải đề nghị, không phải lời mời, mà là bắt ép.

“Tôi sẽ không đi với anh.” Nhìn sâu vào đôi mắt kia, Đỗ Phồn không còn nhận ra Orion của ngày nào nữa. Trong cậu là sự hờn ghen, là ham muốn, là sự tàn nhẫn.

“Vậy em muốn tự nguyện đi cùng tôi, hay muốn tôi giết hấn và bắt em về?” Siết chặt tay Đỗ Phồn hơn, Orion gần giọng.

“Nếu anh muốn giết anh ấy. Tôi sẽ tự sát.” Đỗ Phồn dang tay chặn đường Orion bước về phía Apollo. Tới nước này, cô cũng không còn gì để mất.

“Em đang thách thức tôi?”

“Là anh đang bức bách tôi.”

Cô thừa biết, Tôn thương cô là điều cả đời này cậu không muốn làm.

Nhưng...

“Đỗ Phồn, xin lỗi!” Giọng nói của Orion bỗng chốc nhỏ lại.

Ngay lập tức, sau gáy Đỗ Phồn truyền tới cảm giác đau đớn.

Một màu đen tuyền lại bao phủ lấy ý thức của cô.

Con người vốn là sinh vật tàn nhẫn, nhất là trong tình yêu!

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thế Giới Của Orion

Trong thế giới của thánh thần, có những không gian chưa bao giờ thay đổi.

Giống như ánh mặt trời không bao giờ có thể chiếu đến tận đáy biển sâu.

Giống như đỉnh Olympus kia không bao giờ tắt nắng.

Giống như địa ngục mãi mãi chỉ là một màn đêm sâu thẳm.

Giống như vũ trụ mãi là nơi mờ ảo nhất thế gian.

Vũ trụ là nơi hòa quyện giữa bóng tối và ánh sáng. Nơi đây không có đêm, không có ngày, không có khái niệm thời gian.

Nơi này, bầu trời mãi mãi là màn đêm cùng trăm ngàn vì sao ngân hà sáng lấp lánh.

Nơi này, cũng chính là nhà của Orion.

“Đỗ Phồn, chúng ta về nhà thôi!”

Về với bầu trời đêm bao la thẳm thẳm...

Về với cung điện mà chính tay anh đã đặt từng viên gạch để xây tặng cho em...

Về với ngôi nhà đã mong chờ hơi thở của em suốt mấy trăm năm qua...

Phải rồi! Chúng ta về nhà thôi!

Bỏ lại cục diện hoang tàn phía sau lưng, Orion nhẹ nhàng bế Đỗ Phồn đang ngất lịm trên đôi tay rắn chắc của mình.

Nỗi buồn vô hạn, sự si mê, sự hối hận, và cả sự cương quyết đều hiện lên trên khuôn mặt trẻ tuổi ấy.

“Anh xin lỗi...” Đôi môi cậu rơi trên vầng trán trắng mịn của cô. Đôi tay cậu nâng niu cô như nâng niu báu vật trân quý nhất trên thế giới này.

Một dải tinh vân kéo đến soi sáng vùng đất đang bị bao phủ bởi bóng tối do nhật thực. Đặt chân lên dải tinh vân ấy, Orion nhanh chóng đưa Đỗ Phồn rời đi.

Không hề quay lại tới một lần, cậu không còn muốn nhìn về quá khứ, cũng không muốn buông tay thêm một lần nào nữa.

Cục diện này là cậu tạo ra. Người con gái này cũng là cậu dùng chính đôi tay của mình giành lại được.

Dù cho kết quả có như thế nào, Orion cậu... quyết không hối hận!

Đặt chân lên ngân hà, Orion lặng lẽ bế Đỗ Phồn đi tới thần điện của mình.

Mái tóc nâu dài của cậu tung bay trong gió.

Bóng lưng thẳng, cương nghị, nhưng cô độc.

Bước chân hướng về phía trước, nhưng đôi mắt cậu chưa lúc nào rời khỏi gương mặt người con gái mình đang ôm trong vòng tay này.

Dưới chân cậu là con đường dựng nên bởi ngàn vạn vì sao tinh tú của vũ trụ.

Nhiều năm trước, khi còn đang mê mải tìm kiếm cô trong biển người mê mông dưới trần gian kia, cậu đã từng nghĩ... Nếu có ngày cậu tìm được cô ấy, nhất định cậu sẽ dắt tay cô ấy đi trên con đường ngân hà này. Nhất định đôi tay của cậu sẽ bao bọc cô ấy cả đời...

Vậy mà hôm nay, thấy nước mắt của cô, cậu chỉ có thể làm ngơ.

Bàn tay từng hứa nâng niu cô, đã đánh cô một đòn tới ngất xỉu.

Ước muốn nắm tay cô đi trên con đường này, còn hiện thực lại là phải tranh thủ bế cô tới đây nhân lúc cô còn chưa tỉnh.

Nếu tỉnh rồi, nhất định cô ấy sẽ muốn quay về với thần Mặt Trời.

Vì thế...

Bỏ đi những lẩn cấn trong đầu, Orion bước nhanh về phía thần điện.

Khi cậu vừa đặt chân lên thềm đá đầu tiên, con đường ngân hà đột ngột biến mất.

Cậu không chào đón thêm bất kỳ một kẻ nào tới quấy nhiễu thần điện của mình.

Cậu cũng không muốn cô rời nơi này mà đi.

Vì vậy, con đường ấy, không còn cần thiết nữa!

Cậu và Đỗ Phồn, sẽ xây dựng cuộc sống trong chính vũ trụ này!

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tình Yêu Bị Nhuộm Đen

Nặng nề nâng đôi mi dậy, Đỗ Phồn vẫn còn cảm thấy đau đớn từ phía sau cổ dội lên đầu.

Cô nhủ mảy, cắn môi, nhưng vẫn bật ra một tiếng “ưm” đau đớn.

“Em nên đi nghỉ tiếp đi. Em mới chỉ vừa chợp mắt thôi!”

Thanh âm ấm áp đầy sẵn sóc ấy... chính là Orion!

Phải rồi! Cậu ta đã đánh ngất cô, rồi mang cô đi trong lúc cô không hề hay biết.

Nếu vậy, thì nơi này, nhất định là thần điện của Orion!

Quay đi tránh ánh nhìn quan tâm của Orion đang ngồi phía cuối giường, Đỗ Phồn ngăm quan sát không gian này.

Không tăm tối như địa ngục của Hades, không có vẻ ấm áp như thần điện của Apollo, căn phòng này dù xa hoa, tráng lệ hưng ánh sáng nhàn nhạt phát ra từ những chiếc đèn vẫn khiến cho người ta có chút cảm giác lạnh lẽo.

Giống như kiểu kiến trúc Gothic của thời kỳ Phục Hưng vậy, thần điện của Orion dù thiết kế tinh tế, tỉ mỉ, nhưng lại thiếu thứ gì đó giống như là... sinh khí!

Nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Đỗ Phồn thẫn hốt hoảng. Cô không thấy ánh mặt trời, mà chỉ thấy không gian đen thẫm vô tận, cùng với hàng triệu vì sao lơ lửng lấp lánh.

“Đẹp không? Nơi này chính là ngân hà.” Mỉm cười ấm áp, Orion tiến gần về phía Đỗ Phồn đang ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa.

“Sau khi bị Artemis bắn tên, lẽ ra linh hồn anh đã tiêu tán. Nhưng Zees đã phục sinh anh thành chòm sao Orion trên bầu trời. Dải ngân hà này là của anh, cũng là của em!” Bàn tay của cậu nắm lấy bàn tay mảnh dẻ của Đỗ Phồn.

“Anh vui về không Orion?” Ánh mắt không rời cửa sổ, Đỗ Phồn nhàn nhạt hỏi.

“Sao em lại hỏi câu kỳ lạ như vậy?” Áp đôi tay của cô lên môi mình, Orion tham lam thưởng thức mùi hoa nguyệt quế trên da thịt cô.

“Thế giới của anh nhỏ bé như vậy, anh sống có vui về không?”

Đôi môi của Orion dừng lại, ánh mắt anh trầm mặc nhìn về phía cô.

Thế giới của anh, chỉ có cô.

Cuộc sống của anh, cũng chỉ là vì cô.

Vũ trụ rộng lớn như vậy, anh sống không vui về, vì không có bóng dáng cô.

Nhưng bây giờ, có cô rồi. Với anh, thế là đủ! Quá đủ!

“Có em, thế giới của anh dù nhỏ bé, nhưng vẫn rất hạnh phúc!” Câu nói kết thúc cũng là lúc đôi môi ấm áp của anh đặt lên đôi môi lạnh lẽo của cô.

Bàn tay cậu giữ chặt gáy cô, ép cô phải đón nhận trọn vẹn nụ hôn của mình.

Nụ hôn của cậu không còn ngọt ngào như trước kia. Trái tim của cậu cũng không còn trong sáng như trước kia.

Cậu vẫn yêu cô, nhưng không phải là thứ tình yêu nhẹ nhàng sưởi ấm cô như trước nữa.

Nụ hôn của cậu...mặn mòi hương vị của biển, của nước mắt người anh yêu.

Tình yêu của cậu bị nhuộm đen bởi dục vọng chiếm hữu, bởi lòng ích kỷ, bởi sự cực đoan.

Nhưng cậu đâu hiểu rằng, sao...dù có sáng, cũng không ấm áp bằng mặt trời...

Bạn đang đọc truyện *Công Cuộc Chiếm Đoạt Tình Yêu Của Thần Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.